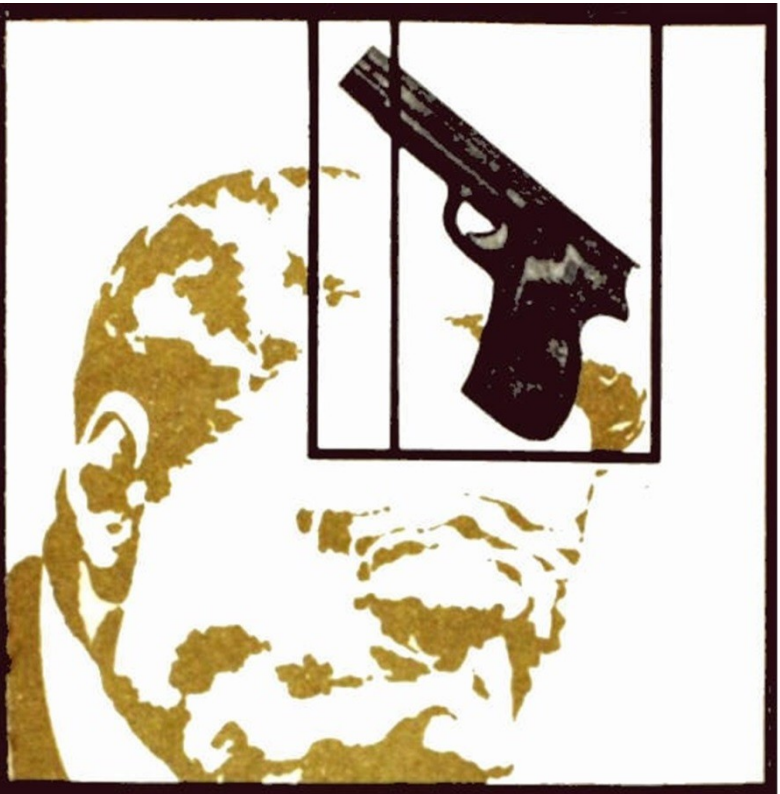

ROSS MACDONALD

COASTA BARBARA

ROSS MACDONALD

Coasta barbară

În româneşte de Tania Duţescu

Editura Univers
Bucureşti – 1970

Cuprins

CAPITOLUL 1_____7
CAPITOLUL 2_____12
CAPITOLUL 3_____25
CAPITOLUL 4_____33
CAPITOLUL 5_____40
CAPITOLUL 6_____47
CAPITOLUL 7_____52
CAPITOLUL 8_____59
CAPITOLUL 9_____72
CAPITOLUL 10_____80
CAPITOLUL 11_____92
CAPITOLUL 12_____100
CAPITOLUL 13_____114
CAPITOLUL 14_____121
CAPITOLUL 15_____128
CAPITOLUL 16_____133
CAPITOLUL 17_____141
CAPITOLUL 18_____150
CAPITOLUL 19_____159
CAPITOLUL 20_____168
CAPITOLUL 21_____183
CAPITOLUL 22_____193
CAPITOLUL 23_____206
CAPITOLUL 24_____211
CAPITOLUL 25_____213
CAPITOLUL 26_____219
CAPITOLUL 27_____229

CAPITOLUL 28_____237
CAPITOLUL 29_____242
CAPITOLUL 30_____253
CAPITOLUL 31_____261
CAPITOLUL 32_____271

Ross MacDonald este pseudonimul scriitorului americano-canadian Kenneth Millar (1915 – 1983), foarte cunoscut pentru seria sa de romane hardboiled, a cărui acţiune se petrece cu predilecţie în sudul Californiei şi îl are ca erou principal pe detectivul particular Lew Archer.

Millar s-a născut în Los Gatos, California, şi a crescut în oraşul natal al părinţilor săi Kitchener, Ontario, Canada, unde a şi început liceul. Atunci când tatăl său l-a părăsit, s-a mutat, împreună cu mama sa, în mai multe ocazii.

S-a căsătorit în Canada cu Margaret Sturm în 1938, cu care a avut o fiică Linda.

Millar a absolvit Universitatea Michigan, unde a obţinut un doctorat în literatură. În timpul facultăţii a scris prima sa nuvelă, *The Dark Tunnel*, în 1944. Numele, sub pseudonimul căruia scria în aceea vreme, era John MacDonald, pentru a evita confuzia datorată faptului că şi soţia sa avea succes, în

literatură, sub numele Margaret Millar. Şi-a schimbat, apoi, pseudonimul în John Ross MacDonald pentru a se stabili, în final, la Ross MacDonald.

Numele popularului detectiv particular a lui MacDonald, Lew Archer, derivă din numele partenerului lui Sam Spade, Miles Archer, şi de la Lew Wallace, autorul lui *Ben-Hur: A Tale of the Christ*. Prima apariţie a durului detectiv a fost în povestirea scurtă din 1946 „*Find the Woman*". A urmat, în 1949, *The Moving Target*, roman (primul dintr-o serie de 18) care a stat la baza filmului Harper, 1966, cu Paul Newman. La începutul anilor 1950, s-a mutat în California, stabilindu-se în Santa Barbara, locul unde se desfăşoară majoritatea cărţilor sale. Seria de succes cu detectivul Lew Archer include mai multe succese de casă: *The Goodbye Look*, *The Underground Man*, *Sleeping Beaut*y, terminându-se cu *The Blue Hammer* în 1976.

MacDonald a murit de Alzheimer în Santa Barbara, California.

CAPITOLUL 1

Clubul Channel se găsea pe o platformă de stânci deasupra oceanului, spre capătul de sud al plajei numită Malibu. În partea de sus a clădirilor lungi, maronii, ale clubului, urcau până în şosea terasele grădinilor, ca o scară acoperită cu covoare bogate. Terenul era înconjurat cu un gard înalt de plasă, cu trei şiruri de sârmă ghimpată deasupra, ascuns de tufe de leandru.

Am oprit în faţa porţii şi am claxonat. Din ghereta de piatră a ieşit un om în uniformă albastră, cu o şapcă ce-i dădea un aer oficial. Sub şapcă i se vedea părul negru, stufos, cu fire cărunte ca pilitura de fier. Cu toate că avea urechi ferfeniţite şi nas turtit, capul său avea expresia de blândeţe îmbinată cu forţă care se citeşte pe feţele bătrânilor indieni. Era negricios la faţă.

— V-am văzut venind, spuse el amabil. Nu trebuia neapărat să claxonaţi. Îţi sparge urechile claxonul ăsta.

— Iartă-mă.

— Nu face nimic.

Se apropie târşâindu-şi picioarele, cu burta revărsată peste cureaua pistolului, şi, confidenţial, se sprijini cu braţul de portiera maşinii.

— Cu ce treabă pe-aici, domnule?

— M-a chemat domnul Bassett. N-a spus pentru ce. Eu sunt Archer.

— A, da, sigur, vă aşteaptă. Daţi-i drumul drept

înainte. E la dânsul în birou.

Se întoarse către poarta de sârmă solidă, zdrăngănindu-şi legătura de chei. Dintre leandri ieşi un om şi trecu alergând pe lângă maşină. Era un tânăr voinic, într-un costum albastru, n-avea pălărie şi părul roşcat foarte deschis, aproape roz, îi sălta în ritmul rapid al paşilor. Alerga în vârful picioarelor, fără să facă aproape niciun zgomot, spre poarta care tocmai se deschidea.

Paznicul acţionă foarte repede pentru un om de vârsta lui. Se răsuci şi-şi aruncă braţul în jurul taliei tânărului. Tânărul începu să se zbată în încleştare, împingându-l pe paznic spre stâlpul porţii. Scoase câteva sunete guturale şi nearticulate. Umărul îi zvâcni şi pazniculuiîi zbură şapca din cap.

Paznicul se sprijini de stâlp şi începu să-şi pipăie tocul revolverului. Avea ochii mici şi murdari, ca nişte ochi de cartof. Din vârful nasului începu să-i picure sânge care îi păta cămaşa albastră, umflată peste burtă. În mână îi apăru revolverul. M-am dat jos din maşină.

Tânărul rămăsese pe loc, cu capul întors gata să intre pe poartă. Profilul lui semăna cu ceva tăiat dintr-o scândură, având în colţ un ochi albastru ce privea fix. Spuse:

— Tot o să vorbesc cu Bassett. Nu poţi dumneata să mă împiedici.

— Atunci o să te împiedice un glonţ în burtă, răspunse paznicul cumpătat. Cum te-ai mişcat, am tras. Asta e proprietate particulară.

— Spune-i lui Bassett că vreau să vorbesc cu el.

— I-am spus. Nu vrea să vorbească cu dumneata.

Paznicul se apropie de el târşâindu-şi picioarele, cu umărul stâng înainte, ţinând bine pistolul în mâna

dreaptă.

— Acu’ ridică-mi pălăria, dă-o-ncoa şi pe urmă şterge-o!

Tânărul mai stătu puţin nemişcat. Apoi se aplecă, ridică şapca şi o scutură fără rezultat înainte de a o da înapoi.

— Îmi pare rău. Nu voiam să te lovesc. N-am nimic cu dumneata.

— Da’ am eu ceva cu dumneata, băiete!

Paznicul îi smulse şapca din mână.

— Acu’ cară-te până nu-ţi mut dovleacul din loc.

Am pus mâna pe umărul lat şi muşchiulos al tânărului.

— Eu zic să faci cum spune el.

Se întoarse spre mine, frecându-şi bărbia cu mâna. Avea o bărbie puternică, de om certăreţ. Şi totuşi, sprâncenele deschise la culoare şi gura nedecisă făceau ca figura lui să pară fără formă. Mi-am dat seama cât era de tânăr când mi-a spus rânjind:

— Eşti şi tu unul din băieţii de şoc ai lui Bassett?

— Nu-l cunosc pe Bassett.

— Te-am auzit întrebând de el.

— Ştiu că ai auzit. Mai învârte-te mult pe-aici, înjurând şi băgându-te peste oameni, şi o să te alegi cu mutra făcută afiş. Dacă nu şi mai rău.

Strânse pumnul drept şi-şi mută privirea de la pumn la obrazul meu! Mi-am schimbat puţin greutatea de pe un picior pe altul, gata să parez şi să contraatac.

— Asta vrea să fie o ameninţare? întrebă el.

— Un avertisment prietenesc. Nu ştiu ce te roade. Sfatul meu e să pleci şi s-o laşi baltă.

— Numai după ce vorbesc cu Bassett.

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai lua de

bătrâni.

— Mi-am cerut scuze.

Dar se înroşi vinovat.

Paznicul se apropie de el pe la spate şi îl împunse cu revolverul.

— Nu se primesc scuzele. Înainte puteam să dau gata doi ca tine cu o singură mână. Ai de gând s-o ştergi, sau trebuie să te dau afară?

— Plec, spuse tânărul peste umăr. Numai că de pe şosea nu poţi să mă dai afară. Şi mai devreme sau mai târziu o să iasă el.

— Ce-ai cu Bassett? am întrebat eu.

— Nici nu mă gândesc să discut asta cu un necunoscut. O să discut cu el.

Se uită la mine, întârziind cu privirea, muşcându-şi buza de jos.

— Nu vrei dumneata să-i spui că trebuie să vorbesc cu el, că e foarte important pentru mine?

— Cred că aş putea să-i spun. Din partea cui să-i transmit?

— De la George Wall. Sunt din Toronto.

Se opri o clipă.

— În legătură cu nevastă-mea. Spune-i că nu plec până nu stau de vorbă cu el.

— Asta s-o crezi dumneata, spuse paznicul. Hai, valea, du-te şi te plimbă.

George Wall se retrase în susul drumului, mişcându-se încet ca să arate că e independent. Îşi târî umbra lungă în soarele de dimineaţă, după o cotitură, şi dispăru din vedere. Paznicul puse revolverul în toc şi îşi şterse nasul plin de sânge cu dosul palmei. Apoi se linse pe mână, ca şi cum nu şi-ar fi permis să piardă atâtea proteine.

— Ăsta e schizmofrenic, sau cum le zice, spuse el.

Domnul Bassett nici nu-l cunoaşte.

— Din cauza lui vrea Bassett să vorbească cu mine?

— Poate că da, nu ştiu.

Ridică din umeri şi din coate cu o mişcare sinuoasă.

— De când se învârte pe-aici?

— De când l-am schimbat la poartă pe celălalt portar. După câte cred, azi noapte a stat în tufişuri. Trebuia să-l denunţ, ca să-l ridice, dar domnul Bassett zice că nu. Domnul Bassett are o inimă prea bună, nu-şi cunoaşte interesul. „Lămureşte-l tu singur, zice, ce avem nevoie de bătaie de cap cu autorităţile?”

— L-ai lămurit.

— Ei, da de unde! Era o vreme când dădeam gata doi ca el, cum ţi-am spus.

Îşi încordă muşchiul de la braţul drept şi-l pipăi admirativ. Îmi zâmbi uşor.

— Pe vremuri eram boxer, bun boxer. Tony Torres. Ai auzit de mine? Cocoşul din Fresno.

— Am auzit. Ai ţinut şase reprize cu Armstrong.

— Da.

Dădu solemn din cap.

— Eram deja bătrân, aveam treizeci şi cinci – treizeci şi şase de ani. Nu mă mai ţineau picioarele. Mi s-au tăiat picioarele sub mine, altfel mă băteam şi zece reprize. Eram în formă, numai că m-au lăsat picioarele. Ştii? Ai văzut meciul?

— L-am auzit la radio. Eram puşti la şcoală, n-am avut bani de bilet.

— Uite dom’le! zise el încântat şi visător. L-ai auzit la radio!

CAPITOLUL 2

Mi-am lăsat maşina la locul de parcare asfaltat din faţa clădirii principale. Un pom de Crăciun, vopsit în roşu viu, atârna cu capul în jos deasupra intrării. Clădirea era construită din lemn şi bolovani de râu, cu acoperişul plan. Silueta şi simplitatea liniilor mi-au ascuns proporţiile reale până când am intrat. Prin uşa interioară de sticlă a vestibulului, vedeam bazinul de patruzeci şi cinci de metri între aripile lui în formă de U. Partea dinspre ocean se deschidea spre zarea de un albastru luminos.

Uşa era încuiată. Singura fiinţă omenească era un băiat negru, secţionat la mijloc de un slip alb. Mătura fundul bazinului cu un aspirator subacvatic cu mâner lung. Am scos o monedă şi am bătut în uşă.

După un timp, m-a auzit şi a venit în fugă. Ochii lui negri şi inteligenţi, care mă cercetau prin geam, păreau să împartă lumea în două grupuri: cei bogaţi şi cei nu chiar aşa de bogaţi. Eu intram în al doilea grup, pare-se. Când a deschis uşa, a zis:

— Dacă vindeţi ceva, domnule, alegeţi un moment mai potrivit. Oricum nu mai e sezonul, iar domnul Bassett e prost dispus. Adineauri a terminat cu mine, mă mir că mai sunt întreg. Ce sunt eu de vină că au aruncat peştişorii tropicali în bazin?

— Cine?

— Cei de-aseară. I-a omorât clorul din apă, sărăcuţii, şi acum trebuie să-i scot afară cu aspiratorul.

— Pe cei de-aseară?

— Pe peştişori. Îi pescuiau din acvariu şi bâldâbâc cu ei în bazin. Oamenii ăştia, când merg la o petrecere şi se îmbată, uită să se poarte civilizat. Şi acuma domnul Bassett îşi varsă focul pe mine.

— Nu i-o lua în nume de rău. Clienţii mei sunt întotdeauna prost dispuşi când mă cheamă.

— Sunteţi de la pompe funebre, sau ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta.

— Eram curios să ştiu.

Un zâmbet alb îi luminã faţa.

— Am şi eu o mătuşă la pompe funebre. Eu, personal, nu prea înţeleg ce găseşte la treaba asta. E cam lugubru. Dar ei îi place.

— Bun. Bassett e proprietar aici?

— Nu, e numai director. După cum vorbeşte, ai zice că e al lui clubul, dar de fapt e al membrilor.

Condus de spinarea triunghiulară a salvatorului, am trecut prin galerie, printre luminile verzi mişcătoare, reflectate din bazin. A bătut la o uşă gri, cu o plăcuţă pe care scria DIRECTOR. Ca răspuns s-a auzit o voce stridentă. M-a zgâriat pe şira spinării, ca o cretă pe o tablă udă:

— Cine e, vă rog?

— Archer, i-am spus eu salvatorului.

— Domnul Archer vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Foarte bine. Un moment.

Salvatorul îmi făcu cu ochiul şi plecă grăbit, lipăind pe plăcile de faianţă. Se auzi un scârţâit în broască şi uşa se deschise uşurel. În crăpătură apăru un cap care-mi ajungea până la bărbie. Ochii, deschişi la culoare şi prea depărtaţi, erau puţin bulbucaţi, ca

nişte ochi de peşte. Gura subţire, de babă, scoase un suspin:

— Mă bucur foarte mult că aţi venit. Vă rog, intraţi!

Încuie uşa la loc în spatele meu şi mă invită cu un gest larg să stau pe un scaun din faţa biroului. Gestul era exagerat din cauza nervozităţii. Se aşeză la birou, deschise o punguţă de piele de porc şi începu să umple o pipă burduhănoasă cu fire oacheşe de tutun englezesc. Asta se asorta de minune cu haina lui de tweed, marca Harris, cu pantalonii sport gen Oxford, cu pantofii solizi maro cu talpă groasă, şi cu accentul de pe coasta Atlanticului. Cu toate că frizerul care-i cănise părul îşi dăduse toată silinţa, şi cu toate că roşeata feţei îi dădea o aparenţă de tinereţe artificială, mi-am dat seama că avea aproape şaizeci de ani.

Mi-am rotit ochii prin încăpere. Nu avea ferestre, era luminată fluorescent de la o sursă ascunsă, şi ventilată printr-un sistem de aer condiţionat. Mobila era grea, închisă la culoare. Pe pereţi atârnau tot felul de fotografii: iahturi cu pânzele umflate, săritori de la trambulină, jucători de tenis felicitându-se cu surâsuri forţate. Pe birou erau câteva cărţi, proptite în picioare, din părţi, cu suporturi în formă de elefant, din piatră neagră lustruită.

După ce-şi umplu pipa, Bassett îi aplică flacăra unei brichete cu gaz şi emise un norişor de fum albastru, prin care zise:

— După câte am înţeles, domnule Archer, sunteţi calificat pentru a face oficiul de gardă personală.

— Calificat poate că sunt. Dar nu prea mă ocup cu treaba asta.

— Dar înţelesesem că... Şi de ce nu?

— Pentru că înseamnă să te ţii tot timpul scai după

cele mai mari hahalere. De obicei au nevoie de gardă personală pentru că n-au cu cine să facă conversaţie. Sau pentru că li s-a năzărit nu ştiu ce.

Bassett zâmbi strâmb:

— Asta nu prea sună a compliment. Sau poate nici nu voia să fie compliment.

— Căutaţi o gardă personală?

— Nici eu nu ştiu.

Apoi adăugă precaut:

— Până nu se clarifică puţin situaţia, nu pot să spun exact de ce anume am nevoie. Şi nici motivul.

— Cine v-a vorbit de mine?

— Unul dintre membri mi-a pomenit de dumneata, acum câtva timp. Joshua Severn, regizor la televiziune. Zicea că eşti spirt.

— Aha, mda.

Partea proastă cu linguşeala e că oamenii se aşteaptă să le răspunzi la fel.

— De ce vă trebuie un detectiv, domnule Bassett?

— O să-ţi spun. Sunt în primejdie: un tânăr oarecare mă ameninţă. Să-l fi auzit la telefon!

— Aţi vorbit cu el?

— Doar un minut, aseară. Eram la o serată, serata noastră anuală de după Crăciun, şi el a telefonat de la Los Angeles. Zicea că o să vină încoace să mă ia la bătaie, dacă nu-i spun anumite lucruri. M-a speriat îngrozitor.

— Ce lucruri?

— Nişte lucruri pe care pur şi simplu nu le cunosc. Acum cred că-i afară, mă pândeşte să ies. Serata nu s-a terminat decât foarte târziu, şi am stat aici toată noaptea, adică restul nopţii. Azi-dimineaţă a telefonat portarul că e la el un tânăr care vrea să vorbească cu mine. I-am spus să nu-i dea drumul înăuntru. Puţin

după asta, când mi-am mai revenit, ţi-am telefonat.

— Şi ce anume vreţi să fac eu?

— Să mă scapi de el. Probabil că ai metodele dumitale. Nu vreau să faci uz de violenţă, bineînţeles, decât dacă e absolut necesar.

Ochii îi luciră palid prin straturile de fum.

— S-ar putea să fie necesar. Ai revolver?

— Am în maşină. Nu e de închiriat.

— Bineînţeles că nu. M-ai înţeles greşit, dragul meu. Poate că nu m-am exprimat destul de clar. Nu e om pe lumea asta care să urască violenţa mai mult ca mine. Voiam doar să spun că ai putea să foloseşti pistolul ca un... ca un instrument de convingere. N-ai putea să-l conduci frumuşel până la gară, sau până la aeroport, şi să-l urci într-un avion?

— Nu.

M-am ridicat în picioare.

Bassett a venit după mine până la uşă şi m-a apucat de braţ. Mi-a displăcut această intimitate şi mi-am eliberat braţul.

— Ascultă, Archer, nu sunt un om bogat, dar ceva rezerve am. Sunt gata să-ţi dau trei sute de dolari ca să te ocupi de acest individ în locul meu.

— Să mă ocup de el?

— Fără violenţă, bineînţeles.

— Îmi pare rău, dar nu fac târgul.

— Cinci sute de dolari.

— Nu se poate. Îmi cereţi nici mai mult nici mai puţin decât să fac ceea ce, conform legilor din California, se numeşte răpire.

— Doamne fereşte, nici nu mă gândesc la asta!

Era speriat de-a binelea.

— Gândiţi-vă puţin. Pentru un om în situaţia dumneavoastră, aveţi o părere cam tulbure despre

justiţie. De ce nu lăsaţi poliţia să se ocupe de el? Spuneţi că v-a amenințat.

— Da. De fapt zicea că o să mă bată cu cravaşa. Dar nu poţi să te duci la poliţie cu chestii din astea.

— Ba bine că nu!

— Eu, unul, nu pot. E ridicol, e demodat. Aş ajunge de râsul întregului Southland. Mi se pare că nu prea sesizezi aspectul subiectiv al problemei, dragul meu. Sunt directorul şi secretarul unui club foarte, foarte pretenţios. Cele mai distinse familii de pe coastă îmi încredinţează mie copiii, fetele. Asupra mea nu trebuie să plutească nici urmă de suspiciune, înţelegi, trebuie să fiu un fel de Calpurnie.

— De unde şi până unde suspiciune?

Calpurnia îşi scoase pipa din gură şi înălţă un rotocol şovăitor de fum.

— Speram să nu fiu obligat să intru în amănunte. În orice caz nu mă aşteptam să fiu supus unui interogatoriu în această problemă. Totuşi sunt. Trebuie făcut ceva înainte de a se produce ireparabilul.

Mă plictisea cum îşi alegea cuvintele, şi am lăsat să observe că mă plictiseşte. Mi-a aruncat o privire rugătoare, care a căzut între noi ca un sac.

— Spune sincer, pot să am încredere în dumneata?

— Câtă vreme e vorba de ceva legal, da.

— Of, Doamne, sigur că e legal. Am intrat într-o încurcătură cu toate că nu sunt de vină. Nu mi-e de ce-am făcut, ci de ce-ar putea oamenii să-şi închipuie că am făcut. Cum să-ţi spun, e o femeie la mijloc.

— Nevasta lui George Wall?

Deodată faţa i se desfăcu la cusături. Încercă să şi-o monteze la loc în jurul punctului fix reprezentat de pipă, pe care şi-o înfundă în gură gata s-o înghită, dar

nu putu să-şi controleze grimasa care parcă-l trăgea cu cârlige de colţurile buzelor.

— O cunoşti? Ştie cineva?

— În curând o să ştie toată lumea, dacă se mai învârteşte George Wall pe-aici. Am dat nas în nas cu el când intram în...

— Doamne sfinte, atunci e pe-aproape.

Bassett fugi neîndemânatec până în celălalt colţ al camerei. Deschise un sertar de la birou şi scoase un revolver de calibru mijlociu.

— Lasă ăla jos, am spus eu. Dacă ţii aşa de mult la reputaţie, să ştii că focurile de revolver pot să ţi-o găurească de tot. Wall era afară, la poartă, şi încerca să intre. N-a reuşit. Mi-a spus să-ţi transmit că nu pleacă până nu vorbeşti cu el. Stop.

— Fir-ar să fie, de ce nu spui, omule? Uite cât timp am pierdut amândoi.

— Eu n-am pierdut nimic.

— Bine, bine. N-o să ne certăm acum. Trebuie să-l dăm afară de-aici până nu vine vreun membru.

Aruncă o privire la ceasul pe care-l purta pe mâna dreaptă şi din neatenţie îndreptă revolverul spre mine.

— Lasă arma jos, domnule Bassett. Eşti prea tulburat ca să ţii o armă în mână.

Bassett puse revolverul pe birou, pe mapa cu desene în relief, şi zâmbi ruşinat.

— Iartă-mă. Sunt cam nervos. Nu prea sunt obişnuit cu alarma.

— Dar de ce atâta alarmă?

— Se pare că tânărul Wall, melodramatic din fire, şi-a băgat în cap că i-am furat nevasta.

— Şi e adevărat?

— Nu fi absurd. Fata e aşa de tânără că aş putea

să-i fiu tată.

Ochii i se umeziră de jenă.

— Relaţiile mele cu ea au fost întotdeauna cât se poate de cinstite.

— Înseamnă deci că o cunoaşteţi?

— Sigur că da. O cunosc de ani de zile, mult înainte de a o cunoaşte George Wall. Când a început să se antreneze pentru sărituri, în bazinul ăsta, era o puştoaică. Nici acum nu-i mult mai mare, fie vorba între noi. Are cel mult douăzeci şi unu – douăzeci şi doi de ani.

— Cine e juna?

— Hester Campbell, săritoarea de la trambulină. Poate ai auzit de ea. Era cât pe ce să câştige campionatul naţional acum câţiva ani. Pe urmă s-a dat la fund. Familia s-a mutat de-aici, iar ea s-a lăsat de sportul de performanţă. Nici nu ştiam că s-a măritat, până când a apărut din nou aici.

— Când asta?

— Acum şase luni, în iunie. Părea s-o fi dus rău de tot. A fost angajată un timp într-o trupă de înot artistic, pe urmă au dat-o afară şi au abandonat-o în Toronto. S-a întâlnit cu tânărul ăsta, e canadian, cronicar sportiv, şi în disperare de cauză s-a măritat cu el. După toate aparenţele, căsnicia n-a mers de loc. L-a lăsat după niciun an şi s-a întors aici. Era complet pe drojdie şi cu moralul scăzut. Natural, am făcut pentru ea tot ce-am putut. Am convins comitetul s-o lase să dea lecţii de sărituri aici la bazin. Cât a durat sezonul de vară s-a descurcat frumuşel cu asta. Şi când n-a mai avut elevi, sincer mărturisesc că i-am dat oarecare ajutor financiar.

Întinse mâinile cu un gest obosit.

— Dacă asta se cheamă crimă, atunci sunt un

criminal.

— Dacă asta-i tot, nu văd de ce ţi-e frică.

— Nu înţelegi... nu înţelegi în ce situaţie mă aflu, cu ce intrigi şi duşmănii trebuie să mă lupt aici. Există o facţiune printre membri care ar vrea să mă destituie. Dacă George Wall ar prezenta lucrurile în aşa fel încât să reiasă că îmi foloseam postul ca să-mi procur femei tinere...

— Cum ar putea să facă asta?

— Adică dacă m-ar da în judecată, aşa cum m-a ameninţat. Un avocat fără scrupule ar putea foarte bine să-mi deschidă proces. Fata mi-a spus că intenţionează să divorţeze, şi cred că n-am fost destul de circumspect... Am fost văzut, nu o dată, în compania ei. Ca să fiu sincer, am invitat-o şi la mine la masă de câteva ori; mâncare gătită de mine. Se îmbujora uşor la faţă. Gătitul e una din pasiunile mele. Acum îmi dau seama că n-am făcut bine invitând-o la mine acasă.

— Asta nu poate să constituie un cap de acuzaţie. Doar nu mai trăim în epoca victoriană.

— Ba unii din anumite cercuri trăiesc. Cum nu poţi să realizezi în ce situaţie proastă mă aflu? Mă tem că simplul fapt de a fi acuzat ar fi de ajuns.

— Nu cumva exagerezi?

— Sper că da. Dar cred că nu exagerez.

— Sfatul meu este să lămureşti situaţia cu Wall. Spune-i ce s-a întâmplat.

— Am încercat aseară la telefon. A refuzat să mă asculte. E nebun de gelozie. Ai zice că o ţin pe nevastă-sa ascunsă undeva.

— Şi n-o ţii?

— Nu, bineînţeles că nu. N-am mai văzut-o de la începutul lui septembrie. A plecat de-aici dintr-o dată,

fără să spună nici la revedere nici mersi. Nici măcar n-a lăsat o adresă unde să poată fi găsită.

— A fugit cu un bărbat?

— Mai mult ca sigur, spuse el.

— Spune-i asta lui Wall. Ca de la om la om.

— A, nu. Imposibil. E nebun de legat, ar sări să mă bată.

Bassett îşi trecu degetele crispate prin păr. Era ud leoarcă la tâmple, şi pe obraz, pe lângă urechi, i se prelingeau şiroaie de sudoare. Îşi scoase batista împăturită din buzunarul de la piept şi se şterse cu ea pe faţă. Începea să-mi fie puţin milă de el. Frica fizică doare mai mult ca orice.

— Pot discuta eu cu el, i-am spus. Cheamă poarta. Dacă mai e pe-acolo, mă duc să-l aduc.

— Aici?

— Dacă n-ai un loc mai bun.

După un moment de încordare, spuse:

— Cred că trebuie să vorbesc totuşi cu el. Nu pot să-l las să facă atâta tărăboi în public. Din moment în moment pot să sosească membrii care vin dimineaţa la baie.

Vocea lui avea o nuanţă de religiozitate ori de câte ori pomenea de membri. Fără nicio tragere de inimă, luă telefonul din nişa din perete.

— Tony? Domnul Bassett. Nebunul ăla tot mai face tărăboi?... Eşti sigur? Absolut sigur?... Bun, perfect. Să mă anunţi dacă se mai arată.

Puse receptorul la loc în furcă.

— A plecat?

— Aşa se pare.

Inhala adânc, cu gura deschisă.

— Torres zice că a întins-o pe jos acum câtva timp. Totuşi ţi-aş fi recunoscător dacă ai mai sta pe-aici,

pentru orice eventualitate.

— Bine. Oricum, plimbarea asta te costă douăzeci şi cinci de dolari.

A priceput aluzia, a scos banii dintr-un sertar şi mi i-a dat. Pe urmă a scos din alt sertar un aparat electric de ras şi o oglinjoară. M-am aşezat şi m-am uitat la el cum se rade pe faţă şi pe gât. Pe urmă şi-a tăiat părul din nas cu o forfecuţă minusculă şi şi-a smuls câteva fire din sprâncene. În astfel de ocazii, ajungi întotdeauna să urăşti din suflet ocupaţia de a servi drept gardă unor persoane.

Mi-am aruncat ochii la cărţile de pe birou. Printre ele era un volum gros, legat în pânză de un verde şters, şi intitulat în mod surprinzător: „Familia Bassett”. L-am deschis la prima pagină, care afirma că această carte este o relatare a genealogiei şi istoriei descendenţilor lui William Bassett, care a debarcat în Massachusetts în 1634. Istoria mergea până la izbucnirea primului război mondial în 1914 şi era semnată de Clarence Bassett.

— Nu cred că poate să te intereseze, spuse Bassett, dar pentru un membru al familiei e o poveste foarte interesantă. Ehei, am avut şi noi o aristocraţie a noastră în Noua Anglie: guvernatori, profesori, preoţi, oameni de afaceri.

— Am auzit şi eu unele zvonuri în această privinţă.

— Iartă-mă, nu vreau să te plictisesc, rosti el pe un ton mai degajat, aproape autoironic. Oricât de curios ar părea, eu sunt ultimul din ramura mea care poartă numele de Bassett. Este singurul, dar absolut singurul motiv pentru care regret că nu m-am însurat. Dar nici nu m-am dat niciodată în vânt după perpetuarea neamului.

Aplecându-se deasupra oglinjoarei, începu să-şi

stoarcă un punct negru dintr-unul din cele două riduri care porneau de la baza nasului. M-am ridicat şi am început să mă plimb pe lângă pereţi, uitându-mă la fotografii. Una m-a oprit – trei săritori, un bărbat şi două fete, care îşi luau zborul la unison de pe trambulina mare. Trupurile lor atârnau desprinse de trambulină, pe fondul deschis al unui cer de vară, arcuite identic în săritura lebedei, şi prinse în punctul cel mai înalt al parabolei, înainte ca forţa gravităţii să-i învingă şi să-i smulgă spre pământ.

— Aia din stânga e Hester, spuse Bassett în spatele meu.

Trupul ei era ca o săgeată. Vântul îi pieptăna spre spate părul strălucitor, descoperind ovalul mişcat al feţei. Fata din dreapta era o brunetă cu pielea închisă, tot atât de frapantă, despicând aerul cu pieptul. Şi bărbatul din mijloc era negricios, cu păr negru creţ şi cu nişte muşchi sculptaţi parcă în bronz.

— E una din fotografiile mele favorite, spuse Bassett. E făcută acum câţiva ani, când Hester se antrena pentru naţionale.

— Făcută aici?

— Da. O lăsam la trambulina noastră să facă exerciţii, aşa cum ţi-am spus.

— Cine sunt prietenii ei din poză?

— Băiatul era salvator la noi. Fata era o prietenă de-a lui Hester. Lucra aici la bar, dar Hester o antrena pentru performanţă.

— Mai e pe-aici?

— Mă tem că nu.

Faţa i se alungi.

— Gabrielle a fost omorâtă.

— Accident la trambulină?

— Da de unde! A fost împuşcată.

— Ucisă?

Încuviinţă solemn din cap.

— Cine a omorât-o?

— Nu s-a descoperit încă. De fapt mă îndoiesc că o să se descopere vreodată. S-a întâmplat acum aproape doi ani, în martie anul trecut.

— Cum ziceai că o chema?

— Gabrielle. Gabrielle Torres.

— Rudă cu Tony?

— Fata lui.

CAPITOLUL 3

Se auzi un ciocănit tare în uşă. Bassett sări în lături ca un cal speriat.

— Cine e?

Ciocănitul se repetă. M-am dus la uşă. Bassett necheză:

— Nu deschide!

Am întors cheia în broască şi am deschis uşa de-o palmă, proptind-o cu piciorul şi cu umărul. Afară era George Wall. Avea o faţă cenuşiu-verzuie în lumina reflectată. Printr-o ruptură a pantalonului i se vedea pielea albă a piciorului, sfâşiată şi zgâriată. Îmi răsuflă în faţă şuierat:

— E aici?

— Cum ai intrat?

— Am sărit gardul. Bassett e aici?

M-am uitat la Bassett. De după birou, unde se ghemuise, nu i se vedeau decât ochii albi şi pistolul negru.

— Nu-l lăsa să intre. Nu-l lăsa să se atingă de mine.

— N-o să se atingă. Pune ăla jos.

— Nu pun nimic. O să mă apăr dacă trebuie.

I-am întors spatele şi l-am lăsat să se joace cu pistolul, era plăcerea lui.

— L-ai auzit, Wall. E înarmat.

— Puţin îmi pasă cum e. Trebuie să vorbesc eu el. Hester e aici?

— Eşti pe un drum prost. N-a văzut-o de luni de zile.

— Sigur, el ce-o să spună altceva!

— Îţi spun şi eu. A lucrat aici în timpul verii şi a plecat cândva în septembrie.

Privirea lui albastră, mirată, se intensifică. Îşi trecu limba încet, ca un şarpe roşu, peste buza de sus.

— De ce n-a vrut să vorbească cu mine mai înainte, dacă Hester nu e la el?

— I-ai spus că o să-l baţi cu cravaşa, dacă-ţi aduci aminte. Nu cred că a fost modul cel mai diplomat de a te apropia de el.

— N-am timp de diplomaţie. Mâine trebuie să mă întorc acasă cu avionul.

— Foarte bine.

Se propti cu umărul în deschizătura uşii. Îi simţeam greutatea prin uşă. Vocea lui Bassett se înălţă cu o octavă:

— Nu-l lăsa să se apropie de mine!

Bassett era chiar în spatele meu. M-am întors, ţinând uşa cu spinarea, i-am smuls pistolul din mână şi l-am băgat în buzunar. Era prea furios şi prea speriat ca să riposteze. M-am întors din nou cu faţa la Wall, care mai împingea încă, dar fără convingere. Părea derutat. I-am pus o mână în piept şi i-am făcut vânt înapoi în poziţie de drepţi, ţinându-l aşa. Se lăsa greu, încăpăţânat şi inert, ca o statuie de piatră.

Pe treptele dinspre vestibul cobora un om scund, lat în umeri. Venea spre noi agitat, în pas de gâscă, aruncând nişte priviri bazinului şi oceanului de dincolo de el, de parcă ar fi fost proprietatea lui personală. Vântul îi zburlea creasta de păr argintiu. Infatuarea şi grăsimea îi umflau haina de flanelă albastră, bine croită. Nu-i dădea nicio atenţie femeii care-şi târşâia picioarele la câţiva paşi în spatele lui.

— Doamne sfinte, îmi spuse Bassett la ureche, uite-

i pe domnul şi doamna Graff. Nu putem să ne dăm în spectacol în faţa domnului Graff. Lasă-l pe Wall să intre. Hai, repede!

L-am lăsat să intre. Când omul cu păr argintiu se apropie, Bassett ieşi în uşă, zâmbind şi făcând temenele. Acesta se opri şi salută despicând aerul cu nasul. Faţa lui negricioasă părea lustruită.

— Bassett? Ai aranjat cu ajutorul pentru deseară? Cu orchestra? Cu mâncarea?

— Da, domnule Graff.

— Vezi cu băutura. O să servim whisky de la bar, nu intru în stocul meu personal. Sălbaticii ăia tot nu-şi dau seama de diferenţă.

— Da, domnule Graff. Baie plăcută.

— Pentru mine baia e totdeauna plăcută.

Se apropie din urmă şi femeia, păşind oarecum ca în transă, cu ochii pe jumătate închişi, de parcă ar fi deranjat-o lumina soarelui. Părul negru, pieptănat sever spre spate, descoperea o frunte dreaptă, înaltă, care se continua lin cu un nas grecesc. Cu excepţia ochilor, două reflectoare negre în care păreau strânse toată energia şi simţirea ei, avea o faţă palidă şi moartă. Era îmbrăcată în jersé negru, fără podoabe, ca o văduvă.

Bassett îi spuse bună dimineaţa. Readusă brusc la viaţă, ea îi răspunse că e o zi foarte frumoasă pentru luna decembrie. Bărbatul se îndrepta cu paşi mari spre *cabañas.* Ea îl urmă ca o umbră desprinsă de trup. Bassett oftă uşurat.

— Ăsta e Graff cel cu Helio-Graff? am întrebat eu.

— Da.

Se duse la birou strecurându-se pe lângă Wall, se sprijini cu şoldul de un colţ şi începu să-şi facă de lucru cu pipa şi cu punga de tutun. Îi tremurau

mâinile. Wall nu se mişcase de la uşă. Pe faţă îi apăruseră pete roşii, şi nu-mi plăcea de loc privirea îngheţată din ochii lui. Eu ocupam spaţiul dintre cei doi, uitându-mă când la unul, când la altul, ca un arbitru de tenis.

Wall spuse răguşit:

— Nu poţi să scapi cu minciuna, trebuie să ştii unde e. I-ai plătit doar lecţiile de dans.

— Lecţii de dans? Eu?

Mirarea lui Bassett suna destul de firesc.

— La şcoala de balet a lui Anton. Am vorbit cu Anton ieri după-masă. Mi-a spus că Hester a luat nişte lecţii de dans cu el pe care le-a plătit cu cecurile tale.

— Vasăzică asta a făcut cu banii pe care i-am împrumutat eu!

Gura lui Wall se încreţi într-o parte.

— Grozav cum găseşti răspuns la toate! De ce să-i împrumuţi bani tocmai ei?

— Fiindcă-mi place.

— Te cred. Unde-i acum?

— Sincer, nu ştiu. A plecat de aici în septembrie. De-atunci n-am mai văzut nici urmă de domnişoară Campbell.

— O cheamă doamna Wall, doamna George Wall. E soţia mea.

— Încep să cred că e adevărat, dragul meu. Dar când a fost la noi, îşi spunea pe numele de domnişoară. După câte am înţeles, intenţiona să divorţeze.

— Cine a convins-o să divorţeze?

Bassett îi aruncă o privire lungă, de om care suferă.

— Dacă vrei să ştii, eu am încercat s-o opresc. Am sfătuit-o să se întoarcă în Canada, la dumneata. Dar

avea alte planuri.

— Ce alte planuri?

— Voia să-şi facă un nume, răspunse Bassett cu o urmă de ironie în glas. Înţelegi, a fost crescută aici, în Southland, şi avea în sânge microbul cinematografului. Şi, pe urmă, şi săriturile de la trambulină i-au trezit gustul pentru luminile reflectoarelor. Îţi spun cinstit, am făcut tot ce am putut ca s-o opresc. Dar mă tem că n-am avut nicio influenţă asupra ei. Era hotărâtă să găsească o portiţă, ca să-şi afirme talentul. Cred că asta explică şi lecţiile de dans.

— Are talent? am întrebat eu.

A răspuns Wall:

— Ea crede că are.

— Uite ce-i, spuse Bassett cu un zâmbet obosit, hai să fim drepţi cu fata. E un copil adorabil şi ar putea să se dezvolte frumos dacă...

— Vasăzică i-ai plătit lecţiile de dans.

— I-am împrumutat bani. Nu ştiu pe ce i-a cheltuit. A plecat de aici pe neaşteptate, îi spuneam şi lui Archer. Stătea liniştită la Malibu, lucra la trambulină, îşi făcea relaţii şi, dintr-o dată, a dispărut.

— Ce fel de relaţii?

— Mulţi membri ai clubului nostru lucrează în cinematografie.

— O fi plecată cu unul din ei?

Ideea îl făcu pe Bassett să se încrunte.

— Eu în orice caz nu ştiu nimic. Cum să-ţi explic, n-am încercat în niciun fel să-i dau de urmă. Dacă ea a vrut să plece, eu n-aveam niciun drept să mă amestec.

— Dar eu am dreptul. Vocea lui Wall era sugrumată. Cred că minţi. Ştii unde e şi încerci să mă

duci cu vorba.

Buza şi falca de jos îi ieşiră înainte, deformându-i chipul care se urâţi. Am văzut cum îşi strânge pumnii şi cum i se albesc încheieturile.

— Nu fi copil, i-am spus eu.

— Trebuie să descopăr unde e şi ce i s-a întâmplat.

— Stai puţin, George.

Bassett îndreptă spre el coada pipei, ca un pistol imaginar, cu ţeava fumegând.

— Nu-mi spune George. Numai prietenii îmi spun George.

— Dar nici eu nu-ţi sunt duşman, dragul meu.

— Şi nu-mi mai spune dragul meu.

— Atunci, nesuferitul meu, dacă preferi. Tocmai voiam să spun că-mi pare rău să ne certăm din cauza asta. Sincer îmi pare rău. Nu ţi-am făcut nimic, crede-mă, şi-ţi vreau binele.

— Atunci de ce nu mă ajuţi? Spune-mi adevărul: Hester trăieşte?

Bassett se uită la el consternat. Eu am întrebat:

— Ce te face să crezi contrariul?

— Pentru că era speriată. Se temea c-o să fie omorâtă.

— Când asta?

— Alaltăieri seară. În seara de Crăciun. A telefonat de undeva, din oraş, la apartamentul nostru din Toronto. Era disperată, plângea la telefon.

— De ce?

— A ameninţat-o cineva că o omoară, n-a spus cine. Voia să plece din California. M-a întrebat dacă vreau s-o primesc înapoi. I-am spus că da. Dar înainte de a fixa ceva precis, convorbirea a fost întreruptă. Dintr-o dată n-am mai auzit-o, nu mai era nimeni la celălalt capăt al firului.

— De unde telefona?

— De la şcoala de balet a lui Anton, de pe bulevardul Sunset. Chemase cu taxă inversă, aşa că am putut să depistez numărul. De îndată ce am putut să scap, am luat avionul încoace şi ieri am vorbit cu Anton. Nu ştia de telefon, sau a spus numai că nu ştie. Dăduse un fel de serată pentru cursanţi în seara aceea şi era mare tărăboi.

— Soţia dumitale mai ia lecţii cu el?

— Nu ştiu. Cred că da. Dar el zice că nu. Singura adresă pe care i-a dat-o lui este cea de-aici, de la clubul Channel.

Aruncă o privire bănuitoare în direcţia lui Bassett.

— Eşti sigur că nu stă aici?

— Nu fi caraghios. N-a stat aici niciodată. Te invit să te convingi personal. A închiriat o căsuţă în Malibu, o să-ţi caut adresa. Proprietăreasa stă alături, mi se pare, aşa că poţi să vorbeşti cu ea. O cheamă doamna Sarah Lamb, e o veche prietenă şi funcţionară de-a mea. Spune-i că vii din partea mea.

— Ca să ştie ce minciuni să spună? zise Wall.

Bassett se ridică şi se apropie de el prudent.

— De ce nu vrei să fii rezonabil, dragul meu. M-am purtat cu nevasta dumitale ca un prieten. Nu ţi se pare că e nedrept să sufăr pentru faptele mele bune? Nu pot să-mi pierd toată ziua discutând în contradictoriu cu dumneata. Am de pregătit pentru deseară o reuniune importantă.

— Asta nu mă priveşte pe mine.

— Nu, dar nici pe mine nu mă privesc treburile dumitale. Ţi-aş face însă o sugestie. Domnul Archer e detectiv particular. Sunt dispus să-l plătesc din buzunarul meu, ca să te-ajute să-ţi găseşti nevasta. Dar cu condiţia să nu mă mai baţi pe mine la cap. Ei,

ce zici, nu-i o ofertă cinstită?

— Eşti detectiv? întrebă Wall.

Am încuviinţat din cap.

Se uită la mine cu îndoială.

— Dacă aş fi sigur că treaba asta nu-i aranjată dinainte... Eşti prieten cu Bassett?

— Nici nu l-am văzut până azi-dimineaţă. Dar dacă tot veni vorba, pe mine nu mă-ntrebaţi dacă sunt de acord?

— Ţi-ar prinde bine, nu crezi? zise Bassett mieros. Ce ai împotrivă?

N-aveam nimic împotrivă, decât că povestea nu-mi mirosea a bine, era sfârşitul unui an greu şi eram cam obosit. M-am uitat la capul rozaliu, rebel, al lui George Wall. Se citea pe faţa lui că e un încurcă-lume înnăscut, periculos şi pentru el şi probabil şi pentru alţii. Poate că dacă mă ţineam de coada lui, aş fi putut să preîntâmpin într-un fel buclucurile pe care le căuta cu lumânarea. Ce idealist eram!

— Dumneata ce zici, Wall?

— Aş vrea să mă ajuţi, răspunse el cu încetineală. Dar prefer să te plătesc eu, totuşi.

— Nici să nu te gândeşti! spuse Bassett. Trebuie să mă laşi şi pe mine să fac ceva, doar mă interesează şi pe mine soarta lui Hester.

— Mi-am dat eu seama, zise Wall colţos.

Eu am spus:

— Hai să dăm cu banul. Cap – plăteşte Bassett, pajură – Wall.

Am aruncat un ban în sus şi l-am turtit cu palma pe birou. Pajură. Eram al lui George Wall. Sau el era al meu.

CAPITOLUL 4

Graff făcea pluta pe spate în bazin, când am ieşit cu George Wall. Burta lui bronzată ieşea din apă ca o carapace de broască ţestoasă. Doamna Graff, complet îmbrăcată, stătea singură într-un colţ însorit. Rochia neagră, părul negru şi ochii ei negri păreau să anihileze lumina soarelui. Figura şi trupul ei aveau distincţia ce înlocuieşte frumuseţea la oamenii care au suferit mult, timp îndelungat.

Îmi stârnea interesul, dar eu n-o interesam pe ea. Nici măcar nu şi-a ridicat ochii când am trecut.

L-am condus pe Wall la maşina mea.

— Cred că e mai bine să bagi capul la cutie când trecem pe la poartă. Să nu te onoreze Tony cu un glonte bine ochit.

— Crezi?

— S-ar putea. Unii boxeri veterani se supăra din te miri ce, mai ales după ce le dai un pumn în nas.

— N-am vrut. A fost o prostie.

— N-a fost o sclipire de inteligenţă. De două ori în dimineaţa asta era să te alegi cu un glonte. Bassett era destul de speriat ca să tragă, şi Tony, destul de furios. Nu ştiu cum o fi în Canada, dar prin părţile astea nu prea ţine să dai pumni în stânga şi-n dreapta. Vezi pe câte unul cu mutră nevinovată, dar în sertarul de la birou are pistolul.

Îşi lăsă bărbia în piept.

— Îmi pare rău.

Mai mult ca oricând vorbea ca un adolescent, înalt

şi zdravăn, dar rămas în urmă cu intelectul. Cu toate astea, îmi era foarte simpatic. Avea stofă băiatul, dacă nu murea înainte de-a apuca să-şi facă ţoale din ea.

— Nu-mi cere mie scuze. Viaţa pe care o salvezi s-ar putea să fie chiar a dumitale.

— Dar îmi pare rău cu adevărat. Numai la gândul că Hester şi babalâcul ăla... cred că mi-am pierdut capul.

— Atunci găseşte-ţi-l repede. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gândi la Bassett. Nu e nici pe departe ceea ce se cheamă crai.

— Dar i-a dat bani. A şi recunoscut.

— Important e că a recunoscut. Probabil că acum îi dă altcineva bani.

Spuse încet, mârâit:

— Oricine ar fi, îl omor.

— Ba nu-l omori de loc.

Încăpăţânat, nu mai scoase un cuvânt. Am ajuns la poartă. Poarta era deschisă. Din uşa gheretei, Tony îmi făcu semn cu mâna şi se strâmbă la Wall.

Am virat la stângă, intrând în şoseaua de pe coastă. Şoseaua urmărea conturul falezei, apoi cobora treptat spre ocean. Au apărut căsuţele de pe plajă, trecând pe lângă noi ca vagoanele rablagite ale unui marfar nesfârşit.

— Ştiu că ţi-am făcut o impresie groaznică, îşi dădu drumul George. De obicei nu sunt aşa. De obicei nu fac uz de bicepşi şi nu ameninţ oamenii. Numai că... cum să-ţi spun, am avut un an foarte prost.

Mi-a povestit ce an prost a avut. A început cu expoziţia naţională canadiană, cu un an înainte, în august. Era cronicar sportiv la ziarul *Star* din Toronto şi avea sarcina să scrie despre reprezentaţiile

acvatice. Hester figura pe afiş printre vedetele care săreau de la trambulina mare. Nu-l pasionaseră niciodată săriturile de la trambulină, ca sport îl interesa fotbalul, dar Hester avea ceva deosebit, o strălucire, un fel de fosforescenţă. S-a dus s-o mai vadă şi în timpul lui liber, iar după spectacol a invitat-o la restaurant.

La a treia reprezentaţie, Hester a ajuns jos prea repede dintr-o dublă şi jumătate, a căzut pe burtă şi a fost scoasă din bazin leşinată. Au luat-o înainte ca el să poată ajunge la ea. În seara următoare n-a apărut să-şi facă numărul. După un timp a găsit-o într-un hotel, la capătul străzii Yonge. Avea ochii injectaţi şi pleoapele tumefiate. Zicea că a renunţat la săriturile de la trambulină, că nu mai are curaj.

A plâns un timp pe umărul lui. El nu ştia ce să facă s-o consoleze.

Era prima oară când avea de-a face cu o femeie, în afară de vreo două escapade la Montreal, lipsite de importanţă, împreună cu nişte prieteni fotbalişti. În cursul nopţii a cerut-o de nevastă. Dimineaţa ea a acceptat. Trei zile mai târziu s-au căsătorit.

Poate că nu fusese prea cinstit cu Hester, aşa cum s-ar fi cuvenit. Din felul cum cheltuia banii, ea îşi închipuise că are foarte mulţi. Poate lăsase să se înţeleagă că ar fi un personaj important în cercurile de presă din Toronto. Nu era adevărat. Era doar un începător, abia terminase de un an facultatea şi câştiga cincizeci şi cinci de dolari pe săptămână.

Lui Hester i-a venit greu să se adapteze la viaţa din apartamentul modest de pe bulevardul Spadina. Mai avea necazuri şi cu ochii, care nu s-au vindecat decât după mult timp. Nu ieşea din casă cu săptămânile. Nu-şi mai aranja părul, nu se mai farda, nici măcar nu

se spăla pe faţă. Nu voia să facă de mâncare. Zicea că şi-a pierdut frumuseţea, cariera, toate lucrurile pentru care merita să trăiască.

— N-o să uit niciodată iarna trecută, zise George Wall.

Vorbea cu atâta patimă, încât m-am întors să mă uit la el. Nu s-a uitat în ochii mei. Cu o expresie visătoare pe faţă, contempla, dincolo de mine, Pacificul albastru. Pe suprafaţa lui, soarele de iarnă era mototolit ca o foiţă de staniol.

— A fost o iarnă friguroasă, spuse el. Zăpada scârţâia sub picioare şi îţi îngheţa părul din nas. Hester s-a împrietenit la cataramă cu administratoarea imobilului, o cucoană pe nume Bean, care stătea în apartamentul de alături. A început să frecventeze cu ea o congregaţie ciudată, care îşi avea sediul într-o casă veche de pe Bloor. Mă întorceam de la birou şi le auzeam vorbind în dormitor despre mântuirea sufletului, despre reîncarnare şi alte lucruri de felul ăsta.

Într-o seară, după ce a plecat doamna Bean, mi-a spus că îşi primeşte pedeapsa pentru păcate. Că de asta a sărit prost şi s-a încurcat cu mine la Toronto. Zicea că trebuie să se purifice, pentru ca următoarea ei reîncarnare să fie superioară. După asta, timp de o lună aproximativ, am dormit pe canapea. Doamne, ce cuie am făcut!

În ajun de Crăciun, m-a trezit la mijlocul nopţii şi mi-a spus că e purificată. I-a apărut Cristos în vis şi a iertat-o de toate păcatele. La început n-am luat-o în serios, cum era s-o iau în serios? M-am prefăcut că n-o iau în serios, credeam că râzând de ea o s-o determin să-şi scoată prostiile alea din cap. Atunci mi-a spus la ce se referă, cu păcatele...

N-a mai continuat.

— La ce se referea? am întrebat eu.

— Mai bine nu mai spun.

Avea glasul sugrumat. M-am uitat la el cu coada ochiului. Îi ardea sângele în obrazul pe jumătate întors şi i se înroşise urechea.

— Oricum, continuă el, a avut loc un fel de împăcare. Hester a renunţat la aiurelile alea mistice. În schimb, a apucat-o o manie bruscă pentru dans. Toată noaptea dansa şi ziua dormea. N-am putut să rezist la ritmul ăsta. Trebuia să mă duc la serviciu, să reînvii vechiul entuziasm pentru baschet, hochei şi alte distracţii copilăreşti. Şi-a luat obiceiul să iasă singură, să meargă la Village.

— Mi s-a părut c-ai spus că stăteaţi în Toronto.

— Şi Toronto are un Village. Seamănă foarte mult cu cel original de la New York, bineînţeles la scară mai mică. Hester s-a înhăitat cu o şleahtă de ţopăitori. Nu mai ştia altceva decât lecţii de dans. S-a tuns scurt şi şi-a făcut găuri în urechi pentru cercei. A început să poarte prin casă bluze albe de mătase şi pantaloni de matador. Toată ziua făcea *entrechats,* sau cum le zice. Îmi cerea lucrurile pe franţuzeşte, nu că ar fi ştiut franţuzeşte, şi dacă nu-i făceam jocul, mă punea la regim de tăcere.

Stătea şi se zgâia la mine, fără să clipească, câte-un sfert de oră, douăzeci de minute. Parcă eram o mobilă pe care se gândea unde s-o mute într-un loc mai potrivit. Sau poate că nici nu mai existam de loc pentru ea. Înţelegi?

Înţelegeam. Avusesem şi eu o nevastă şi o pierdusem în astfel de tăceri. Totuşi, nu i-am spus nimic lui George Wall. A vorbit mai departe, rostind cuvintele unul după altul, ca nişte picături multă

vreme îngheţate în el şi acum în sfârşit topite de soarele din California.

— Acum îmi dau seama ce se întâmpla cu ea, spuse el. Îşi recâştiga încrederea, la modul nebunesc, nerealist, îşi aduna forţele ca s-o rupă cu mine. Cei din şleahta cu care umbla o încurajau şi ei în direcţia asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce pregăteşte.

Pe la sfârşitul primăverii au montat un fel de piesă dansantă, într-un teatru mic care fusese înainte biserică. Hester a făcut pe băiatul în rolul principal. M-am dus şi eu să văd, dar n-am înţeles nimic. I-am auzit după aceea băgându-i în cap tot felul de prostii. Îi spuneau că se distruge în Toronto, măritată cu un bleg ca mine, că numai de ea depinde să se ducă la New York, sau să se întoarcă la Hollywood.

Ne-am certat serios în seara aceea, când a venit în sfârşit acasă. I-am spus verde să-i dea dracului pe neisprăviţii ăia cu prostiile lor. I-am spus că de-acum încolo s-a terminat cu lecţiile de dans şi cu teatrul; să stea frumos acasă, să se îmbrace ca toate femeile, să facă curăţenie şi să gătească şi ea aşa cum trebuie...

Râse, un râs neplăcut. Parcă se loveau nişte cuţite fierăstruite.

— Bine mă mai pricep şi eu la psihologia femeii, spuse el. Dimineaţa, după ce am plecat la serviciu, s-a dus la bancă şi a scos banii pe care-i depusesem cu gândul să ne luăm casă, s-a urcat în avion şi a plecat la Chicago. Astea le-am aflat interesându-mă la aeroport. Nu mi-a lăsat nici măcar un rând, cred că a vrut să mă pedepsească şi pe mine pentru păcate. Nu ştiam unde s-a dus. Am trecut pe la câţiva zăpăciţi de-ai ei din Village, dar nu ştiau nici ei. I-a lăsat şi pe ei cum m-a lăsat şi pe mine – mască.

Nici nu ştiu cum au trecut cele şase luni care au

urmat. Nu eram căsătoriţi de mult şi nu ne legasem unul de altul aşa cum trebuie să fie doi soţi. Dar eram îndrăgostit de ea, şi mai sunt încă. Umblam pe străzi în fiecare noapte, şi de câte ori vedeam o fată cu părul blond, parcă mă curenta ceva. De câte ori suna telefonul, eram sigur că e Hester. Până când într-o seară a fost chiar ea.

Era în noaptea de Crăciun, alaltăieri seară. Stăteam singur în apartament şi încercam să nu mă gândesc la ea. Simţeam că sunt gata să fac o criză de nervi. Oriunde mă uitam vedeam chipul ei pe perete. Atunci a sunat telefonul, era Hester. Ţi-am spus ce mi-a zis, că-i e frică să n-o omoare şi că vrea să plece din California. Poţi să-ţi închipui ce-a fost în sufletul meu când s-a întrerupt convorbirea. M-am gândit să chem poliţia din Los Angeles, dar nu prea aveam pe ce să mă bazez. Aşa că am cerut numărul de unde chemase şi am plecat din Toronto cu primul avion.

— De ce n-ai făcut treaba asta acum şase luni?

— Nu ştiam unde e, nu mi-a scris de loc.

— Nu se poate să nu fi avut măcar o idee.

— Da, bănuiam că o să se-ntoarcă aici, probabil. Dar nu-mi venea s-o urmăresc. De altfel nu eram nici eu, prea lămurit ce s-a întâmplat. M-am convins de bine de rău că o duce mai bine fără mine.

După o tăcere, adăugă:

— Poate că aşa şi e, la urma urmelor.

— Tot ce poţi să faci e s-o întrebi pe ea. Dar întâi trebuie s-o găsim.

CAPITOLUL 5

Am intrat într-o fundătură între şosea şi plajă. Căsuţele de pe marginea străzii erau dărăpănate şi aveau un aer rău famat, dar maşinile parcate în faţa lor erau, aproape toate, ultimul tip. După ce am stins motorul, nu se mai auzea decât oceanul, rostogolindu-şi şi sorbindu-şi înapoi valurile.

Casa în care stătuse Hester era o cabană din scânduri şi placaj, care părea nefolosită, ca un bidon aruncat. Pereţii erau cojiţi şi lustruiţi de furtunile de nisip.

— Păi, ăsta e un cartier nenorocit de cocioabe, zise George. Credeam că Malibu e o staţiune celebră.

— O parte din Malibu. Asta-i cealaltă parte.

Am urcat scările până la uşa din dos a doamnei Lamb şi am bătut în oblonul ruginit. O femeie bătrână şi greoaie în capot a deschis uşa din interior. Avea o faţă de buldog, urâtă dar plăcută, iar părul vopsit era de un portocaliu ţipător în bătaia soarelui. Plasturele antirid dintre sprâncene îi dădea un aer de excentricitate calmă.

— Doamna Lamb?

Încuviinţă din cap. Avea în mână o ceaşcă de cafea şi mesteca ceva.

— Am auzit că închiriaţi casa de-alături.

Înghiţi ce avea în gură. Am urmărit dumicatul alunecându-i pe gâtul zbârcit.

— Pot să vă spun de la început că nu închiriez la oameni neserioşi. Dacă sunteţi însuraţi, atunci e altă

poveste.

Se opri în aşteptarea unui răspuns şi mai luă o înghiţitură, lăsând o semilună roşie pe marginea ceştii.

— Nu sunt însurat.

Mai mult n-am apucat să spun.

— Păcat, zise ea.

Vocea ei nazală cu accent din Kansas zumzăi mai departe ca un fir de sârmă în bătaia vântului.

— Eu una sunt pentru căsătorie şi numai pentru căsătorie; în toată viaţa mea am umblat numai cu patru bărbaţi, din care cu doi m-am şi măritat.

Ochii ei pătrunzători, înconjuraţi de riduri concentrice, sclipiră spre mine şi George Wall.

— Sunteţi tineri şi frumoşi, trebuie să vă găsiţi voi o fată care vrea să-şi încerce norocul cu voi.

Ne zâmbi fioros, clăţi ceaşca cu restul de cafea şi o bău până la fund.

— Eu am avut o nevasta, spuse George Wall cu greutate. Pe ea o caut acum.

— Nu mai spune! De ce n-ai spus de la-nceput?

— Am tot încercat.

— Ei, nu te supăra. Să fim puţin mai sociabili, nu? Cum o cheamă?

— Hester.

Ochii doamnei Lamb deveniră serioşi.

— Hester Campbell?

— Hester Campbell Wall.

— A naibii să fiu dacă am ştiut că s-a măritat. Dar ce s-a întâmplat, a fugit de-acasă?

George dădu din cap solemn.

— Anul trecut în iunie.

— Ei, poftim! E mai proastă decât credeam; auzi, să fugă de la un băiat drăguţ ca dumneata!

Îi cercetă faţa prin oblon, cotcodăcind din ce în ce mai încet.

— Sigur, niciodată n-aş fi băgat mâna-n foc că e deşteaptă. Avea viermi în fund de când era mică.

— O cunoaşteţi de mult? am întrebat eu.

— Păi sigur că o cunosc. Şi pe ea şi pe soră-sa şi pe maică-sa. Maică-sa era cam cu nasul pe sus, făcea pe nebuna.

— Ştiţi cumva unde e acum mama ei?

— N-am văzut-o de ani de zile, şi nici pe soră-sa.

M-am uitat la George Wall.

George clătină din cap.

— Nici măcar nu ştiam că are mamă. Nu vorbea niciodată despre familie. Credeam că e orfană.

— Ba avea mamă, spuse bătrâna. Şi ea, şi sora ei, Rina, numai de mamă nu s-au putut plânge. Doamna Campbell era hotărâtă să facă ceva din fetele ei cu orice preţ. Nici nu ştiu cum de-i dădea mâna să le plătească toate lecţiile alea, de muzică, de dans, de înot.

— N-avea bărbat?

— Nu. Cel puţin nu când am cunoscut-o eu. A lucrat ca funcţionară la depozitul de băuturi în timpul războiului, aşa am şi cunoscut-o prin bărbatul meu de-al doilea. Doamna Campbell se lăuda tot timpul cu fetele ei, dar de fapt nu-i prea păsa de soarta lor. Cred că mai mult făcea paradă şi că de fapt încerca să-şi impresioneze fetiţele ca s-o ţină la bătrâneţe.

— Mai stă aici?

— După câte ştiu eu, nu. A dispărut de ani de zile. Şi nu pot spune că am plâns după ea.

— Şi nu ştiţi nici unde e Hester?

— N-am mai văzut-o din septembrie. S-a mutat şi gata. Suntem obişnuiţi cu schimbări din astea la

Malibu, credeţi-mă.

— Unde s-a mutat? întrebă George.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu.

Se uita ţintă la el. Apoi îşi mută privirea spre mine.

— Şi dumneata eşti rudă cu ea?

— Nu, sunt detectiv particular.

Nu arăta de loc surprinsă.

— Bine, atunci o să vorbesc cu dumneata. Intră să bei o cafea. Prietenul poate să aştepte afară.

Wall nu a protestat; părea doar îmbufnat. Doamna Lamb a desfăcut cârligul de la oblon şi am urmat-o în bucătărioara albă. Pătura roşie de pe masă era la fel cu perdelele de deasupra chiuvetei. Pe un reşou clocotea cafeaua.

Doamna Lamb îmi turnă într-o ceaşcă, apoi mai turnă şi în ceaşca ei; ceştile erau desperecheate. Se aşeză la masă şi îmi făcu semn să mă aşez şi eu în partea cealaltă.

— N-aş putea trăi fără cafea. Domnul Finney, duhovnicul meu de la biserica spiritualistă, zice că ar trebui să trec la ceai, dar eu nici nu mă gândesc. I-am spus: domnule Finney, în ziua în care va trebui să renunţ la viciul meu preferat, mai bine mă culc pe spate cu mâinile pe piept şi plec într-o lume mai bună.

— Foarte bine, am spus eu. Voiaţi să-mi spuneţi ceva despre Hester.

— Da, voiam. Dar nu-mi făcea nicio plăcere să-ţi spun de faţă cu bărbat-său. A trebuit s-o dau afară.

— Din ce cauză?

— Nu-mi plăcea cum se comportă, spuse ea vag. Fata asta e nebună după bărbaţi. El ştie?

— Se pare că bănuieşte ceva. Ce bărbaţi anume?

— Un bărbat anume.

— Nu cumva Clarence Bassett?

— Domnul Bassett? Doamne fereşte, nici gând. Îl cunosc pe domnul Bassett de zece ani, am lucrat la barul clubului până nu m-au mai ţinut picioarele, poţi să mă crezi pe cuvânt, nu este el ăla care s-alerge după fuste. Domnul Bassett a fost mai mult ca un tata pentru ea. Cred c-a făcut tot ce-a putut ca s-o ferească de încurcături, dar toată bunăvoinţa lui tot n-a fost de ajuns. Şi nici a mea.

— Ce fel de încurcături a avut?

— Cu bărbaţii, cum am spus. Poate că nu era nimic care să spui clar: asta e, dar vedeam eu că o paşte o nenorocire. Unul din bărbaţii pe care i-a adus aici acasă era gangster get-beget. I-am spus clar lui Hester că dacă are de gând să primească în vizită derbedei ca el şi să-i ţină şi noaptea, atunci să-şi găsească altă casă pentru asta. Mi-am zis că am dreptul să vorbesc deschis, mai ales că o cunoşteam din copilărie. Dar m-a înţeles pe dos, mi-a spus că ea îşi vede de treburile ei şi eu să-mi văd de ale mele. I-am spus că ce face la mine în casă mă priveşte şi pe mine. A spus că foarte bine, dacă aşa cred, atunci o să plece; mi-a zis că sunt o cotoroanţă care-şi bagă nasul peste tot. Şi poate că şi sunt, dar nu accept să vorbească aşa de mine o zăpăcită care se ţine cu gangsteri de-ăia.

Se opri ca să răsufle. Eu am sorbit o înghiţitură de cafea şi m-am uitat pe fereastra care dădea în stradă. George Wall stătea în maşină, în faţă, cu o mutră de câine părăsit. M-am întors din nou către doamna Lamb.

— Ştiţi cine era?

— N-am reuşit să aflu cum îl cheamă. Hester n-a vrut să-mi spună cum îl cheamă. Când am început să

discut cu ea, mi-a spus că e impresarul prietenului ei.

— Care prieten?

— Torres. Lance Torres, cum îşi zice el. Era într-o vreme un băiat foarte drăguţ. În orice caz făcea impresie bună când lucra ca salvator.

— Era salvator la club?

— A fost vreo două veri. Unchi-său, Tony, i-a făcut rost de slujba asta. Dar salvator era prea plicticos pentru Lance, lui îi trebuia ceva pe scară mai mare. Am auzit că a fost un timp boxer, pe urmă a făcut un pocinog, mi se pare că l-au şi închis anul trecut.

— Ce pocinog?

— Nu ştiu, sunt prea mulţi oameni cumsecade pe lumea asta, ca să merite să le ţin socoteala unor pierde-vară. Parcă mi-ar fi dat cu ceva în cap când a apărut Lance cu prietenul lui, gangsterul, dând din coadă în jurul lui Hester. Credeam că are mai multă demnitate.

— De unde ştiţi că era gangster?

— L-am văzut trăgând. Mă trezesc într-o dimineaţă şi aud pac! pac! jos pe plajă. Parcă trăgea cineva cu puşca. Şi aşa era. Individul ăla era acolo afară, cu un pistol negru şi urât în mână, şi trăgea la ţintă în sticle de bere. În ziua aia mi-am spus: sau termină cu derbedeii, sau dacă nu, drum bun, Hester.

— Cine era?

— N-am aflat cum îl cheamă. I-am văzut pistolul ăia urât, cu ţeava scurtă, am văzut ce face cu el şi n-am mai vrut să ştiu nimic. Hester zicea că e impresarul lui Lance.

— Cum arăta?

— Arăta ca dracu. Cu ochii ăia căprui sticloşi şi cu mutra turtită, palid ca o burtă de peşte. Dar tot l-am repezit, i-am spus să-i fie ruşine că împuşcă în sticle

să se taie lumea în cioburi. Nici n-a catadicsit să se uite la mine. A mai băgat nişte gloanţe în pistol şi a început să tragă mai departe în sticle. Probabil că i-ar fi făcut mai mare plăcere să tragă în mine, cel puţin aşa arăta.

Amintirea o făcu să roşească de ciudă.

— Nu-mi place să fiu dată aşa la o parte, nu e civilizat. Şi sunt cam sensibilă la împuşcături, mai ales de când a fost împuşcată o prietenă de-a mea anul trecut. Chiar aici pe plaja asta, câteva mile mai la sud de unde stai dumneata acuma.

— Vă referiţi la Gabrielle Torres?

— Cam aşa ceva. Ai auzit de Gabrielle, vasăzică?

— Foarte puţin. Aşadar, era prietenă cu dumneavoastră.

— Era, sigur că da. Unii au prejudecăţi, era pe jumătate mexicană, dar eu zic că dacă cineva e bun să lucreze cu tine, atunci e bun să-ţi fie şi prieten.

— Nu ştie nimeni cine a împuşcat-o după câte am auzit.

— Ba cineva tot ştie. Ăla care a împuşcat-o.

— Aveţi vreo bănuială, doamnă Lamb?

Pentru câteva clipe, faţa ei rămase neclintită ca o piatră. În cele din urmă scuturã din cap.

— Poate vărul ei, Lance, sau impresarul lui?

— Nu m-ar mira din partea lor. Dar ce motiv să fi avut?

— Înseamnă că v-aţi gândit la asta, nu?

— Cum să nu mă gândesc, când îi tot vedeam intrând şi ieşind din casa de-alături şi trăgând cu pistolul pe plajă? I-am spus lui Hester, în ziua când a plecat, că ar trebui să-i fie de învăţătură ce-a păţit prietena ei.

— Dar a plecat totuşi cu ei?

— Aşa cred. Eu n-am văzut-o când a plecat. Nu ştiu nici unde s-a dus, nici cu cine. În ziua aceea m-am gândit că e mai bine să mă duc în vizită la fata mea care e măritată la San Berdoo.

CAPITOLUL 6

I-am transmis lui George Wall cât mai puţin din ce-mi spusese doamna Lamb. Îmi dădeam seama din comportarea lui că o să am de furcă cu el. În drum spre Los Angeles, am intrat pe drumul clubului Channel. Aruncă priviri speriate în jur, ca şi cum îl atrăgeam într-o cursă.

— De ce ne întoarcem aici?

— Vreau să vorbesc cu portarul. Poate mă ajută el să găsesc un fir care să ducă la nevastă-ta. Dacă nu, o să încerc cu Anton.

— Nu văd ce rost are. Am vorbit eu cu Anton ieri, ţi-am repetat tot ce-a spus.

— Poate că eu pot să storc mai mult. Îl cunosc pe Anton, i-am făcut odată un serviciu.

— Crezi că mie nu mi-a spus tot?

— Foarte posibil. Nu-i place să dea nimic, nici măcar informaţii. Acuma stai aici şi ai grijă să nu şterpelească cineva capacele de la roţi. Vreau să-l fac pe Tony să vorbească, şi tu îi trezeşti amintiri neplăcute.

— Atunci eu ce mai caut aici? spuse el îmbufnat. Mai bine mă întorc la hotel să dorm puţin.

— Nu-i o idee rea.

L-am lăsat în maşină, pe şosea, într-un loc unde încă nu se vedea poarta, iar eu am mers mai departe pe jos, urmând curba, printre şiruri dese de leandri. Tony m-a auzit venind. A ieşit din gheretă, cu paşii târşâiţi, sticlindu-şi aurul din colţurile gurii.

— Ce s-a întâmplat cu prietenul tra-la-la? L-ai pierdut?

— N-am avut eu norocul ăsta. Ai un nepot, Tony.

— Am mulţi nepoţi.

Întinse mâinile în lături.

— Cinci-şase nepoţi.

— Ăla care-şi zice Lance.

Mârâi ceva. Nu-şi schimbă expresia, doar că nu mai zâmbea.

— Ce-i cu el?

— Poţi să-mi spui cum îl cheamă după acte?

— Manuel, spuse el. Manuel Purificación Torres. Numele pe care i l-a pus fratele meu n-a fost bun. A trebuit să umble să şi-l schimbe.

— Unde stă acum, ştii cumva?

— Nu, domnule, nu ştiu. Nu mai am de-a face cu omul ăsta. Într-o vreme mi-era drag ca un fiu. Dar acuma gata.

Îşi clătină capul încet dintr-o parte în cealaltă. Gestul făcu să-i scape o întrebare:

— Iar a făcut Manuel vreo poznă?

— Nu pot să spun sigur. Cine e impresarul lui, Tony?

— N-are niciun impresar. Nu mai are voie să boxeze. Eu eram impresarul lui acum vreo doi ani, şi antrenor şi impresar. L-am ridicat încet, încet, l-am învăţat ce să facă cu stânga, l-am învăţat toate loviturile. Îl ţineam la mine-n casă, viaţă cinstită: scularea la şase, sărit coarda, sacul uşor, sacul greu, alergat cinci mile pe plajă. Avea picioare tari, ca de fier. Frumoase picioare. A trebuit să dea cu copita în toate astea.

— Cum?

— Vechea poveste, spuse Tony. M-am săturat s-o

tot repet. A câştigat două-trei meciuri, două în repriza a patra şi unul în repriza a şasea în San Diego. Gata, s-a şi văzut mare, a început să se creadă mare. Unchiu Tony, săracu, ce ştie el; e prea prost să-l înveţe pe el meserie! Unchiu Tony habar n-are, zice că lasă băuturica, lasă femeile şi marijuana, vinde porcăria aia de motocicletă pârţâită până nu-ţi rupi gâtul, ai un viitor în faţă. Dar el nu, el vrea viitorul pe loc. Vrea toată lumea la picioare imediat.

Pe urmă s-a-ntâmplat ceva între noi. A făcut ceva care nu mi-a plăcut, nu mi-a plăcut nici de frică. Zic, tot ai vrut să pleci de la mine, acum poţi să pleci. Nu mai aveam niciun contract mi se pare, aşa că nu ne mai lega nimic. A-ncălecat pe motocicletă şi ti-ti, fuga înapoi la Los Angeles. Şi acolo a rămas, un vagabond pe Main Street, şi n-avea nici douăş'unu de ani împliniţi.

Soră-mea Desideria m-a certat, ca să mă duc după el, mort-copt să-l aduc înapoi.

Tony scutură din cap.

— Nu, Desideria, zic, sunt om bătrân, dacă băiatul are viermi în fund, nu-i mai scoţi cu nimic. Lasă-l să dea cu capul de pragul de sus. E viaţa lui, n-o să i-o trăim noi.

Şi uite-aşa, un escroc aşa cum vrea şi el să ajungă, îl vede escrocul ăla cum lucrează la sală. Îi oferă un contract şi el acceptă. Câştigă câteva meciuri şi aranjează cu ăia altele să le piardă, se murdăreşte luând bani şi cheltuindu-i pe tot felul de porcării. L-au prins anul trecut cu nişte hapuri în maşină şi l-au băgat la răcoare. Când a ieşit, gata, suspendat, nu mai are voie să boxeze, s-a întors de unde-a plecat, printre nepricopsiţi.

Tony scuipă sec.

— Am încercat să-i povestesc că, înainte, tatăl meu, bunicul lui, era *bracero.* Tatăl lui şi cu mine ne-am născut într-un coteţ de păsări, la Fresno, uite-aşa, nicăieri, din nimic. Şi-aşa ne-a lovit soarta de două ori, zic, trebuie să rămânem cu mâinile curate. Aş, cine să mă asculte? Nu, el trebuie să-şi vâre capul în gura lupului.

— Cât a stat închis?

— Cred că tot anul care-a trecut. Nu ştiu sigur. Tot atunci am avut şi eu necazurile mele.

Îşi mişcă umerii ca şi cum ar fi simţit pe ei toată greutatea cerului. Am vrut să-l întreb despre moartea fetei, dar durerea de pe faţa lui mi-a legat limba. Semnele din jurul ochilor, pe care soarele le făcea parcă mai urâte, mai adânci, fuseseră lăsate de lovituri mai crude decât cele date de pumnii adversarilor. L-am întrebat altceva:

— Ştii cum îl cheamă pe omul care i-a oferit contractul?

— Stern, numele de familie.

— Carl Stern?

— Da.

Mijindu-şi ochii la mine, a văzut ce efect avea numele asupra mea.

— Îl cunoşti?

— L-am văzut prin baruri de noapte şi am auzit nişte poveşti despre el. Dacă sunt zece la sută adevărate, atunci e un personaj periculos. Nepotul dumitale mai lucrează cu el, Tony?

— Nu ştiu. Precis iar a făcut o poznă. Cred că ştii şi nu vrei să-mi spui.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că l-am văzut săptămâna trecută. Era înţolit ca o vedetă de cinema, într-o maşină de aia, tip

sport.

Făcu un gest cu mâinile ca şi cum ar fi măturat ceva.

— De unde să aibă bani? Doar nu lucrează şi nici nu mai poate să boxeze.

— De ce nu l-ai întrebat?

— Nu mă face să râd, auzi, să-l întreb! Nu-i spune nici măcar bună-ziua lu' unchi'su. E prea ocupat, umblă cu blonde în maşini sport.

— Era cu o fată blondă?

— Sigur că da.

— O cunoşti cumva?

— Sigur c-o cunosc. Lucra aici vara trecută. Hester Campbell, aşa o cheamă. Credeam că e mai deşteaptă, nu să umble cu nepotu-meu.

— De când umblă cu el?

— De unde să ştiu? N-am oglinda fermecată.

— Fata asta, Hester, nu era prietenă cu fiica dumitale?

Faţa îi deveni aspră şi întunecată.

— Poate că era. Ce tot vrei, domnule? Întâi mă întrebi de nepot, acuma de fată.

— Am auzit de fată azi-dimineaţă. Era prietenă cu Hester, şi pe mine mă interesează Hester.

— Pe mine nu, şi nici nu ştiu nimic. N-are niciun rost să mă întrebi pe mine. Ce ştiu eu?

Îl cuprinsese brusc o dispoziţie proastă. Făcu o mutră de prost.

— Sunt un amărât. Nu-mi merge mintea. Fata mi-a murit. Nepotu-meu e un destrăbălat, un *pachuco.* Vin tot felul de indivizi şi-mi dau pumni în nas.

CAPITOLUL 7

Ferestrele şcolii lui Anton priveau bulevardul de la etajul al doilea al unei clădiri de stuc din West Hollywood. Clădirea era destul de nouă, dar fusese zugrăvită şi răzuită şi iar zugrăvită în mai multe culori, roz, alb şi bleu, ca să semene cu casele de pe malul stâng al Senei.

Am urcat scările care duceau pe dinafară la balconul de la etajul doi. Printr-o uşă deschisă am văzut vreo cinci-şase fetiţe în maiouri de balet, care-şi întindeau ligamentele pe barele de-a lungul peretelui. O femeie înaltă cu pieptul aplatizat şi şolduri masive le comanda cu o voce de plutonier major:

— Grand battement, s'il vous plaît. Non, non, grand battement.

Am trecut mai departe spre capătul balconului, urmărit de mirosul dulce-sărat de sudoare tânără. Anton era la el, aşezat la birou, scund şi lat, într-un costum de gabardină de culoarea îngheţatei de lămâie. Avea faţa bronzată de lampa cu raze ultraviolete. Se ridică foarte sprinten, ca să arate că nu-i bătrân. Mâna pe care mi-o întinse avea inele în două degete; parcă aş fi dat mâna cu un rac uriaş.

— Domnul Archer.

Anton era la Hollywood de mai mult timp decât mine, dar tot îmi pronunţa numele „Arşer". Accentul făcea parte probabil din cartea de vizită a meseriei, dar în ciuda accentului său, Anton îmi era simpatic.

— Mă mir că-ţi aminteşti de numele meu.

— Mă gândesc la dumneata cu recunoştinţă, spuse el. De multe ori.

— Asupra cărei neveste te-ai oprit?

— Te rog, nu fi vulgar.

Ridică mâinile cu un gest căutat, şi dacă tot şi le ridicase, îşi examină manichiura.

— Numărul cinci. Suntem foarte fericiţi. Nu e nevoie de dumneata.

— Încă.

— Doar n-ai venit să discutăm problemele mele matrimoniale. Pentru ce ai venit?

— S-a pierdut o fată.

— Iar Hester Campbell?

— Exact.

— Lucrezi pentru bărbatul ei, fraierul ăla cât uşa?

— Ce-nseamnă telepatia!

— E un prost. Orice bărbat la vârsta şi la volumul lui care fuge după o femeie în oraşul ăsta e un prost! De ce nu stă liniştit, să le vezi ce s-ar mai înghesui!

— Nu-l interesează decât femeia asta. Ei, ce-i cu ea?

— Ce-i cu ea? repetă el întinzând mâinile cu palmele în sus, ca să arate ce curate sunt. A luat nişte lecţii de balet cu mine, vreo trei-patru luni. Domnişoarele vin şi pleacă. Eu nu răspund de viaţa lor particulară.

— Ce ştii despre viaţa ei particulară?

— Nimic. Doresc să nu ştiu nimic. Ea e o persoană cam pusă pe rele. Am presimţit că o să facă ceva.

— Dacă ai presimţit, de ce l-ai asmuţit pe bărbat-său asupra lui Clarence Bassett?

Ridică din umeri şi rămase aşa:

— Eu? Eu l-am asmuţit asupra lui Bassett? I-am răspuns la întrebări, atâta tot. Ce treaba am eu cu

asta?

— Lasă bancurile, Anton. Îl cunoşteai pe Bassett dinainte?

— *Pas trop.* El nu-şi aminteşte de mine, probabil.

Se duse la fereastră şi mai ridică puţin jaluzelele. De pe bulevard se ridică vacarmul circulaţiei. Acoperită de zgomot, vocea lui Anton parcă şuiera:

— Dar eu nu uit. Acum cinci ani am făcut cerere să intru în clubul Channel. M-a refuzat fără niciun motiv. Am auzit de la persoana care m-a propus că Bassett nici măcar nu mi-a prezentat cererea în faţa comitetului. N-avea nevoie de profesori de dans la el în club.

— Aşa că te-ai gândit să-i faci o bucurie.

— Poate că da.

Se uită la mine peste umăr, cu un ochi strălucitor şi gol, ca de păsăroi.

— Am reuşit?

— Am fost eu acolo la timp ca să opresc lucrurile. Dar puteai să declanşezi o crimă.

— Aiurea!

Se întoarse şi veni spre mine, păşind pe covor suplu ca o felină.

— Bărbatul ei e un nimic, un puşti isteric. Nu prezintă niciun pericol.

— Mă-ntreb dacă e chiar aşa. E mare şi voinic şi e nebun după nevastă-sa.

— E bogat?

— Aş!

— Atunci spune-i să-şi ia gândul de la ea. Am mai văzut multe de genul ăsta, îndrăgostite de propria lor persoană. Ele îşi închipuie că au vocaţie artistică pentru teatru, dans sau muzică. Dar de fapt nu aspiră decât la bani şi la îmbrăcăminte. Dacă pică de undeva

un bărbat care poate să le ofere aceste lucruri şi gata cu vocaţia.

Cu mâinile oficie gestul de eliberare al unei păsări, trimiţându-i un sărut la despărţire.

— Lui Hester i-a picat cineva?

— Foarte posibil. La mine, în noaptea de Crăciun, părea deosebit de înfloritoare. Avea o capă nouă, de nurcă. Am felicitat-o pentru capă şi atunci m-a informat că are contract personal cu un regizor de film.

— Cine anume?

— Nu mi-a spus, şi nici nu contează. Minţea. Era o mică fantezie pe care mi-o servea.

— De unde ştii?

— Cunosc femeile.

L-am crezut fără rezerve. Peretele din spatele biroului era tapetat cu fotografii de femei, cu autografele respective.

— Şi în afară de asta, spuse el, niciun regizor în toate minţile n-ar face un contract cu fata asta. E ceva care-i lipseşte, talentul elementar, simţirea. La vârsta ei e cinică, şi nici măcar nu încearcă să ascundă lucrul ăsta.

— Ce-a făcut atunci de Crăciun?

— Mult timp nici n-am văzut-o. Aveam peste o sută de invitaţi.

— A dat un telefon de-aici. Ştiai?

— N-am ştiut până ieri. Mi-a spus bărbatul ei că era speriată de ceva. Poate a băut prea mult. La serata mea nu era nimic de care să te sperii – multă lume, toţi tineri şi drăguţi, care se distrau.

— Cu cine era ea?

— Cu un băiat, un băiat bine.

Pocni din degete.

— Mi l-a prezentat, dar am uitat cum îl cheamă.

— Lance Torres?

Pleoapele i se încreţiră.

— S-ar putea. Era cam negricios, figură de spaniol. Foarte bine făcut băiatul, tipul modern de tânăr, cu aer de apaş. Poate domnişoara Seeley să-l identifice. I-am văzut vorbind.

Se uită la ceas.

— Domnişoara Seeley a ieşit să-şi bea cafeaua, dar trebuie să se întoarcă repede.

— Cât timp aşteptăm, poate îmi dai adresa lui Hester. Adresa reală.

— De ce ţi-aş uşura drumul? spuse Anton, cu surâsul lui insinuant. Nu-mi place individul pentru care lucrezi. E prea agresiv.

— Atunci nu vrei să-l laşi să-şi găsească nevasta?

— A, nu, îţi dau adresa. Voiam doar să-mi exprim sentimentele în legătură cu acest subiect. Stă la hotelul Windsor, în Santa Monica.

— Aha, ştii adresa pe dinafară.

— Din întâmplare mi-o amintesc. Mi-a mai cerut-o un detectiv săptămâna trecută.

— Detectiv de poliţie?

— Nu, particular. Zicea că e avocat, că are nişte bani pentru ea, o moştenire, dar povestea era cusută cu aţă albă, iar eu nu sunt prost.

Îşi aruncă din nou ochii la ceas.

— Acum, te rog să mă ierţi, trebuie să mă schimb pentru oră. Poţi s-o aştepţi aici pe domnişoara Seeley dacă vrei.

Înainte de a-l mai putea întreba ceva, a ieşit pe o uşă care dădea spre interior şi a închis-o în urma lui. M-am aşezat la birou şi am căutat hotelul Windsor în cartea de telefon. Funcţionarul de la recepţie mi-a

spus că domnişoara Hester Campbell nu mai stă acolo. S-a mutat acum două săptămâni şi n-a lăsat nicio adresă.

Tocmai rumegam faptul, când a intrat domnişoara Seeley. Mi-o aminteam din perioada când Anton a divorţat de a treia nevastă, cu ajutorul meu.

— Ia te uită, domnul Archer.

Implicaţiile prezenţei mele o uimiseră.

— Nu cumva iar avem poveşti cu neveste?

— Cu neveste, dar nu cu ale şefului. Spunea că aţi putea să-mi daţi unele informaţii.

Am întrebat-o dacă îşi mai aduce aminte că s-a întâlnit cu Hester la Crăciun. Îşi aducea aminte.

— Şi companionul ei?

Dădu din cap:

— Cam visător. Drăguţ băiat. Adică, dacă vă place tipul latin. Eu personal nu mă dau în vânt după genul ăsta, dar cu el m-am înţeles bine. Până când şi-a dat arama pe faţă.

— Aţi vorbit cu el?

— Numai puţin. Era cam timid de faţă cu atâta lume, aşa că l-am luat sub aripa mea. Mi-a povestit despre cariera lui şi alte lucruri. E actor. Are contract pe termen lung cu studiourile Helio-Graff.

— Cum îl cheamă?

— Lance Leonard. Deşteaptă combinaţie, nu-i aşa? Mi-a spus că el şi-a ales numele.

— Şi are contract cu Helio-Graff?

— Aşa mi-a spus. În orice caz, merită să-l angajeze, arată bine. Şi are şi temperament artistic.

— Vreţi să spuneţi că a încercat să se dea la dumneavoastră?

— A, nu. Oricum nu i-aş fi permis. Şi e foarte îndrăgostit de Hester, am văzut eu. S-au dus la bar

după aceea şi beau din acelaşi pahar, ca doi porumbei.

Avea un glas melancolic. Apoi adăugă în chip de consolare:

— Dar tot şi-a dat arama pe faţă.

— Cum aşa?

— A fost groaznic, spuse ea cu satisfacţie. Hester a intrat aici ca să dea un telefon. I-am dat eu cheia. Probabil că a telefonat altui bărbat, pentru că a urmărit-o înăuntru şi i-a făcut o scenă. Latinii ăştia sunt foarte impulsivi.

— Eraţi aici?

— L-am auzit zbierând la ea. Aveam treabă la mine în birou, aşa că am auzit fără să vreau. A făcut-o în toate felurile: şi târfă, şi i-a mai spus nişte lucruri pe care nu vreau să le repet.

Încercă să roşească, dar nu reuşi.

— A ameninţat-o în vreun fel?

— Cred şi eu. I-a spus că nu-i dă nicio săptămână de trăit dacă nu-şi joacă mai departe rolul în afacere. Că deja e băgată până-n gât şi că n-o să-l facă ea să piardă aşa o pleaşcă.

— A spus în ce constă afacerea?

— I-o fi spus, dar eu n-am auzit nimic.

— A ameninţat că o omoară?

— N-a spus că o să-i facă el ceva. Dar a spus că... Se uită în tavan pipăindu-şi bărbia.

— A spus că dacă nu rămâne pe fază, o dă pe mâna prietenului ăla. Unul... Carl.

— Carl Stern?

— S-ar putea. N-a pronunţat al doilea nume. Îi dădea zor cu Carl, şi cum o s-o aranjeze Carl.

— Ce s-a-ntâmplat după asta?

— Nimic. Au ieşit de-aici şi au plecat împreună. Ea

era blândă ca un mieluşel, zău, aşa arăta.

CAPITOLUL 8

În curte era o cabină telefonică în care m-am auto-claustrat dimpreună cu cărţile de telefon ale districtului. Lance Leonard nu figura în niciuna din ele. Nici Lance Torres, nici Hester Campbell, nici Carl Stern. I-am dat un telefon lui Peter Colton, care tocmai ieşise la pensie cu funcţia de anchetator principal pe lângă procurorul general al districtului.

Carl Stern, mi-a spus Colton, ieşise şi el la pensie de curând. Adică se mutase la Vegas şi se făcuse băiat cinstit, dacă consideri că Vegas e un loc unde există oameni cinstiţi. Stern îşi investise toţi banii în construirea unui mare hotel cu cazinou, care nu era încă gata. Din partea lui, Colton îi dorea să rămână şi fără cămaşa aurită pe care o împute cu hoitul lui murdar.

— Aureola de unde-o are, Peter?

— Din mai multe surse. A lucrat la Sindicatul gangsterilor. Când Siegel a terminat cu sindicatul, de unde i s-a tras şi moartea, Stern a fost unul dintre moştenitori. Grosul l-a adunat cu serviciile telegrafice. După ce a intervenit Comisia de litigii şi s-a terminat povestea, a finanţat un timp un circuit de narcotice.

— Drept care l-ai pus la păstrare, bineînţeles.

— Doar ştii la fel de bine ca mine care-i situaţia, Lew.

Colton era furios, dar în acelaşi timp parcă ar fi vrut să se scuze.

— Acţiunile noastre sunt în esenţă acţiuni de

urmărire juridică. Lucrăm cu materialul pe care ni-l aduc poliţiştii. Carl Stern avea poliţişti în garda lui personală. Politicienii care taie şi spânzură la poliţie mergeau cu el la pescuit, la Acapulco.

— Aşa a reuşit să-şi scoată permisul pentru jocuri de noroc în Nevada?

— Nici n-are permis în Nevada. Cu reputaţia lui, nu puteau să-i dea. Trebuia să-şi găsească un paravan.

— Ştii cumva cine poate fi paravanul ăsta?

— Simon Graff, răspunse Colton. Ai auzit probabil de el. Drăcia care-o construiesc acuma o să-i zică Casbah-Simon Graff.

Această ştire m-a oprit un minut.

— Credeam că Helio-Graff câştigă destui bani.

— Poate Graff s-a gândit să câştige şi mai mulţi. Ţi-aş spune eu ce cred despre toată povestea asta, dar nu-mi face bine la tensiune.

Mi-a povestit totuşi mai departe, cu glasul înecat de mânie:

— N-au pic de ruşine, pic de răspundere cetăţenească, vedetele astea împuţite de la Hollywood, care se duc la Vegas să pună momeala în undiţa hoţilor, să facă pe codoşii tâlharilor şi să servească drept paravan ucigaşilor.

— Stern e ucigaş?

— De zece ori ucigaş, răspunse Colton. Vrei să-ţi spun amănunţit ce are la activ?

— Nu, nu chiar acum. Mulţumesc, Peter. Şi nu mai pune totul la inimă.

Cunoşteam pe cineva la Helio-Graff, un scriitor, Sammy Swift. Centrala studioului mi-a dat legătura cu secretara, iar secretara l-a chemat pe Sammy la telefon.

— Lew? Spune-mi în două cuvinte. Dacă nu, altă

dată, când vrei tu. Mă lupt cu un scenariu, umblă după mine tot felul de indivizi.

Vorbea grăbit, în ritm cu metronomul rapid care-i ticăia în cap.

— Dar ce te-a apucat aşa o grabă?

— Plec în Italia cu o echipă săptămână viitoare. Graff scoate un film pe cont propriu despre Cartagina.

— Despre Cartagina?

— Salambô, Flaubert, roman istoric. De unde-ai picat?

— De la ora de geografie. Cartagina e în Africa.

— A fost dar nu mai e. Ăl Mare clădeşte în Italia.

— Am auzit că mai clădeşte şi la Vegas.

— Aha, Casbah? Da.

— Nu e cam neobişnuit ca un mare producător independent să-şi investească banii într-un tonomat?

— Tot ce face Ăl Mare e neobişnuit. Ei, cu ce pot să te ajut? Ce să-ţi dau? Foaie verde, de dai n-ai, ia nu da să vezi cum ai.

— Nu-mi dai nimic. Vreau numai să intru în legătură cu un actor nou de la voi. Lance Leonard.

— Da, l-am văzut pe-aici. De ce?

Am improvizat ceva.

— Un prieten de-al meu, un ziarist din Est, vrea să-i ia un interviu.

— Despre Cartagina?

— Ce, joacă şi Leonard în Cartagina?

— Un rol mic, primul rol. Nu citeşti ziarele?

— Numai când n-am încotro. Sunt analfabet.

— Şi ziarele sunt la fel. Şi Leonard, dar vezi nu-i spune prietenului tău să publice asta. Băiatul o să arate bine în chip de sălbatic din nordul Africii. Are muşchi mai frumoşi ca Brando, a fost boxer.

— Cum de-a ajuns să facă film?

— L-a descoperit Ăl Mare, personal.

— Şi unde şi-a cazat muşchii cei frumoşi?

— Cred că la Coldwater Canyon. Secretara poate să-ţi dea adresa. Nu spune, totuşi, că o ai de la mine. Băiatul e cam speriat de ziarişti. Dar publicitatea îi prinde bine.

Sammy îşi trase răsuflarea. Îi plăcea să vorbească, îi plăcea orice îl întrerupea din lucru.

— Sper că nu e prea lată, Lew, chestia la care lucrezi acum.

— Ştii şi tu că nu poate să fie. Alea tari le-am lăsat baltă de mult. Sunt cu un picior în groapă.

— Lasă, aşa suntem toţi. Şi mai suferim şi de lefterită. Pa.

Am luat adresa din Coldwater Canyon şi am ieşit pe stradă. Soarele clipocea pe acoperişul maşinii. George Wall stătea pe bancheta din faţă prăbuşit, cu capul pe spate. Avea faţa încinsă şi udă; ochii închişi. Înăuntru era ca într-un cuptor.

Când am pornit motorul, s-a trezit. S-a ridicat, frecându-se la ochi.

— Unde mergem?

— Nu mergem; merg. Te las la hotel. La ce hotel stai?

— Dar nu vreau să mă laşi.

Se agăţă de braţul meu drept.

— Ai descoperit unde e, aşa-i? Nu vrei s-o văd.

N-am răspuns. El mă zgâlţâia de braţ, făcând să devieze maşina.

— Asta urmăreşti, aşa-i?

L-am împins cât-colo, în celălalt colţ al banchetei.

— Pentru Dumnezeu, George, potoleşte-te! Să iei un calmant când ajungi la hotel. Hai, unde e hotelul?

— Nu mă-ntorc la hotel. Nu poţi să mă forţezi.

— Bine, bine. Dacă promiţi că rămâi în maşină. Am prins un fir care poate duce undeva, poate nu. Dar precis n-o să fac nimic dacă dai tu năvală.

— Nu, nu. Îţi promit.

După un timp spuse:

— Tu nu-nţelegi ce e în sufletul meu. Uite, acuma când dormeam am visat-o pe Hester. Am încercat să vorbesc cu ea. Ea nu răspundea, şi atunci am văzut că e moartă. Am atins-o. Era rece ca gheaţa...

— Asta s-o povesteşti la doctor, am spus eu, scârbos.

Autocompătimirea lui mă călca pe nervi.

Jignit, George s-a retras într-o tăcere care a durat tot drumul până la Canyon. Lance Leonard locuia aproape de vârf, într-o casă nou-nouţă, de lemn roşcat de sequoia, suspendată pe console deasupra unei căderi verticale. Am parcat maşina mai sus de casă şi m-am uitat împrejur. Lance Leonard n-avea vecini pe-aproape, deşi mai erau case, ca nişte puncte pe pantele din jur.

L-am ţintuit pe George în maşină cu o privire de zile mari, şi am coborât panta de asfalt până la casă. Pomii din curtea din faţă erau plantaţi de curând. În garajul deschis era expus un Jaguar sport gri, plin de praf şi o motocicletă uşoară de curse. Am sunat la uşa din faţă.

A deschis uşa un tânăr. Se pieptăna cu un pieptene împodobit cu rondele aurite. Avea păr negru, creţ în vârful capului şi lins în părţi. Treapta de la intrare îl ridica la aceeaşi înălţime cu mine. Dacă treceai cu vederea gura fără formă şi ochii cam spălăciţi, avea un cap frumos de brunet. Era în picioarele goale şi îmbrăcat într-o pijama albastră de nailon. Era săritorul din fotografia lui Bassett.

— Domnul Torres?

— Leonard, m-a corectat el.

După ce şi-a aranjat buclele pe frunte, satisfăcut, a dat drumul la pieptene în buzunarul de la pijama. A zâmbit, conştient de şarmul lui.

— Mi-am luat un nume nou pentru noua mea carieră. Ce vânt te aduce, amice?

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Wall.

— Habar n-am cine e. Ţi-a dat greşit adresa.

— Ca domnişoară o chema Campbell. Hester Campbell.

L-am văzut cum se crispează.

— Hester? Nu s-a măritat, nu e măritată.

— E căsătorită. Nu v-a spus?

Aruncă o privire peste umăr în casă şi înapoi la mine. Avea mişcări iuţi ca o şopârlă. Puse mâna pe clanţă şi începu să închidă uşa.

— N-am auzit de ea. Îmi pare rău.

— Dar pieptenul al cui e? Sau aşa vă plac dumneavoastră lucrurile strălucitoare?

Se opri nehotărât, exact atât cât mi-a trebuit ca să-mi bag piciorul în deschizătura uşii. Vedeam pe deasupra lui în tot lungul casei, până la peretele mobil de sticlă care încheia încăperile din fund, şi prin perete vedeam terasa suspendată peste canion. Pe un scaun metalic stătea la soare o fată. Îi vedeam spinarea prelungă, bronzată, şi talia, atât de subţire încât îţi tăia respiraţia, din care se arcuia şoldul alb. Avea părul ca un pămătuf ciufulit de pene argintii.

Leonard a făcut un pas afară, împingându-mă înapoi pe aleea de lespezi, şi a închis uşa în spatele lui.

— Şterge-o, frăţioare. Azi nu-i spectacol. Şi pricepe odată, nu cunosc pe nicio Hester, sau cum dracu o

mai cheamă.

— Acum un minut o cunoşteai.

— Poate am auzit o dată numele. Aud tot felul de nume. Apropo, cum te cheamă?

— Archer.

— Şi ce-nvârteşti?

— Sunt detectiv.

Am văzut cum i se strâmbă gura şi ochii îşi pierd expresia. Ieşise de curând dintr-un loc unde poliţiştii sunt urâţi şi temuţi; ura rămăsese în el, ca o boală cronică.

— Ce vrei cu mine, domnule poliţai?

— Nu cu tine. Cu Hester.

— A intrat în vreun bucluc?

— Mai mult ca sigur, dacă s-a înhăitat cu tine.

— Aş, de unde. Mi-a dat papucii, zău!

Făcu cu mâinile un semn sugestiv.

— N-am mai văzut-o de mult pe puicuţă.

— Pe terasă te-ai uitat bine?

Mâinile se opriră şi înţepeniră pe şolduri. Se aplecă spre mine din mijloc, muncindu-şi gura ca o bivalvă roşie:

— Mă tot faci mincinos. Am un rang pe care trebuie să-l păstrez, aşa că stau aici şi mă port ca un domn. Dar eu zic s-o ştergi din curtea mea, că dacă nu te buşesc cât oi fi tu de sticlete.

— Asta ar arăta frumos într-un ziar. Toată combinaţia ar arăta frumos, la loc de cinste.

— Ce combinaţie? Ce vrei să spui?

— Vreau să aud de la tine.

Cercetă îngrijorat drumul, unde era parcată maşina. Faţa lui George atârna la geam, ca o lună roz, prevestitoare de rele.

— Cine e prietenul de rezervă?

— Bărbatul ei.

Din cauza efortului de gândire, ochii lui Leonard se umbriră.

— Ce-i asta, casă de oaspeţi? Ia să-ţi văd hârtiuţa.

— N-am nicio hârtiuţă. Sunt detectiv particular.

— Arde-l, îi spuse el unui confident imaginar aşezat la stânga lui.

În aceeaşi clipă, umărul drept i s-a smucit în jos. Braţul cu pumnul pornit ca din arc s-a oprit drept în stomacul meu, sub coaste. Lovitura a venit mult prea repede ca s-o pot opri. Aşezat pe lespezi, am descoperit că nu pot să mă ridic imediat. Eram de un calm perfect şi aveam capul limpede ca un acvariu; dar ideile geniale şi intenţiile nobile care înotau prin el nu găseau niciun ecou în membrele inferioare.

Leonard stătea în picioare cu pumnii pregătiţi, aşteptând să mă ridic. Îi căzuse părul peste ochi, negru-albăstrui şi lucitor ca şpanul de oţel. Picioarele goale dansau uşurel pe piatră. M-am întins să le apuc şi am îmbrăţişat aerul. Leonard mi-a zâmbit de sus, dansând:

— Hai, sus. Tot aveam nevoie de antrenament.

— O să vezi tu antrenament, mucosule!

— De la tine, vezi să nu, boşorogule!

În spatele lui s-a deschis uşa şi a apărut pământuful. Avea ochelari de soare coloraţi, cu rama aurită, la fel cu pieptenul. Faţa îi lucea de ulei. Prosopul pluşat, prins de subţiori, se mula după bulbii şi îngustimile trupului.

— Ce s-a-ntâmplat, Muchi?

— Nimic. Treci înăuntru.

— Ăsta cine mai e? L-ai lovit tu?

— Ghici. Ce crezi?

— Cred că eşti nebun, să-ţi iei riscul să faci una ca

asta.

— Eu îmi iau riscul? Cine şi-a dat drumul la gură la telefon? Tu l-ai adus pe boul ăsta.

— Şi ce, atunci voiam să ies. Acuma m-am răzgândit.

— Ţine-ţi gura.

O ameninţă cu o mişcare din umeri.

— Am spus să treci înăuntru.

Pe asfalt se auzi tropăit de paşi în fugă. George Wall strigă:

— Hester! Sunt aici!

Porţiunea pe care o vedeam din faţa ei nu şi-a schimbat expresia. Leonard i-a proptit o mână în pieptul pluşat, a împins-o înăuntru şi a închis uşa scurt. S-a întors în clipa în care George se repezea la el şi l-a primit cu o stângă ţeapănă în figură. George s-a oprit ca trăsnit. Leonard aştepta, cu figura senină şi absorbită a unui om care ascultă muzică.

Mi-am adunat picioarele sub mine, m-am ridicat şi am început să mă uit cum se bat. George îşi dorea de mult o bătaie; avea avantajul înălţimii, al greutăţii şi al lungimii braţelor: nu m-am amestecat. Era ca şi cum ai vedea un om prins într-o maşinărie. Leonard a făcut un pas în interiorul cercului descris de pumnul celuilalt, s-a sprijinit cu bărbia în pieptul lui şi i-a burduşit stomacul. Când s-a dezlipit de el, George s-a înclinat până la pământ. S-a aşezat în genunchi şi s-a ridicat din nou, foarte palid.

În momentul în care George, ridicându-se, şi-a desprins mâinile de pe lespede, Leonard i-a dat una în obraz cu dreapta, descolăcindu-şi spinarea încordată. George a făcut câţiva paşi de-a-ndăratelea, călcând pe gazonul crud şi moale. S-a uitat la cer cu reproş, ca şi cum cerul i-ar fi scăpat ceva în cap. Apoi s-a

scuturat şi a pornit din nou spre Leonard. S-a împiedicat de furtunul din iarbă şi puţin i-a lipsit să nu cadă.

M-am băgat între ei, cu faţa spre Leonard.

— Îi ajunge. Termină, hai!

George m-a împins într-o parte. L-am apucat de braţe.

— Îi arăt eu stârpiturii, a spus el cu gura plină de sânge.

— De ce vrei să mănânci atâta bătaie?

— Mai bine vezi de el.

Era mai puternic ca mine. S-a smuls, proiectându-mă într-o parte. S-a mai repezit o dată cu pumnul înainte, nereuşind decât să-şi plesnească haina în spate. Leonard a aplecat puţin capul şi s-a uitat cum trece pumnul pe lângă el. George, scos din echilibru, şovăia pe picioare. Leonard l-a lovit între ochi cu dreapta, şi în timp ce cădea i-a mai dat una şi cu stânga. Capul lui George a sunat a sec pocnindu-se de lespede. A rămas nemişcat.

Cu mâna stângă, Leonard îşi mângâia pumnul drept, ca pe un obiect de artă făcut din bronz.

— N-ar trebui să dai cu el în neprofesionişti.

Mi-a răspuns foarte firesc:

— Nici nu dau, dacă nu sunt silit s-o fac. Dar câteodată îmi sare şi mie ţandăra, vine câte-un mălai mare ca ăsta şi-şi închipuie că mă sperie el pe mine. M-a speriat destui, nu mai am nevoie să mă sperie nimeni

Stând într-un picior, a atins braţul răstignit al lui George cu degetul mare de la celălalt picior.

— Cred c-ar trebui să-l duci la doctor.

— Ar cam trebui.

— L-am lovit zdravăn.

Mi-a arătat oasele pumnului drept. Erau umflate şi învineţite. Dar altfel, bătaia îi priise. Era vesel şi liniştit, şi când se mişca îşi încorda puţin gâtul, ca un armăsar. Pământuful se uita la el de la fereastră. Se îmbrăcase cu o rochie subţire de olandă. A văzut că mă uit la ea, şi s-a dat înapoi ca să n-o mai văd.

Leonard a luat furtunul şi a dat drumul la apă rece în capul lui George. George a deschis ochii şi a-ncercat să se ridice în capul oaselor. Leonard a închis furtunul.

— N-are nici pe dracu. Nu-şi revin ei aşa de repede, dacă e ceva grav. Oricum, eram în legitimă apărare, eşti martor. Dacă iese vreo dandana, aranjează cu Leroy Frost de la Helio.

— Aha, Leroy Frost e cu daunele?

Mi-a zâmbit cam îngrijorat.

— Îi cunoşti pe Leroy?

— Îl cunosc puţin.

— Poate mai bine să nu-l mai necăjim cu prostia asta. Leroy, îl bate destui la cap. Cât scoţi pe zi?

— Cincizeci când lucrez.

— Bun, ce-ai zice să-ţi dau cincizeci de dolari ca să iei hoitul de-aici?

Îşi pusese în funcţiune tot şarmul.

— Apropo, trebuie să-mi cer scuze. Mi-am cam pierdut capul câteva clipe, n-ar fi trebuit să mă reped la dumneata ca un mucos. Poţi să mi-o plăteşti odată şi odată.

— Poate aşa o să şi fac.

— Sigur, sigur, o să te las. Cum stai cu colivia?

— Parcă aş avea o rachetă de tenis spartă pe umeri.

— Dar nu eşti supărat?

— Nu sunt supărat.

— Atunci e bine. Foarte bine.

Mi-a întins mâna. M-am proptit bine în călcâie şi i-am dat una în falcă. Ideea nu era prea genială. Picioarele îmi tremurau. Dacă n-aş fi avut destulă adresă, ar fi putut să mă-nconjoare de trei ori şi să mă facă arşice numai cu stânga. Dar l-am nimerit la fix.

L-am lăsat întins pe jos. Uşa din faţă era descuiată şi am intrat. Fata nu era nici în hol, nici pe terasă. Prosopul pluşat zăcea grămadă pe jos în dormitor. Lângă el era o pălărie de soare de pai împletit. Pe banda de piele din interiorul pălăriei era o etichetă: „Lucrat de mână în Mexic pentru magazinul Taos”.

Am auzit un motor tuşind şi hârâind după zid. Am găsit uşa din dos care dădea din atelier în garaj. Am văzut-o pe Hester la volanul Jaguarului, uitându-se la mine cu gura deschisă. A încuiat uşa de pe partea ei înainte de a pune eu mâna pe clanţă. O secundă după aceea, clanţa mi s-a smuls din mână.

Jaguarul a schelălăit la curbă, lăsând urme negre pe asfalt, şi dintr-un salt a fost dincolo de alee, pe şosea. L-am lăsat să plece. Nu puteam să-l las pe George cu Leonard.

Stăteau amândoi aşezaţi în fund în faţa casei, fiecare de câte-o parte a aleii de lespezi, şi îşi aruncau priviri ucigătoare. Lui George îi curgea sânge din gură. Leonard n-avea niciun semn, dar când s-a ridicat în picioare am văzut că suferise o schimbare.

Avea un aer perfid şi laş, gata parcă să se furişeze undeva, ca şi cum pumnul meu l-ar fi trimis în trecutul diametral opus prezentului.

— Nu-ţi face griji, i-am spus eu, eşti la fel de frumos.

— Măi glumistule. Faci glumă cu mine? Ţi-aş rupe

picioarele, dacă n-aş fi cu ăsta aşa.

Mi-a arătat mâna dreaptă umflată.

— Tu mi-ai dat voie să ţi-o plătesc, dacă-ţi mai aduci aminte. Acum suntem chit. Unde s-a dus cucoana?

— Du-te dracului.

— Ce adresa are?

— Du-te dracului!

— Nu te costă nimic că-mi dai adresa. Tot ştiu numărul de la maşină, aşa că pot să-i dau de urmă.

— Pa.

Mi-a aruncat o privire superioară, ceea ce însemna probabil că Jaguarul e al lui.

— Ce s-a răzgândit să facă? Din ce voia să iasă?

— Nu ştiu să ghicesc gânduri. Nu ştiu nimic despre ea. Fac servicii la tot felul de femei, clar? Dacă mă roagă, le mai fac câte o bucurie. Asta înseamnă că sunt eu vinovat?

M-am întins să-l ating. S-a dat înapoi, cu faţa schimonosită.

— Să nu pui labele pe mine. Şi plimbă ursu' din curtea mea. Să nu zic că nu ţi-am spus. Am în casă o puşcă încărcată.

A luat-o spre casă, dar la uşă s-a oprit şi s-a întors să se uite ce facem. George stătea în patru labe. I-am trecut un braţ peste umeri şi l-am urcat în picioare. Mergea ca un om care încearcă să-şi menţină echilibrul pe o somieră cu arcuri.

Când m-am întors să mă mai uit o dată la casă, Leonard, în prag, se pieptăna.

CAPITOLUL 9

Am coborât panta lungă spre Beverly Hills, conducând foarte încet, pentru că mă simţeam predispus la accidente. Sunt zile când apeşi cu degetul pe buton, unde trebuie, şi totul se aşterne la picioarele tale în tipare inteligibile. Dar mai sunt şi altfel de zile.

George mă îngrijora. Stătea cocârjat, cu capul în mâini, şi gemea din când în când. Avea acel talent deosebit, poate chiar mai dezvoltat decât la mine, să-şi bage nasul unde nu trebuie şi să-şi însângereze mutra. Avea nevoie de un apărător, şi se pare că eu eram alesul.

L-am dus la doctorul meu, pe nume Wolfson, care avea un cabinet de medicină generală pe bulevardul Santa Monica. Wolfson l-a întins pe o masă de metal capitonată, într-o nişă, i-a pipăit obrazul şi ţeasta cu degetele lui groase şi pricepute, i-a băgat o luminiţă în ochi şi a mai îndeplinit alte câteva ritualuri.

— Cum s-a întâmplat?

— A căzut şi s-a lovit cu capul de piatră.

— Cine i-a dat brânci? Tu?

— Un prieten comun. Hai să nu intrăm în amănunte. Are ceva?

— S-ar putea să aibă o mică comoţie. Te-ai mai lovit vreodată la cap?

— Da, când jucam fotbal, a răspuns George.

— Nu-mi place de loc, mi-a spus Wolfson. Ar trebui să-l duci la spital. Trebuie să stea în pat cel puţin

două-trei zile.

— Nu!

George s-a ridicat în capul oaselor, împingându-l pe doctor înapoi. Ochii i se mişcau greu în orbitele umflate.

— Mai mult de două-trei zile nici n-am liber. Trebuie să vorbesc cu ea.

Wolfson a ridicat din sprâncene:

— Cu cine să vorbească?

— Cu nevastă-sa. L-a părăsit.

— Ei şi? Asta se-ntâmplă în fiecare zi. Doar ţi s-a întâmplat şi ţie, Lew. Oricum, tot trebuie să stea în pat.

George şi-a tras picioarele de pe masă şi s-a dat jos clătinându-se. Faţa lui avea culoarea cimentului proaspăt turnat.

— Refuz să mă duc la spital.

— Să ştii că iei o hotărâre gravă, a spus Wolfson rece.

— Poate să stea în pat la mine acasă. Aşa e bine?

Wolfson s-a uitat la mine.

— Poţi să-l ţii culcat?

— Cred că da.

— Bine, a declarat George solemn, accept compromisul.

Wolfson a dat din umeri.

— Dacă asta-i tot ce putem face... O să-i fac o injecţie să se liniştească şi o să trec să-l văd mai târziu.

— Ştii unde stau, i-am spus eu.

Într-o căsuţă de stuc cu două dormitoare, pe un teren de douăzeci de metri lângă Olympic. Un timp n-a stat nimeni în al doilea dormitor. Pe urmă, un timp a stat cineva. Când a fost golit definitiv, am vândut

patul la consignaţie şi am transformat camera în birou. În care, nu ştiu din ce motiv, nu-mi plăcea de loc să intru.

L-am băgat pe George în patul meu. Dimineaţa femeia schimbase aşternutul, aşa că cearceafurile erau curate. Atârnându-i hainele rupte pe-un scaun mă întrebam ce dracu vreau să fac şi de ce. M-am uitat, dincolo de hol, la uşa dormitorului fără pat, unde nu mai dormea nimeni. Am simţit în gât gustul unei dureri vechi, ca mirosul de ceapă care nu trece oricât te-ai spăla pe dinţi. Mi se părea foarte important ca George să se întâlnească cu nevasta lui şi s-o ia din Los Angeles. Şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţe.

George a-ntors capul pe pernă, spre mine. Acum era pe jumătate adormit, sub influenţa injecţiei şi a pumnilor liniştitori ai lui Leonard.

— Ascultă, Archer. Tu eşti prietenul meu.

— Da.

— Eşti singurul prieten pe care-l am. Trebuie să mi-o găseşti.

— Ţi-am găsit-o. Şi la ce bun?

— Ştiu, n-ar fi trebuit să mă năpustesc aşa spre ea! Am speriat-o. Totdeauna fac lucrurile pe dos. Doamne, nu m-aş atinge nici de-un fir de păr de-al ei. Să-i spui asta din partea mea. Promite-mi că-i spui.

— Bine. Hai, dormi.

Dar mai avea ceva de spus:

— Cel puţin trăieşte, nu?

— Da, era cam sprintenă pentru un cadavru.

— Cine sunt ăştia cu care umblă ea? Cine era tipul în pijama?

— Unul, Torres. A fost boxer, dacă asta te consolează.

— El a ameninţat-o?

— Aşa cred.

George s-a ridicat în coate.

— Am mai auzit de numele ăsta, Torres. Hester avea o prietenă pe care o chema Gabrielle Torres.

— Ţi-a povestit despre Gabrielle, vasăzică?

— Mi-a spus în noaptea aia când... când mi-a mărturisit păcatele.

Privirea lui absentă se roti obosită prin cameră şi se opri într-un colţ, fixată pe ceva invizibil. Buzele lui uscate se mişcară, încercând să dea un nume lucrului pe care-l vedea

— Prietena ei a fost împuşcată şi omorâtă primăvara trecută. Hester a plecat din California imediat după aceea.

— De ce a plecat?

— Nu ştiu. Cred că se simţea vinovată de moartea fetei. Îi era frică să nu fie chemată ca martoră, dacă se face cumva un proces.

— Nu s-a făcut proces.

Nu răspunse, cu ochii la lucrul din colţul gol.

— Ce ţi-a mai spus, George?

— Despre bărbaţii cu care s-a culcat, de când avea treisprezece-paisprezece ani.

— Cu care s-a culcat Hester?

— Da. M-a supărat chiar mai mult decât povestea ailaltă. Nu ştiu ce mă face să simt treaba asta.

Te face uman, m-am gândit eu.

George închise ochii. Am tras storurile şi m-am dus dincolo la telefon. Voiam să vorbesc cu secţia de circulaţie de la poliţie, unde lucra ca dispecer un prieten de-al meu, Mercero. Din fericire lucra în schimbul de zi. Nu, nu era ocupat, dar putea oricând să intervină ceva, accidentele vin totdeauna câte

două şi câte trei deodată ca să-l înnebunească pe el. O să-ncerce să-mi dea cât mai repede relaţii despre numărul Jaguarului.

M-am aşezat lângă telefon, am aprins o ţigară şi am căutat o intuiţie genială, aşa cum au toţi detectivii din cărţi şi unii în viaţa de toate zilele. Singura intuiţie pe care-am avut-o a fost că Jaguarul îi aparţine lui Lance Leonard şi o să mă aducă înapoi de unde am plecat, după ce m-am învârtit în jurul cozii.

Telefonul.

— Mercero? am întrebat eu.

Dar era vocea lui Bassett, care-mi răsuflă în ureche.

— Am încercat să te prind mai devreme.

— Sunt acasă de jumătate de oră.

— Asta înseamnă că ai găsit-o sau că ai lăsat-o baltă!

— Am găsit-o şi am pierdut-o iar.

I-am explicat cum, acompaniat de oh-uri, ah-uri şi ţî-ţî-uri la celălalt capăt al firului.

— Pot spune că n-am făcut nimic până acum. Greşeala cea mai mare a fost că l-am luat şi pe Wall.

— Sper că nu e lovit prea rău.

În solicitudinea lui Bassett se ghicea puţină răutate.

— Are capul tare, o să scape.

— De data asta de ce crezi că a fugit iar?

— Poate că s-a speriat, pur şi simplu. Poate că nu. Îmi face impresia că e un caz mai serios decât pierderea unei neveste. Gabrielle Torres intră mereu pe fir.

— Ce ciudat că pomeneşti de ea. M-am gândit la ea toată dimineaţa, de când am discutat despre fotografie.

— Şi eu. În fotografie sunt trei: Gabrielle, Hester şi Lance. Gabrielle a fost omorâtă. Ucigaşul n-a fost prins. Ceilalţi doi îi erau foarte apropiaţi. Lance era vărul ei. Hester era cea mai bună prietenă a ei.

— Nu cumva vrei să spui că Lance, sau Hester...?

Vorbea aproape în şoaptă, dar vocea îi bâzâia de implicaţii.

— Fac doar nişte presupuneri. Nu cred că Hester a omorât-o pe prietena ei. Dar sunt sigur că ştie despre acest omor ceva ce nu mai ştie nimeni.

— Ţi-a spus ea?

— Nu mi-a spus mie. I-a spus lui George. E cam neclară povestea. Numai că deodată, după aproape doi ani, apare la Coldwater Canyon. O duce foarte bine, şi ea şi prietenul ei cu pumni solizi.

— Sigur, chestia asta dă de gândit, chicoti el nervos. Dumneata ce crezi c-ar putea fi?

— Şantajul este ipoteza cea mai evidentă, şi eu nu exclud niciodată ceea ce este evident. Lance a bătut toba că are contract cu Helio-Graff, şi se pare că aşa-i. Problema e, cum a reuşit să pună mâna pe un contract la un mare producător independent? O fi el frumuşel, dar n-ajunge numai asta în ziua de azi. Îl cunoşteaţi când era salvator la club?

— Bineînţeles. Ca sa fiu sincer, nu l-aş fi angajat dacă n-ar fi insistat atâta unchiul lui. De obicei vara angajăm studenţi.

— Avea veleităţi de actor?

— Eu n-am observat aşa ceva. Se antrena ca să devină boxer.

Vocea lui Bassett era plină de dispreţ.

— Acum e actor. S-ar putea să fie un geniu neinstruit, se întâmplă şi minuni de astea, dar eu mă îndoiesc. Şi pe deasupra, Hester se laudă şi ea că are

contract.

— Cu Helio-Graff?

— Nu ştiu. Vreau să aflu.

— O să afli probabil că are contract cu Helio-Graff.

Glasul îi devenise mai tăios şi mai hotărât. Am ezitat să-ţi spun, cu toate că de asta te-am chemat. În situaţia mea, omul e obişnuit să tacă. Totuşi, uite, azi-dimineaţă vorbeam cu o anumită persoană şi s-a pomenit numele lui Hester. Şi al lui Simon Graff. Au fost văzuţi împreună în împrejurări destul de compromiţătoare.

— Unde?

— La un hotel pe Santa Monica, la Windsor, mi se pare.

— Da, se potriveşte. A stat acolo. Când asta?

— Acum câteva săptămâni. Persoana care m-a informat i-a văzut ieşind dintr-o cameră, la un etaj de sus. Adică, domnul Graff a ieşit. Hester a venit numai până la uşă.

— Cine e persoana care v-a informat?

— Nu pot să-ţi spun, dragul meu. Unul din membrii noştri.

— Păi şi Simon Graff e membru.

— Să nu crezi că nu ştiu. Dintre toţi membrii clubului, luaţi în parte, domnul Graff are cea mai mare putere.

— Nu vă băgaţi singur în încurcătură când îmi spuneţi toate astea?

— Ba da, cum să nu? Dar sper că încrederea mea în dumneata... în discreţia dumitale... nu va fi înşelată.

— Liniştiţi-vă, sunt mormânt. Dar ce s-a-ntâmplat cu tabloul de comandă?

— Chiar acum sunt la tabloul de comandă.

— Graff mai e acolo?

— Nu, a plecat demult.

— Unde aş putea să-l găsesc?

— N-am idee. Deseară dă o recepţie, dar nu cumva să-l abordezi.

— Bine.

Dar în gând aveam rezerve în privinţa promisiunii.

— Acest informator secret... nu cumva e doamna Graff.

— Da de unde!

Glasul îi scăzuse. Sau minţea, sau hotărârea de a-mi aduce la cunoştinţa episodul de la hotelul Windsor îi secase puterile.

— N-ar trebui nici măcar să te gândeşti la aşa ceva.

— Bine, am spus eu, gândindu-mă.

Am sunat la circulaţie şi l-am prins pe Mercero:

— Iartă-mă, Lew, n-am putut. Trei accidente au fost de când ai sunat tu, m-am învârtit tot timpul – şi-mi închise telefonul.

N-avea nicio importanţă. Cazul lăsa să se întrezărească o formula, ca un motiv într-o muzică furtunoasă şi discordantă. Prinsesem un fir aproape invizibil, o pălărie de soare de la o prăvălie de pe Santa Monica. Şi mai aveam sentimentul ciudat că mă umflu şi putrezesc, sentimentul pe care-l ai când ştii că ceva o să se frângă.

Am trecut pe la George înainte de a pleca. Sforăia. N-ar fi trebuit să-l las singur.

CAPITOLUL 10

Taos era o prăvălioară mică pentru turişti fraieri, pe şoseaua de pe coastă. Găseai acolo pături ţesute de indienii Navajo, efigii ale păsării furtunii, pălării şi vase, toate într-o atmosferă de dezordine artistică. O păpuşică blondă, îmbrăcată într-o blană indiană cafenie, a venit la mine, legănându-şi languros colierul de scoici şi m-a întrebat ce doresc, un cadou pentru soţie? I-am răspuns că dimpotrivă, caut soţia cuiva ca să i-o fac cadou. Avea ochi romantici, vineţi-cenuşii, şi intervenţia directă mi s-a părut modul cel mai bun de a ataca problema.

— Formidabil. Sunteţi detectiv?

Am răspuns că da.

— Formidabil.

Dar când i-am spus de pălărie, a dat din cap cu regret.

— Îmi pare rău. Sunt sigură că e de la noi, de asta sunt sigură, – le importăm chiar noi din Mexic. Dar se cumpără aşa de multe, că nu pot să...

Drept continuare îşi undui braţul arătându-mi în capătul tejghelei un morman de pălării îngrămădite una peste alta.

— Poate puteţi s-o descrieţi?

I-am descris-o. A dat din nou din cap, profund întristată.

— N-am putut niciodată să deosebesc blondele de la Hollywood una de alta.

— Nici eu.

— Oricum, nouăzeci şi nouă la sută se fac blonde din sticluţă.

Se aplecă spre mine, şi colierul se legănă ispititor peste tejghea.

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut.

— Mersi că ai încercat. Oricum, nu speram să aflu mare lucru.

Am dat să ies, dar m-am întors.

— Aha, îţi spune ceva numele ăsta? O cheamă Hester Wall.

— Hester? Cunosc pe cineva Hester, dar numele de familie nu era Wall. Mama ei a lucrat aici.

— Dar care era numele de familie?

— Campbell.

— Asta e. Campbell e numele ei de domnişoară.

— Vai, e formidabil.

De bucurie îi luceau ochii şi zâmbea cu gropiţe în obraz.

— Ce lucruri extraordinare se întâmplă, nu credeţi? Bănuiesc că o căutaţi pentru moştenire.

— Pentru moştenire?

— Da. De asta şi-a lăsat doamna Campbell slujba, pentru că fiica ei a primit o moştenire. Să nu-mi spuneţi că a mai primit una!

— Dar prima cine i-a lăsat-o?

— Soţul ei, răposatul.

Se opri; îi tremura guriţa.

— E cam trist, dacă te gândeşti că nimeni nu poate să moştenească nimic dacă nu moare cineva.

— Asta aşa e. Şi zici că soţul ei a murit?

— Da. S-a măritat cu unul bogat, în Canada, şi el a murit.

— Asta ţi-a spus Hester?

— Nu. Doamna Campbell. Eu n-o cunosc pe Hester.

Deodată se întunecă la faţă.

— Sper că nu e o alarmă falsă. Am fost cu toţii aşa de bucuroşi când ne-a spus doamna Campbell. E foarte drăguţă; zău, pentru vârsta ei e o bomboană. Şi a fost obişnuită să aibă bani; n-a invidiat-o nimeni pentru norocul ăsta.

— Când a aflat vestea cea mare?

— Acum vreo două săptămâni. A plecat abia la începutul săptămânii ăsteia. Se mută la fata ei.

— Atunci poate-mi spune ea unde e fata ei. Dacă vrei să-mi spui unde stă doamna Campbell.

— Am adresa pe undeva.

— N-are telefon?

— Nu, telefonează de la un vecin. N-a prea stat pe roze Teeny Campbell în ultimii ani.

Se opri şi-mi aruncă o privire moale.

— Nu vă dau adresa dacă s-ar putea să aibă neplăceri. De ce o căutaţi pe Hester?

— O rudă din Canada vrea să intre în legătură cu ea.

— O rudă de-a soţului?

— Da.

— Daţi-vă cuvântul de onoare.

— Uite, mi-l dau.

Presimţeam că minciuna asta o să-mi aducă ghinion. Aşa a şi fost.

Doamna Campbell stătea pe o străduţă sărăcăcioasă, cu case de stuc pe jumătate ascunse de stejari bătrâni şi mari. Gunoierii care strângeau lăzile stârniseră un cor de câini care lătrau supăraţi, în semn de protest că li se fură stăpânilor gunoiul.

Casa doamnei Campbell se afla în spatele unui zid de stuc în care o poartă ruginită stătea veşnic deschisă. Pe cartonul nou legat cu sârmă de poartă

scria DE VÂNZARE. Uşa de la intrare şi acoperişul erau cuprinse de flăcările zburlite ale iederii.

Am trecut pe sub umbra lor răcoroasă şi am bătut în oblon, care avea găurile înfundate cu bumbac, ca să nu năvălească muştele. Uşa avea o ferestruică minusculă cu gratii. Ferestruica se deschise energic, şi în deschizătură apăru un ochi. Ochiul era albastru, puţin spălăcit, înconjurat de gene întoarse, şi însoţit de un glas ce semăna cu ciripitul vrăbiilor din stejari.

— Bună dimineaţa, sunteţi din partea lui Gregory?

Am mormăit ceva care putea foarte bine să însemne da.

— Bravo, tocmai aşteptam să veniţi.

Descuie uşa şi o deschise larg.

— Intraţi vă rog, domnule...?

— Archer, am spus eu.

— Sunt foarte încântată c-aţi venit, domnule Archer.

Era o femeie micuţă şi dreaptă, îmbrăcată într-o rochie albastră de bumbac, prea scurtă şi prea înzorzonată pentru vârsta ei. Cât despre vârstă, avea probabil în jur de cincizeci de ani, deşi toate amănuntele din înfăţişarea ei conspirau ca s-o ascundă. Se învârti puţin prin holişor, ridicând ici şi colo câte-o scrumieră curată şi punând-o la loc.

— Vai de mine, luaţi loc, sau preferaţi să staţi în picioare ca să vedeţi mai bine? Ce drăguţ că vă interesează cuibuşorul meu. Observaţi, vă rog, cum se vede oceanul, e unul din micile avantaje pe care le am. E adorabil!

Trupul ei micuţ şi bine păstrat luă o poză demonstrativă, cu braţul întins spre fereastră ţeapăn şi nemişcat, uşor îndoit din cot, cu degetele răsfirate. Oceanul se vedea ca o panglicuţă albastră şi

amărâtă, încurcată printre ramurile stejarilor.

— Foarte frumos.

Dar mă tot întrebam pentru ce asistenţa invizibilă făcea atâta paradă şi cât timp o să mă ia drept un eventual cumpărător.

Odaia era încărcată de mobilă veche, închisă, făcută pentru un spaţiu mai mare şi pentru oameni mai mari: o masă de sufragerie sculptată, încadrată de scaune spaniole cu spătar înalt, un divan de pluş roşu mult prea încărcat, perdele grele, roşii, de o parte şi de alta a ferestrei. Toate acestea erau în contrast deprimant cu tavanul şi pereţii zugrăviţi în verde închis, cu pete în degrade de pe vremea când era găurit acoperişul.

M-a surprins uitându-mă la pete.

— Asta n-o să se mai întâmple, vă garantez. Am reparat acoperişul toamna trecută, şi de fapt strângeam bani ca să zugrăvesc şi camera asta. Când deodată a intervenit marea schimbare. Ştiţi, cum să vă spun, am avut un noroc extraordinar, adică, mai degrabă, fiica mea.

Se opri într-o atitudine studiată, parcă ascultând ceva, ca şi cum ar fi recepţionat un scurt mesaj în cod transmis de plombele din fundul gurii.

— Dar mai bine vă spun la cafea. Săracul, vă compătimesc, sunteţi cam dărâmat. Ştiu ce-nseamnă să alergi după casă.

Generozitatea ei mă deranja. Nu-mi plăcea de loc gândul să primesc ceva de la ea sub pretexte false. Dar înainte să pot formula un răspuns, se şi mistuise cu paşi de balet după o uşă batantă spre bucătărie. Se întoarse cu o tavă mare pe care strălucea mândru un serviciu de cafea, o puse pe masă şi începu să plutească în jurul ei. Era o plăcere să te uiţi la ea cum

toarnă cafeaua. Am făcut un compliment la adresa cafetierei.

— Mulţumesc mult de tot, dragul meu domn. A fost cadou de nuntă, l-am păstrat în toţi anii ăştia grei. Nu m-am îndurat să mă despart de multe lucruri şi acum îmi pare bine, acum când mă mut înapoi în casa noastră mare.

Îşi atinse buzele cu vârful degetelor şi chicoti muzical.

— Dar sigur nici nu ştiţi despre ce vorbesc, doar dacă v-a spus domnul Gregory.

— Domnul Gregory?

— Domnul Gregory, misitul.

Se cocoţă pe divan, lângă mine, cu un aer confidenţial.

— De asta sunt dispusă să vând casa asta fără niciun profit, doar cât valorează. Mă mut la începutul săptămânii viitoare împreună cu fata mea. Ştiţi, fata mea pleacă pentru o lună şi ceva în Italia şi vrea să am eu grijă de casă cât timp lipseşte ea. Şi credeţi-mă, o fac cu mare plăcere.

— Vă mutaţi într-o casă mai mare?

— Chiar aşa, chiar aşa. Mă mut înapoi în casa mea, casa în care mi s-au născut fetele. Uitaţi-vă în jur, poate n-o să credeţi dacă nu ştiţi ce-nseamnă o mobilă bună, dar am stat înainte într-o casă mare şi frumoasă, în Beverly Hills.

Dădu energic din cap, ca şi cum aş fi contrazis-o.

— Am pierdut-o... am pierdut-o mult înainte de război, când ne-a lăsat bărbatul meu. Dar acum, fetiţa mea deşteaptă a cumpărat-o înapoi! Şi m-a rugat să stau cu ea!

Îşi strânse mâinile încrucişate pe pieptul ofilit, îmbrăţişându-se singură:

— Ce mult trebuie s-o iubească pe mămica! Nu-i aşa? Nu?

— Ba da, sigur, am răspuns eu. Din câte-mi spuneţi, se pare că a pus mâna pe nişte bani.

— Da.

Mă agăţă de mânecă.

— I-am spus eu că aşa o să se întâmple, dacă-şi păstrează credinţa, dacă munceşte, dacă e drăguţă cu oamenii. Chiar în ziua când ne-am mutat din casă, le-am spus fetelor că odată şi-odată o să ne mutăm înapoi. Şi uite, aşa s-a şi întâmplat. Hester a moştenit toţi banii de la uraniu.

— A găsit uraniu?

— Nu ea. Domnul Wallingford. Era canadian, mare industriaş, avea nu ştiu câte mine. Hester s-a măritat cu un om mai în vârstă, cum am făcut şi eu. Din păcate, bietul om a murit când nu se împlinise niciun an de la căsătorie. Eu nici n-am apucat să-l cunosc.

— Cum îl chema?

— George Wallingford, spuse ea. Hester are un venit lunar foarte frumos din proprietate. Şi mai are şi banii de la cinematografie. A dat norocul peste ea din toate părţile deodată.

M-am uitat la ea atent, dar n-am văzut nimic care să-mi spună că minte cu bună-ştiinţă.

— Ce face la cinematografie?

— Tot felul de lucruri, spuse ea, fâlfâind din mână.

— Dansează, înoată, sare de la trambulină, a fost săritoare profesionistă, – şi bineînţeles, joacă. Şi tatăl ei a fost actor pe vremuri. Aţi auzit de Raymond Campbell, nu?

Am dat din cap că da. Era numele unui fanfaron, actor în filme mute, care încercase să joace în filmele vorbite, dar nu reuşise din cauza vârstei înaintate şi a

glasului de tenor.

Doamna Campbell spuse:

— Sigur, vă aduceţi aminte de Raymond, nu? L-aţi cunoscut personal?

— Nu, numai pe ecran. E mult de-atunci. Dar ce s-a întâmplat cu el?

— A murit, spuse ea. A murit de inimă rea, de mult, în timpul crizei. Nu mai jucase într-un film de nu ştiu câţi ani, toţi prietenii erau împotriva lui, avea datorii până peste cap. Aşa că a murit.

Ochii îi sticleau de lacrimi, dar zâmbi curajoasă printre ele, ca una din actriţele care jucase rolul principal alături de Raymond Campbell.

— Totuşi, eu am purtat steagul mai departe. Am fost şi eu actriţă înainte de a-mi închina viaţa lui Raymond, şi mi-am crescut fetele ca să-i calce pe urme, exact aşa cum ar fi vrut el. Una, cel puţin, a profitat la maximum de ceea ce le-am oferit.

— Cealaltă fată ce face?

— Rina? E soră la psihiatrie, dacă vă puteţi imagina. A fost întotdeauna o enigmă pentru mine cum pot două fete, aproape de aceeaşi vârstă şi care seamănă aşa de mult, să fie aşa de deosebite ca temperament. Cu toată educaţia artistică pe care i-am dat-o, acum când e mare, zău dacă mai ştiu vreo fată aşa de rece, de dură, de calculată. Vai de mine, cred că aş pica jos s-o aud pe Rina că-mi oferă un acoperiş. Nu! strigă ea melodramatic. Rina preferă sa stea cu nebunii. Ce nevoie are o fată drăguţă să facă aşa ceva?

— Poate vrea să-i ajute.

Doamna Campbell păru descumpănită.

— Putea să găsească o ocupaţie mai feminină. Hester îi bucură pe alţii fără ca ea să se înjosească.

Probabil mi-a trecut o umbră de zâmbet pe faţă. Doamna Campbell s-a uitat la mine cu ochi care pricepeau tot, apoi a clipit aprinzând faza mare.

— Dar n-are rost să vă plictisesc cu problemele mele de familie. Aţi venit să vedeţi casa. N-are decât aceste trei camere, dar este foarte, foarte comodă, mai ales bucătăria.

— Nu vă mai deranjaţi, doamnă Campbell. Şi-aşa am profitat prea mult de ospitalitatea dumneavoastră.

— Vai de mine, de loc. Nici vorbă.

— Ba da. Sunt detectiv.

— Detectiv?

Degetele ei mici se agăţară de mâna mea ca nişte gheare. Spuse, pe un glas cu totul nou, cu o octavă mai jos decât ciripitul de mai înainte:

— S-a întâmplat ceva cu Hester?

— Nu, după câte ştiu eu. Pur şi simplu o caut.

— A dat de vreun bucluc?

— S-ar putea.

— Ştiam. Mi-era aşa de frică să nu se întâmple ceva rău. Niciodată nu ne ies nouă lucrurile aşa cum vrem. Totdeauna se întâmplă câte ceva.

Îşi atinse obrazul cu vârful degetelor: era ca o hârtie boţită.

— Înseamnă că sunt în aer, fir-ar să fie, spuse ea răguşit. Bazându-mă pe asta mi-am lăsat slujba, şi am datorii la jumătate din oraş. Dacă mă lasă Hester acum, nu ştiu ce mă fac.

Lăsă mâinile să-i cadă şi ridică bărbia.

— Ei, hai, să auzim vestea cea rea. Toate astea sunt numai minciuni?

— Ce să fie numai minciuni?

— Ce v-am spus până acum, ce mi-a spus ea.

Contractul la cinematografie, călătoria în Italia, bărbatul bogat care a murit. Aveam şi eu îndoielile mele, ştiţi... nici chiar aşa de proastă nu sunt.

— Unele s-ar putea să fie adevărate. Dar unele nu sunt. Bărbatul ei n-a murit. Nu e bătrân, nu e nici bogat şi o vrea înapoi pe Hester. Ei, şi-aici intru eu pe fir!

— Asta-i tot? Nu se poate.

Mă privea cu o bănuială grea în ochi. Şocul îi dăduse brusc la iveală o a doua personalitate, şi mă întrebam cât din această tărie i se datora ei, şi cât isteriei.

— Îmi ascundeţi ceva. Chiar adineauri aţi recunoscut că a dat de bucluc.

— Am spus că s-ar putea. Ce vă face să fiţi aşa de sigură?

— Greu mai află omul ceva de la dumneavoastră.

Stătea în picioare în faţa mea, puţin aplecată, ca un boxer de categoria cocoş.

— Vă rog, nu-ncercaţi să mă purtaţi cu vorba. I s-a întâmplat ceva rău lui Hester, sau nu?

— La asta nu pot să vă răspund, doamnă Campbell. După câte ştiu eu, nu există nicio dovadă împotriva ei. Nu vreau decât să vorbesc cu ea.

— În ce privinţă?

— În privinţa întoarcerii ei acasă, la bărbat.

— De ce nu vorbeşte el singur?

— O să vorbească şi el. Deocamdată nu prea e în apele lui. Şi ne-am chinuit foarte mult ca să-i dăm de urmă.

— Cine e bărbatul ei?

— Un tânăr ziarist din Toronto. George Wall îl cheamă.

— George Wall, spuse ea. George Wallingford.

— Da, am spus eu. Se potriveşte.

— Ce fel de om e George Wall ăsta?

— Cred că e un om bun, sau în orice caz o să fie când o să mai crească.

— O iubeşte?

— Foarte mult. Prea mult poate.

— Şi vreţi să vă dau adresa ei?

— Dacă o ştiţi.

— Cum să n-o ştiu. Doar am stat acolo aproape zece ani. Şoseaua Manor Crest, 14, în Beverly Hills. Dar dacă asta-i tot ce voiaţi, de ce n-aţi spus de la început? M-aţi lăsat să trăncănesc şi să mă fac de râs. De ce trebuia să faceţi asta?

— Îmi pare foarte rău. N-a fost frumos. Dar s-ar putea să fie ceva mai grav decât o părăsire de domiciliu conjugal. Chiar dumneavoastră v-aţi gândit că Hester a păţit ceva rău.

— Când aud de un detectiv, pentru mine înseamnă că s-a întâmplat ceva rău.

— A mai fost ceva şi înainte?

— Să nu discutăm despre asta.

— V-aţi văzut des iarna asta?

— Foarte puţin. Am fost într-un week-end cu ea, acum două săptămâni.

— În casa din Beverly Hills?

— Da. Tocmai se mutase şi voia să se sfătuiască cu mine cum să zugrăvească nişte camere. Cei care au stat în casă înaintea lui Hester n-au păstrat-o cum trebuie, aşa cum era când îi aveam pe cei doi japonezi.

Privirea ei albastră se încorda, pătrunzând prin decenii, şi se întoarse din nou în prezent.

— Totuşi, ne-am simţit foarte bine împreună, Hester şi cu mine. A fost un week-end minunat, numai

noi două: am stat de vorbă, i-am aranjat rochiile lui Hester, am încercat să reînviem vremurile de altădată. Şi la plecare, Hester mi-a propus să mă mut acolo după întâi.

— Drăguţ din partea ei.

— Foarte drăguţ, nu? Am fost aşa de surprinsă şi de bucuroasă. De câţiva ani eram aproape ca nişte străine. De fapt, nu ne vedeam aproape de loc. Şi deodată, din senin, mă invită să vin să stau cu ea.

— De ce credeţi că v-a invitat?

Se pare că întrebarea a atins-o la partea realistă. S-a aşezat pe marginea scaunului, în poziţie de gândire, cu degetul la tâmplă.

— Greu de spus. Bineînţeles că nu de dragul ochilor mei frumoşi. Sigur, ea o să plece şi are nevoie de cineva care să rămână să vadă de casă. Cred că se şi simţea singură.

— Şi speriată?

— Nu se purta ca un om speriat. Poate că era. Oricum nu-mi spunea ea mie. Fetele mele nu-mi spun nimic.

Îşi introduse unghia de la degetul mare, îndoit, între dinţi şi îşi încreţi faţa ca o maimuţică.

— Oare o să mai pot să mă mut la întâi? Credeţi că o să pot?

— Eu unul n-aş prea crede.

— Dar casa trebuie să fie a ei. Altfel n-ar da atâţia bani ca s-o zugrăvească. Domnule Archer, aşa vă cheamă, nu? de unde are atâţia bani?

— N-am idee, am răspuns eu, deşi idei aveam, slavă Domnului.

CAPITOLUL 11

Şoseaua Manor Crest era unul din acele bulevarde liniştite, mărginite de palmieri, construite înainte de sfârşitul zbuciumat al anilor douăzeci. Clădirile, mai puţin masive şi încărcate ca unele palate rococo de pe colinele din jur, erau totuşi pretenţioase. Strada era bună, dar avea un aer dezamăgit.

Casa cu numărul 14 era mult retrasă de la stradă, ascunsă după un gard viu de chiparoşi Monterey. Apa care dansa deasupra gardului, aruncată de un furtun automat, mi-a salutat trecerea cu un mic curcubeu. Pe aleea de la intrare era parcat un Jaguar gri, plin de praf.

Mi-am lăsat maşina în faţa unei case din apropiere, m-am întors pe jos şi m-am îndreptat ca din întâmplare spre Jaguar. Banda albă de pe volan arăta că maşina era înregistrată pe numele lui Lance Leonard.

M-am întors ca să examinez faţada casei. Aburul de la furtun m-a udat pe faţă. Alt semn de viaţă nu mai era primprejur. Uşa neagră de stejar era închisă, ferestrele acoperite cu perdele grele. Acoperişul de ţiglă roz apăsa pe casă ca un capac.

Am urcat scările şi am sunat; soneria a răsunat adânc în clădire. Mi s-a părut că aud paşi apropiindu-se de uşa încadrată cu ramă de fier. Pe urmă mi s-a părut că aud o respiraţie.

Am bătut la uşă şi am aşteptat. Respiraţia de cealaltă parte a uşii, dacă era într-adevăr o respiraţie,

s-a îndepărtat, sau pur şi simplu s-a oprit. Am mai bătut de câteva ori şi am mai aşteptat, dar degeaba. În timp ce mă întorceam spre alee, am surprins cu coada ochiului o mişcare. Marginea draperiei de la ultima fereastră a tresărit o clipă. Când m-am uitat direct, căzuse la loc. M-am întins peste ţepii unui tufiş de piracantă şi am bătut în geam, aşa, de banc. A trebuit să mă mulţumesc cu bancul.

M-am urcat în maşină, am întors la prima intersecţie, am trecut pe lângă casa cu acoperiş roz şi am parcat ceva mai departe, într-un loc de unde puteam să văd faţada în oglinda retrovizoare. Strada era foarte liniştită. Pe amândouă părţile, frunzele palmierilor atârnau în aer ca nişte explozii verzi, statice, prinse de un obiectiv. Undeva între ele şi linia orizontului se profila, pe cerul albastru şi şters, clădirea albă şi ştearsă a primăriei din Beverly Hills. În afară de acele ceasului meu, care după ce au închis ora două într-o paranteză, se mişcau mai departe, nimic altceva n-a marcat trecerea timpului.

Pe la două şi zece, a intrat în câmpul meu vizual o maşină din direcţia primăriei. Era un Lincoln negru de tip vechi, lung şi greu ca un dric, şi cu perdeluţe gri la geamurile din spate care completau de minune asemănarea. La volan era un bărbat cu pălărie neagră de fetru. Mergea cu vreo cincizeci de mile la oră într-o zonă de restricţie, unde se permitea doar douăzeci şi cinci. Când s-a apropiat de ultima intersecţie a început să încetinească.

Am luat un ziar de ieri de pe bancheta din spate şi l-am pus pe volan ca să nu mi se vadă faţa. Titlurile articolelor parcă erau din istoria antică. Lincolnul părea că nu se mai hotărăşte odată să mă depăşească. Apoi m-a depăşit. Cu ochii mici, cu nasul

ca o şa, cu gura de cauciuc, figura şoferului era de neuitat. O urâţenie pe care s-o visezi şi noaptea. A făcut la dreapta, în aleea de la numărul 14, intrând în oglinda mea, a parcat lângă Jaguar şi s-a dat jos. Se mişca repede şi fără zgomot, fără să mişte braţele. În raglanul gri-antracit, silueta lui cu umeri căzuţi semăna cu o torpilă care înaintează alunecând pe coadă.

Uşa s-a deschis înainte de a ajunge la ea. N-am văzut cine a deschis-o. Uşa s-a închis şi a rămas închisă câteva minute care au părut nesfârşite, pe urmă s-a deschis din nou.

Din casă a ieşit Lance Leonard. Alerga împleticit, ca o marionetă trasă de sfori, parcă-i tot dădea cineva vânt din spate; aşa, cu mersul ăsta ciudat, a coborât treptele şi s-a dus peste gazon drept la Jaguar, fără să observe furtunul, cu toate că i-a udat leoarcă cămaşa albă desfăcută la gât şi i-a pătat pantalonii bej deschis.

Jaguarul a dat înapoi până în şosea, răgând din motor. Când s-a şters pe lângă mine schelălăind din cauciucuri, am zărit o fracţiune de secundă faţa lui Lance Leonard. Era galbenă-pământie, ca de mort. Nasul şi bărbia erau clar desenate. Ochii aveau o lucire neagră, sticloasă. Nu m-a văzut.

Jaguarul s-a afundat în depărtare, lăsând în urmă o linişte totală. Mi-am luat revolverul tip 38 special pe care-l ţineam la bord şi am traversat strada. Lincolnul era înregistrat pe numele unui oarecare Theodore Marfeld, care stătea undeva pe şoseaua de coastă în South Malibu. Interiorul de piele neagră era cam jerpelit şi mirosea a pisică. În spate, bancheta şi podeaua erau acoperite cu foi groase de hârtie de ambalaj. Ceasul de la bord se oprise la unsprezece şi

douăzeci.

M-am dus la uşă şi am ridicat pumnul ca să bat, dar am văzut că uşa era uşor întredeschisă. Am deschis-o ceva mai tare şi am intrat într-un hol întunecos cu tavanul rotund în stil maur. În fund spre stânga, îţi venea în cap o scară de cărămidă roşie care ducea sus trecând prin tavan. La dreapta, o uşă interioară arunca un evantai strâmb de lumină care traversa podeaua şi se urca pe balustrada tencuită a scării.

O umbră cu pălărie a apărut în lumină, acoperind-o aproape de tot. În prag ieşise capul şi umărul Năsosului.

— Domnul Marfeld? am întrebat eu.

— Da. Cine dracu eşti? N-ai dreptul să dai buzna aşa într-o locuinţă particulară. Ieşi dracului afară!

— Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Campbell.

— Despre ce? Cine te-a trimis? întrebă el obraznic.

— De fapt, mama ei m-a trimis. Sunt un prieten de-al familiei. Şi dumneavoastră sunteţi tot un prieten de-al familiei?

— Mda. Un prieten al familiei.

Marfeld îşi duse mâna dreaptă la faţă. Mâna stângă nu i se vedea, şi-o ţinea după uşă. Aveam revolverul în buzunar şi stăteam cu degetul pe trăgaci. Marfeld părea încurcat. Îşi apucă toată partea de jos a feţii şi trase într-o parte. Pe buricul degetului mare era o pată roşie, care lăsă o amprentă pe o latură a nasului.

— V-aţi tăiat?

Întoarse mâna, se uită la deget şi închise pumnul peste el.

— Mda, m-am tăiat.

— Sunt specialist în acordarea primului ajutor. Dacă vă doare, am în maşină nişte eter acid monoacetic de acid salicilic. Am şi tinctură de iod,

concentraţie cinci la sută, pentru îndepărtarea oricărui risc de septicemie sau altă infecţie gravă.

Când a vorbit, parcă dădea brânci la cuvinte cu mâna cu care se ţinea de falcă. Isteria îi subţia surprinzător glasul:

— Tacă-ţi gura, Dumnezeii mă-tii, faci mişto de mine?

Reuşi să se controleze şi coborî glasul cu un ton mai jos.

— M-ai auzit când ţi-am zis să ieşi afară? Ce mai aştepţi?

— Un prieten al familiei nu vorbeşte aşa cu alt prieten al familiei.

Se dădu la o parte din dreptul uşii, arătându-şi în sfârşit amândoi umerii rotunzi: în mâna stângă îi lucea o bară de metal. Era un vătrai de aramă. Îl trecu în dreapta şi fanda spre mine, ajungând atât de aproape încât îi simţeam mirosul răsuflării. Avea răsuflarea acră de furie când a deschis gura:

— Mişţocar împuţit!

Aş fi putut să-l împuşc prin buzunar. Poate ar fi fost mai bine. Din păcate nu-l cunoşteam destul, altfel n-aş fi ezitat. Şi mă bazam şi pe rapiditatea reflexelor mele, uitând de cnocautul lui Leonard şi de lâncezeala care-mi rămăsese în picioare.

Marfeld ridică vătraiul. Din vârful încârligat zbură o picătură neagră şi împroşcă peretele alb ca o pată de vopsea roşie proaspătă. Am rămas cu ochii la pată o miime de secundă mai mult decât trebuia. Lovitura în cap mă arse şi mă îngheţă. Mă atinsese doar într-o parte, altfel aş fi leşinat. Dar aşa, am simţit cum se ridică podeaua în două picioare şi mă pocneşte peste genunchi, peste coate şi în frunte. În lumina spartă am văzut cum patinează revolverul şi dispare în

întuneric.

Am încercat să mă caţăr pe podea până la el. Marfeld mă calcă pe mână. Am reuşit să-l apuc cu amândouă mâinile de un picior, să-mi proptesc umărul în genunchiul lui, şi l-am trântit pe spate. A căzut tare, de sus, şi a rămas gâfâind şi înecându-se.

Am început să bâjbâi după revolver printre cioburi săltăreţe de lumină. Deodată, din unghiul pieziş din care priveam lumea, mi-a apărut ca într-o străfulgerare camera luminată de dincolo de prag, cu o claritate de coşmar. Era o viziune în alb, negru şi roşu. Fata blondă în rochia de olandă era întinsă pe un covor alb în faţa unui cămin înalt, negru. Avea capul întors. În jurul capului se lăţea o pată mare, neagră-roşiatică.

Pe urmă am auzit paşi în spate, şi când m-am întors, o lumină mare m-a pocnit în cap dintr-o parte, provocând deraierea totală într-o imensă întunecime roşie.

Mi-am revenit, conştient de existenţa unei mişcări şi a unui huruit în stomac, care încetul cu încetul s-a detaşat de mine şi a devenit zgomotul de sine stătător al unui motor. Stăteam pe bancheta din faţă, proptit la mijloc. Dintr-o parte şi dintr-alta se înghesuiau în mine nişte umeri. Am deschis ochii şi am recunoscut ceasul de bord oprit la unsprezece şi douăzeci.

— Oamenii mor să intre aici, spuse Marfeld peste mine, din dreapta.

Mi-am mişcat globii ochilor, care scrâşneau în orbite. Marfeld ţinea revolverul meu pe genunchi. Şoferul spuse din stânga mea:

— M-ai omorât, măi frate. De câte ori treci pe-aici, scoţi de la naftalină acelaşi banc răsuflat.

Treceam pe lângă cimitirul Forest Lawn. Câmpiile lui Elizee erau deformate de curbe mişcătoare, valuri de căldură în aer sau în dosul ochilor mei. Tânjeam după linişte. Pe urmă am observat mâinile şoferului pe volan. Erau nişte mâini mari, murdare, cu unghii mari şi murdare; am văzut negru înaintea ochilor.

Am întins mâna să iau revolverul de pe genunchiul lui Marfeld. Marfeld l-a luat de acolo, aşa cum îi iei bomboanele unui copil. Reflexele mele erau atât de slabe şi lente încât m-am speriat. Mi-a dat una peste mâna cu ţeava.

— Ce spui? S-a trezit Frumosul din pădurea adormita.

Mi-am mişcat limba de lemn în gura uscată şi am reuşit să cloncăn câteva cuvinte:

— Glumeţilor, ştiţi care-i pedeapsa pentru răpire?

— Răpire?

Şoferul avea o mutriţă schimonosită, care răsărea cu totul nefiresc dintr-un trup masiv. Când s-a uitat, parcă a băgat un tirbuşon în mine.

— Eu n-am auzit de nicio răpire în ultimul timp. Oi fi visat.

— Mda, zise Marfeld. Nu-ncerca să mă duci pe mine, mă, ochişor. Am lucrat cin’şpe ani la poliţie şi ştiu ce e voie să faci şi ce nu. Uite, de exemplu, nu e voie să vii cu o armă de foc să faci pe nebunu’ într-o casă de om. Erai hăt departe de lege, aşa că aveam tot dreptul să te opresc. Doamne, păi puteam să te şi omor, şi nici nu mă-ntrebau cum mă cheamă.

— Ia numără-ţi bubele, spuse şoferul. Voi ăştia care vă băgaţi peste tot, vă-nchipuiţi că puteţi omorî pe cine vreţi voi şi să scăpaţi.

— Ştiu şi eu pe cineva care aşa-şi închipuie.

Marfeld se întoarse brusc şi-mi băgă ţeava

revolverului în stomac.

— Cum? Ia mai zi o dată, că n-am auzit.

Mintea îmi mai era încă risipită ici şi colo prin împrejurimi. Dar îmi mai rămăsese cât să încropesc câteva idei. Dacă nu le spuneam nimic, n-aveau de unde să ştie sigur că am văzut-o pe fata din camera luminata. Dacă era moartă şi dacă aflau că ştiu, puteam să mă consider în drum spre cimitir la o înmormântare modestă.

— Ce-ai zis, că pe cine ştii?

Marfeld se lăsase tare pe revolver. Mi-am întărit muşchii de la stomac ca să rezist la apăsare. Am început să simt în gât gustul grăunţelor din pâinea de secară pe care o mâncasem dimineaţa. M-am concentrat ca să-mi stăpânesc senzaţia.

După un timp Marfeld s-a plictisit să mă mai împungă şi s-a aşezat la loc cu revolverul pe genunchi.

— Bine. N-ai decât să vorbeşti cu domnul Frost.

În gura lui suna ca şi cum ceva mai rău nici c-ar fi putut să mi se-ntâmple.

CAPITOLUL 12

Leroy Frost nu era numai şeful serviciului special de poliţie de la Helio-Graff. Mai avea şi alte îndeletniciri, pe cât de importante pe atât de obscure. Erau zone în care putea să te scoată basma curată, dacă erai prins conducând în stare de ebrietate sau dacă erai acuzat că foloseşti narcotice. Se pricepea cum şi unde să facă presiuni ca să aranjeze, fără proces, un divorţ sau un caz evident de viol. În mâinile lui dibace, sinuciderile cu barbiturice se transformau în supradoze întâmplătoare. Când lucrase un timp ca şef adjunct al siguranţei la o agenţie din Washington a studiourilor, îi sfătuia pe cei de la secţia editorială ce anume scenarii să achiziţioneze, iar pe cei însărcinaţi cu distribuirea rolurilor – cui să dea roluri şi cui nu. Îl cunoşteam oarecum, şi de mai mult n-aveam nevoie.

Studioul era într-un grup de clădiri, mult în afara oraşului, spre San Fernando, înconjurat de un zid înalt de ciment. Mutriţă a parcat Lincolnul pe aleea semicirculară. Faţada colonială cu coloane albe a administraţiei rânjea prosteşte la soare. Marfeld s-a dat jos cu revolverul meu, l-a băgat în buzunar şi a îndreptat buzunarul spre mine:

— Marş!

Am marşat. În vestibul, într-o cuşcă de sticlă, stătea un paznic în uniformă albastră. Din lambriul de stejar alb a mai ieşit un paznic în uniformă, care ne-a condus sus, întâi pe o rampă curbă, apoi pe un

coridor fără geamuri, cu podea de plută şi acoperiş de sticlă; am trecut pe lângă şiruri de fotografii în mărime mai mult decât naturală: capetele pe care Graff, şi înaintea lui, Heliopoulos, le proiectează la dimensiuni uriaşe pe ecranele lumii.

Paznicul a deschis o uşă cu tăbliţă lustruită de aramă: SIGURANŢĂ. Încăperea era mare, fără altă mobilă decât clasoare şi birouri cu maşini de scris; la unul din birouri stătea un om cu o cască pe urechi şi bătea la maşină ca un apucat. Am trecut într-o anticameră, cu un singur birou la care nu stătea nimeni, şi Marfeld a dispărut pe o altă uşă pe care era scris numele lui Leroy Frost.

Paznicul a rămas cu mine, cu mâna dreaptă pe revolverul de la şold. Avea o faţă împietrită, inexpresivă şi mulţumită în împietreala şi inexpresivitatea ei. Stătea cu pieptul scos în afară şi cu stomacul supt, purtându-şi uniforma neoficială ca şi cum ar fi fost cine ştie ce.

M-am aşezat pe un scaun de la perete şi n-am încercat să fac conversaţie. În cămăruţa întunecoasă era o atmosferă de sală de aşteptare la un dentist fără clientelă. Marfeld a ieşit din biroul lui Frost, cu o mutră de parcă dentistul i-ar fi spus că trebuie să-i scoată toţi dinţii. Uniforma umblătoare mi-a făcut semn să intru.

Nu mai fusesem în biroul lui Frost. Era impresionant de mare, cel puţin cât biroul unui director administrativ. Mobila era grea dar cam eterogenă, moştenită probabil în rate de pe la alte birouri: scaune de piele, o canapea englezească cu spătar de păr de cămilă şi un birou bulbucat Empire, din lemn de trandafir, pe care puteai liniştit să joci ping-pong.

Frost stătea la birou, cu receptorul la ureche:

— Chiar acum, spuse el în receptor. Te rog să iei contact cu ea chiar acum.

Puse receptorul în furcă şi ridică ochii, dar nu spre mine. Trebuia să fiu convins cât sunt de lipsit de importanţă. S-a lăsat pe spate în scaunul turnant. Pe perete, în spatele lui, erau două săbii încrucişate şi fotografiile câtorva oameni politici cu autografele respective.

În ciuda acestui fundal, şi a plăcuţei de pe uşa de afară Frost nu părea de loc în siguranţă. Autoritatea pe care sprâncenele negre şi groase o împrumutau feţei lui era falsă. Sub ele, ochii erau posomorâţi, gălbui. Slăbise, şi pielea de sub ochi îi atârna în pungi, ca la un şarpe gata să năpârlească. Părul tuns scurt nu făcea decât să scoată şi mai bine în evidenţă că e bolnav şi îmbătrânit înainte de vreme.

— Bine, Lashman, îi spuse el paznicului. Poţi să aştepţi afară. Lew Archer şi cu mine suntem prieteni vechi.

Vorbea pe un ton ironic, dar se referea şi la faptul că o dată mâncasem cu el la Musso şi făcusem greşeala să-l las să plătească el, pentru că dădea din banii de deplasare, iar eu aş fi dat din buzunar. Nu m-a invitat să stau jos. M-am aşezat totuşi, pe braţul unui fotoliu de piele.

— Nu-mi place treaba asta, Frost.

— Ţie nu-ţi place? Atunci eu ce să mai zic? Şi eu care credeam că suntem prieteni, cum ziceam, că există o înţelegere reciprocă: tu mă laşi în pace, te las şi eu pe tine. Vai, Lew, dacă oamenii nu sunt în stare să creadă în ceva, să aibă încredere unul într-altul, atunci se dărâmă toată şandramaua.

— Te referi la rufele murdare pe care le speli în

public?

— Ce vorbă-i asta? Lew, te rog să mă iei în serios, dacă nu vrei să mă jigneşti în amorul meu propriu. Nu pentru mine, eu nu contez. Sunt şi eu un oarecare ca şi tine, care încearcă să-şi croiască un drum în viaţă; o rotiţă într-un mecanism.

Îşi plecă ochii plin de umilinţă.

— Un mecanism uriaş. Ştii cumva cifra noastră de investiţii pentru aparate, pentru contracte, pentru filme nelivrate, pentru toate astea?

Făcu o pauză retorică. Pe fereastra din dreapta mea vedeam studiourile de filmare solide ca nişte hangare şi o serie de decoruri deschise: Faţadă de Piatra, Orăşel de Provincie, Sat de Pescari, şi Strada Mare din westernuri pe care zeci de eroi de celuloid muriseră în timpul plimbării de după-masă. Studioul părea închis, şi decorurile erau pustii.

— Aproape cincisprezece milioane, spuse Frost cu tonul unui preot care dezvăluie o mare taină. O investiţie uriaşă. Şi ştii de ce depinde siguranţa acestei investiţii?

— De petele din soare?

— Nu, nu de petele din soare, spuse el răbdător. Nu e de glumit, cincisprezece milioane de dolari nu sunt o glumă. O să-ţi spun de ce depinde. Ştii şi singur, dar o să-ţi spun totuşi.

Degetele i se închiseră în ogivă, la câţiva centimetri în faţa nasului.

— În primul rând de puterea de fascinaţie, şi în al doilea rând de bunăvoinţă. Unii cred că publicul înghite orice de la război încoace, orice zeamă lungă, dar eu mă pricep mai bine. Am studiat problema şi o mai studiez încă. Trebuie să avem pregătită întreaga putere de fascinaţie pentru public. Trebuie să ne

păstrăm cu dinţii bunăvoinţa strategică. E un război psihologic, Lew, şi eu sunt în linia întâi.

— Şi atunci îţi trimiţi trupeţii să-i învârtească pe cetăţeni cum vor ei. Ce vrei, să-ţi adresez mulţumiri în scris?

— Dragă Lew, tu nu eşti un cetăţean oarecare. Tu apari aşa de repede, şi faci atâtea greşeli. Dai buzna la Lance Leonard, într-o casă particulară, dai cu pumnii în dreapta şi-n stânga. Tocmai am vorbit cu Lance la telefon. N-ai fost nici prea deştept şi nici nu te-ai comportat etic; să ştii că treburile astea nu se uită.

— N-am fost prea deştept, am recunoscut eu.

— Ai fost mai mult decât deştept în comparaţie cu ce-a urmat. Doamne, Dumnezeule, Lew, credeam că ai puţin simţ al situaţiilor. Şi să nu mai vorbim ce-a fost la urmă... când ai încercat să intri cu forţa în casa unei doamne pe care n-o voi numi aici...

Întinse mâinile larg în lături şi le lăsă să cadă, ca şi cum nu putea să cuprindă cu ele toată ticăloşia mea.

— Ce se-ntâmplă în casa aia? am întrebat eu.

Îşi muşcă buza pe dinăuntru, atent la expresia mea.

— Dacă ai fi mai deştept, cum te credeam eu, n-ai mai întreba. Ai lăsa-o moartă. Dar dacă te interesează aşa de mult lucrurile astea, o să-ţi spun un lucru foarte important. Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine pentru tine. Cu cât ştii mai mult, cu atât mai rău pentru tine. Se zice că eşti discret. Fii discret şi acum.

— Credeam că sunt.

— He-he, nu eşti tu aşa de prost, puiule. Nimeni nu-i aşa de prost. Te-ai vârât în mare belea, ştii tu bine. Ai ghicit la ce mă gândesc, sau trebuie să spun tare cuvânt cu cuvânt ca să-nţelegi?

— Spune tare cuvânt cu cuvânt.

Se ridică de la birou şi îmi dădu ocol; privirea lui galbenă de om bolnav evita să se întâlnească cu a mea. O dată cu şoapta plină de aluzii mi-a venit şi un miros de parfum de la părul lui sau din gură.

— Un om simpatic ca tine care se bagă peste tot şi supără lumea... s-ar putea într-o bună zi să nu se mai bage nicăieri, punct.

M-am ridicat în picioare întorcându-mă spre el.

— Să ştii că aşteptam asta, Frost. Mă întrebam când o să ajungem la ameninţări.

— Spune-mi Leroy. Aiurea, nu voiam să te ameninţ.

Respinse ideea cu mişcări din umeri şi din mâini.

— Nu sunt omul care să recurgă la violenţă, ştii doar. Domnului Graff nu-i place violenţa, şi nici mie nu-mi place. Adică, dacă pot s-o evit... Partea proastă într-o acţiune de proporţii mari, aşa ca asta, e că se mai întâmplă accidente cu ăia care se tot vâră în drum. Meseria noastră e să ne facem prieteni, înţelegi, şi avem prieteni peste tot, la Vegas, la Chicago, peste tot. Unii sunt cam iuţi la mânie, şi să nu le treacă cumva vreo idee prin căpşoarele lor luminate, ştii tu cum stă treaba.

— Nu, nu ştiu. Îmi cade fisa greu. Mai spune.

Zâmbi cu gura, ochii erau de cremene galbenă, opacă:

— Uite, Lew, chestia e că-mi eşti simpatic. Am simţit aşa, o bucurie, când am aflat că ai venit în oraş, că eşti bine, sănătos. N-aş vrea să-ţi văd numele în chenar negru.

— Mi s-a mai întâmplat câte ceva, dar soiul rău nu piere. Uite-mă, sănătos-voinic.

— Şi de ce să nu rămâi aşa? Ca prieten vechi, am datoria să-ţi spun: ştiu undeva un revolver care ar lua

foc într-un minut, dac-ar şti tot ce-ai făcut. Ar avea motivele lui să ia foc şi s-ar putea să găsească şi timpul potrivit. Şi să ştii că s-ar putea să fi aflat deja. Îţi dau un avertisment prietenesc.

— Am auzit avertismente şi mai prieteneşti ca ăsta. Cum îl cheamă pe revolver?

— Cred că ştii, dar n-o să discutăm despre asta.

Frost se aplecă spre mine peste spătarul fotoliului, înfigându-şi unghiile adânc în perniţa de piele.

— Fii mai înţelept, Lew, de dragul tău ţi-o spun. Ce tot vrei, ce tot încerci, să te omoare ăla şi să ne tragi şi pe noi după tine?

— Ce faci atâta melodramă? Căutam o femeie. Am găsit-o.

— Ai găsit-o? Adică... ai văzut-o? Ai vorbit cu ea?

— N-am apucat să vorbesc cu ea. M-a oprit haidamacul tău la uşă.

— Deci propriu-zis n-ai văzut-o?

— Nu, am minţit.

— Ştii cine-i?

— Ştiu cum o cheamă. Hester Campbell.

— Cine te-a angajat s-o găseşti? Cine se ascunde în spatele poveştii ăsteia?

— Am un client.

— Hai, hai, nu mă lua pe mine cu tertipuri de-astea avocăţeşti. Cine te-a angajat, Lew?

N-am răspuns.

— Isobel Graff? Ea te-a asmuţit să alergi după fată?

— Eşti foarte departe.

— Totdeauna m-am ţinut departe. Stai să-ţi spun ceva, dacă cumva ea e. Face numai încurcături, nu e în toate minţile mai de mult. Aş putea să-ţi spun nişte lucruri despre Isobel, nici nu ţi-ar veni să crezi.

— Ia să vedem.

— Ea te-a angajat?

— Nici n-o cunosc pe cucoana asta.

— Să se facă aşa cine minte?

— Aşa să se facă.

— Atunci de ce toată povestea asta? Trebuie să ştiu, Lew. Asta-i meseria mea, să ştiu. Trebuie să-l păzesc pe şef şi toată organizaţia.

— De ce să-i păzeşti? am întrebat eu, aşa, de probă. Să nu vină cineva să-i omoare?

Încercarea a dat rezultate. Pe figura lui Leroy Frost a apărut frica, ca o umbră gonită de alte umbre. Spuse cu foarte multă blândeţe şi răbdare:

— A zis cineva ceva de omor? De ce să inventăm complicaţii, Lew? Şi-aşa avem destule. Uite, acuma de exemplu îmi vine în minte un tip din Hollywood care se bagă peste tot, Archer îl cheamă, e pe jumate deştept, pe jumate tâmpit, şi a-nceput să şi-o ia rău în cap, fir-ar capul lui să fie.

În timp ce vorbea, frica i se transforma în răutate.

— Ai de gând să-mi răspunzi, sau nu? Am întrebat cine te plăteşte şi de ce.

— Îmi pare rău, dar nu-ţi spun.

— O să-ţi pară şi mai rău.

Înconjură scaunul şi se uită la mine de sus în jos şi de la dreapta la stânga, ca un croitor care ia măsura pentru un costum. Pe urmă îmi întoarse spatele şi clic! deschise interfonul.

— Lashman! Ia vino aici.

M-am uitat la uşă. Nu s-a-ntâmplat nimic. Frost vorbi din nou în interfon, pe un ton mai ridicat:

— Lashman! Marfeld!

Niciun răspuns. Frost se uită la mine, şi ochii galbeni i se dilatară.

— Eu în locul tău n-aş împuşca un biet bătrân fără

apărare, am spus eu.

Răspunse ceva pe un ton gutural; n-am înţeles ce-a spus. Afară, sub fereastră, ca un ecou amplificat al mormăielii lui Frost, începură să strige nişte oameni. Am prins câteva cuvinte:

— Vine spre tine.

Şi după un timp:

— Îl văd.

Pe sub fereastră trecu în fugă un bărbat cu părul roz, într-un costum închis, alergându-şi umbra frenetică pe pământul gol. Era George Wall. Fugea fără spor, bălăbănindu-se dintr-o parte în alta, gata să cadă. Imediat în spatele lui, ca o a doua umbră, mai voluminoasă, care încerca să recapete contactul cu călcâiele lui George, fugea Marfeld. În mână avea un pistol.

Frost întrebă:

— Ce se-ntâmplă?

Deschise larg ferestrele şi întrebă acelaşi lucru, strigând. Niciunul din cei doi nu-l auzi. Alergau mai departe prin praf, pe Strada Mare, în liniştea de carton a Oraşului de Provincie. Picioarele lui George de-abia mai depănau şi Marfeld reducea distanţa văzând cu ochii. În faţa lui George, în Satul de Pescari, apăru Lashman sărind de după o colibă acoperită cu frunze de palmier.

George îl văzu şi încercă să cotească. I se muiară picioarele şi căzu. Se ridică, clătinându-se nehotărât în ce parte să fugă, în timp ce Lashman şi Marfeld convergeau asupra lui. Marfeld îl lovi dintr-o parte cu umărul, trântindu-l din nou. Lashman îl apucă de subţiori şi-l ridică în picioare, pe urmă Marfeld cu masa neagră a trupului îi acoperi faţa.

Frost stătea aplecat peste pervaz, urmărind

mişcarea siluetelor de la distanţă. Umărul lui Marfeld, aplecat peste George, se mişca ritmic dintr-o parte în alta. L-am împins pe Frost din drum, era uşor ca un fulg, am sărit pe fereastră şi m-am repezit spre ei.

Marfeld şi Lashman erau fascinaţi, uitaseră de toate. Marfeld îl pisa pe George cu patul de la pistol, în timp ce Lashman îl ţinea în picioare. Pe faţa lui oarbă şiroia sângele, pătându-i costumul gri-antracit. Am observat amănuntul, cu totul nepotrivit situaţiei, că purta costumul meu; ultima oară îl văzusem pe umeraş în dulapul de haine. M-am repezit la ei cu o furie rece, l-am apucat de guler cu o mână pe Marfeld şi cu cealaltă, ţeava năclăită a pistolului. M-am opintit. Omul şi pistolul s-au desprins. Omul a căzut de-a-ndăratelea pe spate. Pistolul a rămas la mine în mână. L-am întors şi l-am somat pe Lashman:

— Dă-i drumul. Pune-l jos uşurel.

Lashman căscă gura, o gură crudă, mult prea mică pentru fălcile lui masive, şi o-nchise la loc. Febra îi pieri din ochi. Îl întinse grijuliu pe George pe nisipul alb, de import. Băiatul îşi pierduse cunoştinţa, îi sticlea albul ochilor.

Am luat revolverul de la şoldul lui Lashman şi m-am dat un pas înapoi, aşezându-l şi pe Marfeld în bătaia pistolului.

— Ce v-aţi pus să faceţi aici, animalelor? Sau vă distraţi?

Marfeld se ridică în picioare, dar nu spuse nimic. Lashman răspunse politicos pistoalelor aţintite asupra lui:

— Tipul e scrântit. A dat buzna în biroul domnului Graff, l-a ameninţat că-l omoară.

— Ce i-a venit?

— Zicea ceva de nevastă-sa.

— Leagă căţeaua, mârâi Marfeld. Vorbeşti cam mult, Lashman.

Am auzit paşi în spatele meu, amortizaţi de praf. I-am înconjurat pe Marfeld şi pe Lashman şi m-am dat înapoi până la peretele de bambus al unei colibe. Frost şi paznicul din vestibul traversau terenul venind către noi Paznicul avea o carabină pe braţ. Se opri şi o ridică în poziţie de tragere.

— Arunc-o, am spus eu. Spune-i s-o arunce, Frost.

— Arunc-o, spuse el gardianului.

Carabina bufni de pământ, ridicând un norişor de praf. Eram stăpân pe situaţie. Dar asta nu-mi făcea nicio bucurie.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă Frost pe un ton certăreţ.

— Bărbatul lui Hester Campbell. Mai buşiţi-l voi mult încoace şi-ncolo dacă vreţi să vi se ducă vestea.

— Doamne, Dumnezeule!

— Mai bine aţi chema un doctor.

Nu se mişcă nimeni. Frost îşi strecură mâna pe sub vestă şi-şi pipăi coastele, ca să vadă dacă nu cumva i s-a oprit inima. Spuse cu glas pierit:

— Tu l-ai adus?

— Las’ că ştii tu mai bine ce l-a adus.

— Tipul a încercat să-l omoare pe domnul Graff, spuse Lashman ca o mironosiţă. Alerga după domnul Graff prin birou.

— Graff a păţit ceva?

— Nu, cum să păţească? L-am auzit pe tip zbierând şi l-am pus pe fugă înainte de a face vreun rău.

Frost se întoarse spre paznicul care aruncase carabina:

— Cum a intrat?

Omul păru încurcat, apoi se întunecă. Desfăcu

buzele cu greutate:

— Avea o legitimaţie de presă. Zicea că-l aşteaptă domnu Graff.

— Mie nu mi-ai spus nimic.

— Eraţi ocupat, aţi spus să nu vă deranjez...

— Mie să nu-mi spui ce ţi-am spus eu. Hai, valea. Ai terminat cu noi. Cine te-a angajat?

— Dumneavoastră, domnule Frost.

— Atunci merit să fiu împuşcat. Acuma cară-te, să nu te mai văd.

Omul se făcuse alb la faţă, cu pete, ca orezul cu lapte. Deschise şi închise gura de câteva ori, fără să vorbească, făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre poartă cu paşi obosiţi.

Frost îşi coborî privirea la omul însângerat de pe nisip. Scheună de milă, dar nu pentru George, ci numai pentru el:

— Ce mă fac acum cu el?

— Mişcă şi cheamă Salvarea.

Frost se întoarse măsurându-mă din nou cu privirea, încercă să zâmbească cu un zâmbet de Moş Crăciun, care nu se potrivea de loc. I se zbătea o pleoapă, parcă îmi făcea cu ochiul ca să nu înţeleagă ceilalţi.

— Am fost cam aspru adineauri în birou. Nu te mai gândi la asta, Lew. Îmi eşti simpatic. Sincer îţi spun, îmi eşti foarte, foarte simpatic.

— Cheamă Salvarea, am spus eu, dacă nu vrei s-o chemăm şi pentru tine.

— Bine, bine, imediat.

Îşi rostogoli ochii spre cer, ca un regizor căruia, brusc, i-a venit inspiraţia.

— Mă gândeam mai de mult, mult înainte de povestea asta, ai putea să intri şi tu în organizaţie,

Lew. Ce-ai zice de o plimbare în Italia, pe contul nostru? Practic, nimic de lucru, o să ai oameni să-ţi facă treaba. Ar fi o vacanţă pe gratis.

M-am uitat la figura lui inteligentă de om bolnav şi la feţele tâmpe, pline de cruzime, ale celor doi de lângă ei.

— Nu te-aş lăsa să-mi plăteşti drumul nicio staţie de autobuz, până la Pismo Beach. Acum hai, întoarce-te şi umblă, Frost. Şi voi, Marfeld, Lashman. Nu vă depărtaţi unul de altul. Mergem la un telefon să chemăm spitalul de urgenţă. Şi-aşa am pierdut destul timp.

Aveam slabe speranţe să ies de acolo şi să-l scot şi pe George. Dar merita să încerc. Speranţele mele slabe s-au prăbuşit repede. În faţa noastră, în Oraşul de Provincie, au apărut doi oameni, alergând cocoşaţi după un gard alb de pari proaspăt cojiţi. Unul din ei era paznicul pe care îl concediase Frost. Amândoi erau cu degetele pe trăgaciul unor mitraliere.

M-au văzut şi s-au ascuns după o poartă mare care mai avea o portiţă demodată, glisantă. Frost şi haidamacii lui se opriră din mers. M-am adresat spatelui lui Frost:

— Vezi, ai grijă ce faci. Pe tine te găuresc primul. Spune-le să iasă în mijlocul străzii şi să arunce mitralierele.

Frost se întoarse cu faţa la mine, clătinând din cap. Cu coada ochiului stâng, am văzut al treilea om alergând pe furiş spre mine, pitindu-se pe după colibele de pescari. Avea puşcă. Mă simţeam ca o grevă mare ce se sparge. Frost făcu o mutră lugubră, în bătaie de joc, care îi schimonosea toate ridurile feţei.

— Nu poţi să ieşi viu de-aici. Apoi ridică glasul.

— Aruncă-le, Lew. Număr până la trei.

Omul pe care-l vedeam cu coada ochiului era culcat şi se târa spre mine. Când a-nceput Frost să numere, s-a oprit şi a ochit. Am aruncat pistoalele. Auzind zgomotul, Marfeld şi Lashman s-au întors. Frost dădu din cap:

— Bravo, vezi că eşti deştept?

Marfeld pescui pistoalele. Lashman făcu un pas înainte. În mâna dreaptă avea o vână de bou neagră. Omul cu puşca se ridicase în picioare şi venea trap. Mercenarii de după poartă ieşiră şi ei, la început cu precauţie, pe urmă mai repede. Cel pe care-l concediase Frost avea un rânjet tâmp, care-ţi făcea silă. Îi era ruşine de ce face, dar n-avea încotro.

Undeva de cealaltă parte a terenului, stătea în cadrul unei uşi Simon Graff şi se uita la Lashman cum se joacă cu vâna de bou.

CAPITOLUL 13

Timpul începu din nou să palpite, cu zvâcnituri şi cu hâc-uri. Durerea îmi dogorea în creieri ca fulgerul într-un nor, pulsând o dată cu bătăile inimii. Eram întins pe spate pe ceva tare. Undeva deasupra mea, l-am auzit pe Lance Leonard spunând, cu o voce care se depărta şi se apropia, parcă-mi astupa şi-mi destupa cineva urechile:

— Simpatică chestie şi-a făcut Carlie aici. Am mai fost de multe ori. Mă lasă să vin când vreau. Când el e plecat, pot să fac aici ce vreau. E grozav pentru cucoane.

— Taci odată.

Vorbise Frost.

— Voiam numai să-ţi explic. Leonard era ofensat. Cunosc casa asta ca pe buzunarul meu. Vrei ceva, să bei ceva, un vin, îţi aduc imediat.

— Nu beau.

— Nici eu nu beau. N-ai voie pentru că iei hapuri?

— N-am voie pentru că iau hapuri, răspunse Frost scârbit. Hai, taci odată dracului. Încerc să mă gândesc.

Leonard se conformă. Am zăcut un timp într-o linişte nebinecuvântată. Simţeam soarele, o fierbinţeală pe obraz şi o roşeaţă prin pleoape. Când am ridicat puţin pleoapele, suliţe de lumină mi s-au înfipt în creier.

— Mi se pare că a clipit, zise Leonard.

— Ia vezi ce-i cu el.

Am auzit paşi scârţâind pe ciment. Pe urmă am simţit un bombeu în coastă. Leonard se lăsă pe vine şi-mi ridică o pleoapă. Dădusem ochii peste cap.

— Nu şi-a revenit încă.

— Toarnă apă peste el. Uite un furtun pe partea ailaltă a bazinului.

Am aşteptat şi am simţit jetul de apă pe faţă, la început fierbinte de la soare, pe urmă călduţ. Am lăsat să-mi curgă puţină apă în gura uscată.

— Tot nu se trezeşte, zise Leonard supărat. Ce-ar fi să nu se mai trezească? Ce ne facem atunci?

— Asta să-l întrebi pe prietenul tău Stern. Dar las' că se trezeşte el. Are capul tare, numai oase. Chiar poate ar fi mai bine să rămână aşa cum e acum.

— Carlie ar fi trebuit să vie de mult. Crezi că a căzut cu avionul?

— Da, cred că a căzut cu avionul. Ai rămas orfan, vai de cozonacul tău.

Vocea lui Frost şuiera ca un şarpe cu clopoţei.

— Faci băşcălie de mine? Râzi de mine?

Leonard era complet dezorientat.

Frost nici nu răspunse. Iar linişte. Cu pleoapele strânse, am trimis nişte mesaje pe bulevardele cu lumină roşie din dosul ochilor. A durat mult până să ajungă primul mesaj, dar când şi-a atins ţinta, mi-a mişcat degetele de la mâna dreaptă. Mi-am poruncit să dau din degetele de la picioare, şi am dat. Era foarte reconfortant.

Undeva după un zid sună un telefon.

— Pot să jur că ăsta-i Carlie, spuse Leonard vesel.

— Atunci nu răspunde. Hai să stăm să ghicim cine e.

— De ce faci pe sarcasticul? Poate să răspundă Flake. E-năuntru, se uită la televizor.

Telefonul se oprise din sunat. Un perete mobil scârţâi pe şine şi bufni deschizându-se. Se auzi vocea lui Mutriţă spunând:

— Stern. E în Victorville, zice că să-l luăm.

— Mai e la telefon? întrebă Leonard.

— Da, vrea să vorbească cu tine.

— Du-te fuga şi vorbeşte, spuse Frost. Nu-l lăsa să sufere.

Se auziră paşi îndepărtându-se. Am deschis ochii, uitându-mă în sus la cerul albastru incandescent, pe care soarele în drum spre apus atârna ca o farfurie răsturnată. Câte puţin, câte puţin, mi-am ridicat capul, care-mi zvâcnea. Bazinul oval, sclipitor, era înconjurat pe trei părţi de un gărduţ albastru de fibre de sticlă, şi pe partea cealaltă era închis de peretele de sticlă al unei case de deşert, de culoarea chirpiciului. Între mine şi bazin, Frost stătea întins liniştit pe un şezlong de aluminiu, sub o umbrelă mare, albastră. Era întors aproape cu spatele, ascultând murmurul de cuvinte din casă. Din mâna dreaptă, moale, îi atârna un automat.

M-am ridicat încet în capul oaselor, sprijinindu-mă în braţe. Vederea avea tendinţa să mi se întunece. M-am concentrat asupra gâtului lui Frost. Era ca un gât de cocoş jumulit, numai piele, uşor de răsucit. Mi-am adunat picioarele sub mine. Nu prea puteam să le controlez, şi un pantof mi-a alunecat pe ciment.

Frost auzi zgomotul. Se răsuci spre mine. Ridică pistolul. M-am târât totuşi spre el, picurând o apă roşiatică. Se opinti să se scoale din şezlong, se ridică şi o luă de-a-ndaratelea spre casă.

— Flake! Vino-ncoa!

Mutriţă apăru în deschizătura peretelui. Nu prea îmi mergea mintea şi mă mişcăm cu încetinitorul. M-am

ridicat, m-am aruncat împleticit asupra lui Frost şi am căzut scurt, în patru labe, fără să-l ajung. Frost îmi repezi un picior în cap; m-am mişcat prea încet ca să-l evit. Cerul se sparse în cioburi de lumină. Am simţit cum mă mai loveşte ceva în cap, şi cerul se făcu negru.

Mă legănam în văzduhul negru, suspendat pe un fel de cârlig care atârna din cer, deasupra punţii luminate. Puteam să mă uit în jos şi vedeam totul foarte clar. Frost, Leonard şi Mutriţă erau aplecaţi asupra unui om sleit, întins pe jos, şi tot vorbeau ceva cu două înţelesuri. Cel puţin mie mi se părea că sunt două înţelesuri. Eu eram preocupat de alte gânduri, mult mai profunde: Hollywood a început ca un vis fără sens, inventat pentru bani. Şi uite, acum suntem toţi prinşi în visul ăsta fără niciun sens. A devenit coşmarul în care trăim. Le vedeam adânc.

Mi-am dat seama cu oarecare jenă că trupul întins pe punte e al meu. Am coborât cu grijă din văzduh şi m-am strecurat în el, ca un şobolan într-o sperietoare de ciori. Era intim înăuntru, chiar plăcut, cu excepţia spărturilor. Dar se-ntâmplase ceva cu mine. Cred că aiuram puţin, în faţa mea se deschise autocompătimirea ca o baltă albastră, ademenitoare, în care poţi să intri şi să te-neci. Am plonjat. Am înotat totuşi până în partea cealaltă. Balta era plină de baracude care se înghesuiau lacome să mă ciupească. M-am căţărat pe mal.

Mi-am revenit şi am văzut că nici nu mă mişcasem. Frost şi Leonard plecaseră. Mutriţă stătea în şezlongul de aluminiu şi se uita cum mă ridic. Era gol până la brâu. Smocuri de păr negru îi desenau pe piept motive zburlite. Avea sâni ca o gorilă femelă. În labă ţinea inevitabilul revolver.

— Bravo, spuse el. Nu ştiu ce intenţii ai, dar mandea vrea să intre să se uite la televizor. Aici afară e ca într-o clocitoare.

Parcă umblam pe catalige, dar am ajuns totuşi cu bine înăuntru, am trecut printr-o cameră mare, cu tavanul jos, şi am intrat într-o cameră mai mică, cu lambriuri de lemn negru, dominată de ochiul căscat şi orb al unui televizor. Flake arătă cu revolverul la fotoliul de piele de lângă aparat.

— Şezi colo. Caută-mi un western.

— Şi dacă nu găsesc?

— Totdeauna la ora asta se dă un western.

Spusese adevărul. Am stat un timp – foarte mult, mi s-a părut – ascultând trap-trap şi poc-poc. Flake şedea cu nasul în ecran, fascinat de uşurinţa cu care virtutea învinge păcatul, cu pumni, pistoale şi filozofie simplă.

Îmi dezmorţeam din când în când braţele şi picioarele şi încercam să generez o hotărâre. Pe televizor era o veioză de alamă. Avea un picior solid şi părea destul de grea ca să servească drept armă. Numai să mă fi putut hotărî să mă servesc de ea, şi Flake să fi uitat de revolver timp de două secunde.

Filmul se termină cu o sărutare castă, şi lui Flake îi dădură lacrimile. Sau poate că-l usturau ochii pentru că stătuse prea aproape. Revolverul îi alunecă între genunchi. M-am ridicat şi am apucat veioza. Nu era chiar aşa de grea cum părea. Dar tot i-am dat cu ea în cap.

Flake păru doar surprins. Apăsă pe trăgaci din reflex. Crainicul de pe ecran explodă în mijlocul unei fraze nemuritoare. Într-o grindină de cioburi am repezit un picior în revolverul din mâna lui Flake. Revolverul zbură prin aer, se lovi de perete şi se

descarcă încă o dată.

Flake puse bărbiţa în piept şi se năpusti spre mine.

Am sărit într-o parte. Pumnul dezlănţuit sparse un panou de pe perete. Înainte de a-şi recăpăta echilibrul, l-am prins într-un simplu nelson şi imediat în dublu nelson.

Era un om greu de îndoit. L-am îndoit şi l-am dat cu capul de marginea televizorului. S-a aruncat într-o parte, târându-mă după el. Nu i-am dat drumul, îmi ţineam mâinile încleştate pe ceafa lui. L-am mai dat o dată cu capul de colţul de oţel al dispozitivului de aer condiţionat de la fereastră. S-a muiat şi l-am lăsat să cadă. M-am lăsat în genunchi să iau revolverul şi m-am chinuit mult să mă ridic iar în picioare. Simţeam în mine ca o slăbiciune îngrozitoare şi tremuram. Flake era şi mai rău, horcăia cu nasul spart.

Am căutat unde e bucătăria, am băut nişte apă şi am ieşit afară. Se înserа. În parcaj nu era nicio maşină, ci numai o bicicletă englezească cu cauciucurile dezumflate şi un scuter care nu pornea. Doar nu era prost să pornească, să plec eu cu el. M-am gândit să-i aştept acolo pe Frost, pe Leonard şi pe Stern, dar dacă mă-ntâlneam cu ei, altă soluţie decât să-i împuşc nu-mi venea în minte. Eram sătul, mi-era greaţă de violenţă. Un singur gest brutal şi puteau să-mi reţină o rezervă la Camarillo, într-o aripă mai retrasă. Cel puţin aşa credeam atunci.

Am pornit-o pe jos pe drumeagul prăfuit. O pantă uşoară cobora până la albia secată a unui râu, în mijlocul unei văi largi şi întinse. Pe o parte şi pe alta a văii erau lanţuri de munţi, înalţi spre sud şi mijlocii spre vest. Pe pantele de la sud luceau pete de zăpadă de un alb ireal între pădurile bleumarin. Lanţul dinspre vest îşi proiecta zimţii negri pe fundalul unui

cer pe care ultima lumină se destrăma în toate culorile ei.

Am luat-o spre lanţul dinspre vest. Dincolo de el era Pasadena. În partea mea, pe mijlocul văii, goneau maşini minuscule pe o şosea dreaptă. Una din ele a întors spre mine hurducându-şi lumina farurilor la hopuri. M-am culcat în salvia de la marginea drumului. Era Jaguarul lui Leonard, şi el era la volan. Am zărit în fugă figura celui de lângă el: un oval palid şi turtit ca o cratiţă pe care erau pictaţi doi ochi turtiţi, cu o bărbie ascuţită, sprijinită într-un papion cu picăţele. Mai văzusem figura aceea şi tinerică şi bătrânicioasă, întâi în ziare după moartea lui Siegel, pe urmă la televiziune în timpul înfăţişărilor preliminare în cazul Kefauver, de vreo două-trei ori în baruri de noapte, flancat de garda personală. Carl Stern.

Nu m-am mai întors pe drum, am tăiat de-a dreptul peste deşert până la şosea. Se făcuse frig. În întunericul care se ridica din pământ şi se întindea peste cer, atârna luceafărul, singur. Eram cam ameţit, şi din când în când mi se părea că luceafărul e un lucru drag pe care l-am pierdut, o femeie poate, sau un ideal, sau un vis.

CAPITOLUL 14

A patra maşină la care am făcut semn a oprit să mă ia. O hodoroagă ofticoasă cu o pereche de schiuri legate pe acoperiş şi la volan un student care se-ntorcea la Westwood. I-am spus că m-am răsturnat cu maşina pe un drum lăturalnic. Era destul de tânăr ca să înghită povestea fără prea multe întrebări, şi, cumsecade, m-a lăsat în pace să dorm pe bancheta din spate.

M-a dus până la poarta spitalului St. John. Un intern mi-a înfipt câteva copci în ţeastă, mi-a transmis clar din priviri cam ce crede despre mine şi mi-a spus să stau câteva zile în pat. Am luat un taxi şi m-am dus acasă.

Căsuţa mea arăta prăpădită şi meschină. Am aprins toate luminile. Costumul negru al lui George Wall zăcea pe jos în dormitor, ca un om mototolit. Ia mai dă-l dracului, mi-am spus în gând, şi pe urmă am mai spus o dată şi tare. Am făcut o baie, am stins toate luminile şi m-am culcat.

Degeaba. Din toate colţurile, camera emana o lume de coşmar, o lume de figuri schimbătoare care se mişcau tot timpul. Era şi figura lui Hester, refractată prin mintea lui George Wall. M-am răsucit un timp în aşternut şi până la urmă am renunţat. M-am sculat, m-am îmbrăcat şi m-am dus în garaj.

Abia atunci mi-a căzut fisa că maşina mea nu e acolo. Dacă poliţia din Beverly Hills n-o dusese la cimitir, era încă parcată pe şoseaua Manor Crest,

vizavi de casa lui Hester. Am chemat un taxi şi i-am spus să mă lase la colţ, înainte de casă. Maşina era unde o lăsasem, cu o chitanţă pentru parcare sub ştergător.

Am traversat ca să mă uit mai de-aproape la casă. Nu era nicio maşină pe alee şi nicio lumină la ferestre. Am urcat scările şi am sunat prelung. Înăuntru, soneria ţârâia ca un greier într-o vatră părăsită. Cântec de casa nimănui, blues pe o singură notă pentru cuibul gol şi puicuţa dusă.

Am încercat clanţa. Era încuiat. Mi-am aruncat privirea pe stradă. Luceau lumini la intersecţii şi în casele liniştite. Oamenii erau toţi în casele lor. Nu mai făceau plimbări nocturne încă din timpul războiului.

Dacă ar fi să am un nume pe potrivă, ar trebui să-mi zică Bucluc, că ştiu să dau de el.

Am înconjurat faţada, am deschis o poartă de lemn, care scârţâia, şi am intrat într-o curte interioară. Lespezile cu care era pavată erau dezghiocate şi instabile. Mi-am făcut drum printre mese de fier forjat şi scaune desfundate până la un glasvand din peretele casei.

Fasciculul de lumină de la lanternă, trecând prin sticla murdară, a căzut într-un loc cu umbre obscene, aruncate de cactuşi care creşteau în ghivece de pământ. Am întors lumina spre mine şi cu coada de la lanternă am spart un ochi de geam; am tras un zăvor înţepenit şi am împins în uşă până s-a deschis.

Mai mult faţada era de casă, ca la clădirile din decorul lui Graff. Dosul fusese lăsat în voia sorţii şi a păianjenilor. Păianjenii împodobiseră fotoliile de bambus şi grinzile de stejar, cu fire, hamace şi roţi spiţate de pânză prăfuită. Aveam senzaţia că sunt un arheolog care profanează un mormânt.

Uşa dinspre casă era descuiată. Am trecut printr-o debara plină de vechituri care costaseră o avere şi am intrat în holul central pe care l-am traversat până la uşa care dădea în living-room.

În faţa mea se ridicau pereţii albi şi un tavan cu grinzi, sprijinit pe coloană de lumină care pornea în sus din lanternă. Am coborât lumina pe podea, acoperită cu o mochetă de culoarea fildeşului Mobila cubistă, demontabilă, vopsită în alb şi negru, era aranjată pe lângă pereţi în grupuri joase. Căminul era de teracotă neagră şi lângă el, într-o parte, era o perniţă pătrată de piele albă. În cealaltă parte pe covor, se vedea o pată întunecata.

M-am lăsat în genunchi ca să examinez pata. Era udă, cam cât o farfurie mare, şi n-avea nicio culoare. Prin mirosul de detergent şi peste toate celelalte mirosuri din cameră – de parfum, de ţigări, de băuturi dulci – simţeam miros de sânge. Mirosul de sânge persistă oricât ai freca.

Tot în genunchi, mi-am îndreptat atenţia spre căminul din perete. Era utilat cu un set de unelte din alamă aşezate într-un rastel: perie, lopăţică şi nişte foale de piele cu mânere de alamă. Setul era nou şi părea să nu fi fost folosit şi nici măcar atins de cineva. Numai că lipsea vătraiul.

Dincolo de cămin era o arcadă fără uşă care dădea probabil în sufragerie. Majoritatea caselor construite în stilul acesta, în aceeaşi perioadă, au aproape acelaşi plan, şi intrasem în multe. M-am îndreptat spre arcadă, cu gândul să mă uit şi prin celelalte camere de la parter, şi pe urmă prin cele de sus.

Pe stradă se auzi un huruit de motor. O lumină şterse geamurile cu perdele dinspre stradă şi trecu mai departe. M-am dus la fereastra din capăt şi m-am

uitat afară prin perdea şi tocul ferestrei. Lincolnul negru, cunoştinţă veche, era oprit în alee. La volan era Marfeld, cu umbre groteşti pe faţă de la lumina reflectată a farurilor. Le stinse şi se dădu jos.

Pe partea cealaltă coborî Leroy Frost. L-am recunoscut după paşii grăbiţi de om slăbit. Cei doi trecură la un metru de mine, îndreptându-se spre uşa din faţă. Frost avea în mână o bară lucitoare de metal, o întrebuinţa ca baston.

Am trecut prin arcadă în cealaltă cameră. În centru, o masă lustruită reflectă lumina palidă filtrată prin perdelele de dantelă de la ferestrele duble. Înăuntrul arcadei, la perete, era un bufet înalt, şi după bufet, în colţ, era un scaun. M-am aşezat în întuneric, cu lanterna într-o mână şi pistolul în cealaltă.

Am auzit o cheie răsucindu-se în broască, pe urmă pe Leroy Frost, vorbind sacadat din cauza încordării:

— Iau eu cheia. Ce s-a-ntâmplat cu cealaltă cheie?

— I-a dat-o Lance lu’ mititica.

— Mare bleg.

— Dumneavoastră aţi spus să facem aşa. Aţi spus să nu vorbesc eu cu ea.

— Bine, lasă, dacă-i la ea.

Frost mormăi ceva nedesluşit. L-am auzit târşâindu-şi picioarele la intrarea în living-room. Deodată explodă:

— Unde dracu e lumina? Doar ai umblat în casa asta, ce vrei, să orbecăi prin întuneric toată noaptea?

În living-room se aprinseră luminile. Se auziră paşi apropiindu-se. Frost spuse:

— Ai cam dat rasol cu covorul.

— Am făcut ce-am putut, trebuia repede. Şi oricum, n-o să se apuce nimeni să-l cerceteze atent să vadă ce-a fost.

— Aşa crezi tu. Mai bine adu perniţa aia şi acoper-o până se usucă. Asta ar mai lipsi, s-o vadă.

L-am auzit pe Marfeld icnind şi zgomotul pernei târâtă pe covor.

— Bun, zise Frost. Acum şterge-mi amprentele de pe vătrai şi pune-l la locul lui.

Se auzi un clinchet de metal în contact cu alt metal.

— Sunteţi sigur că nu mai e nimic pe el?

— Mă, minte de vrabie, crezi că-i acelaşi vătrai? I-am găsit un frate geamăn în depozitul de recuzită.

— Să fiu al naibii, la toate vă gândiţi.

Vocea lui Marfeld era plină de admiraţie.

— Unde l-aţi aruncat pe celălalt?

— Undeva unde să nu-l găsească nimeni. Nici chiar tu.

— Eu? Ce să fac eu cu el?

— Las-o moartă.

— Vai, n-aveţi încredere în mine?

— N-am încredere în nimeni. De-abia am încredere în mine. Hai acuma să ieşim de-aici.

— Şi cum rămâne cu mititica? N-o aşteptăm?

— Nu, ea vine ceva mai târziu! Şi cu cât ne vede mai puţin, cu atât mai bine. Lance i-a spus ce trebuie să facă, şi nu-i bine să ne mai întrebe şi altele.

— Cred c-aveţi dreptate.

— N-am nevoie să-mi spui tu că am dreptate. Mă pricep cum să împiedic şantajul mai bine ca voi toţi la un loc. Vezi, bagă asta la cutie, în caz că-ţi vine vreo idee.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Ce idee?

Vocea lui Marfeld era plină de nevinovăţie ofensată.

— Eu ştiu... să te retragi cu o pensioară grasă.

— Nu, domnule. Eu n-aş face una ca asta, domnule Frost.

— Păi chiar, nu te cred aşa de prost. Să-ncerci numai să storci ceva de la mine sau de la vreun prieten al meu, şi e cea mai rapidă metodă să te pomeneşti cu o gaură în cap care să-i ţină de urât la gaura care-o ai deja.

— Ştiu, domnule Frost. Să mă trăsnească Dumnezeu dacă nu vă sunt credincios. Nu v-am dovedit ce credincios sunt?

— Poate. Eşti sigur că ai văzut ce ziceai c-ai văzut?

— Când?

— Azi după-masă. Aici.

— Aoleu, da.

Mintea înceată înţelese abia acum şi Marfeld sări în sus.

— Vai de mine, domnule Frost, cum o să vă mint eu pe dumneavoastră?

— Ba poţi foarte bine, dacă ai făcut tu isprava. Deşteaptă chestie, să omori pe cineva şi să păcăleşti toată organizaţia să-ţi şteargă urmele.

— Ei, asta-i, doar n-o să mă acuzaţi pe mine. De ce să omor eu pe cineva?

— De amorul artei. Ai face-o de amorul artei, de câte ori ai crede că poţi să scapi. Sau ca să pozezi în erou, dacă te-ar duce mintea până acolo.

Marfeld scânci pe nas, parcă ar fi avut polipi.

— Să pozez în erou?

— Da: Marfeld salvatorul, iar îi scapă pe nătăfleţi, că are compania nevoie de ei. Ciudată coincidenţă, cum te-ai nimerit la ambele crime; cum e o crimă, hop şi tu. Nu crezi?

— Să mă bată Dumnezeu, asta-i nebunie curată!

Vocea lui Marfeld colcăia de sinceritate. Se pierdu

undeva jos şi începu pe altă notă:

— Am fost credincios toată viaţa, întâi lu’ şerifu’ şi p’ormă dumneavoastră. N-am avut niciodată nimic pentru mine.

— Doar câte-o mică gratificaţie din când în când, nu? râse Frost.

Acum, că Marfeld făcuse pe el, Frost era dispus să-l ierte.

— Bine, lasă, o să capeţi şi acum un cec, dacă pot să-l trec de control.

— Mulţumesc, domnule. Sincer vă mulţumesc.

— Cred şi eu.

Lumina se stinse. Uşa din faţă se închise în urma lor. Am aşteptat până când nu s-a mai auzit Lincolnul şi am urcat sus. Primul dormitor era singura încăpere folosită. Avea pereţii roz, capitonaţi, şi un pat cu baldachin de mătase, ca în visele unei adolescente. Lucrurile de pe masa de toaletă şi hainele din dulap îmi spuneau că adolescenta a cheltuit o mulţime de bani pe îmbrăcăminte şi pe cosmetice, şi că n-a luat nimic cu ea când a plecat.

CAPITOLUL 15

Am ieşit din casă pe unde intrasem, m-am urcat în maşină şi am pornit spre Canyon. Printre panglicile de nori care pluteau de-a lungul crestei, apăreau şi dispăreau câteva stele răzleţe.

În casa lui Lance Leonard era întuneric. Am parcat pe taluzul de pietriş, la vreo sută de metri de intrarea în alee. Panta repede era alunecoasă din cauza ceţii. Uşa din faţă era încuiată, şi n-a răspuns nimeni când am bătut.

Am încercat uşa de la garaj. S-a deschis uşor când am apăsat pe clanţă. Jaguarul se-ntorsese şi motocicleta era şi ea la locul ei. Am trecut printre ele spre uşa care dădea în interiorul clădirii. Nu era încuiată.

Cercurile concentrice de lumină de la lanternă alunecau în faţa mea dezvăluind în drum pardoseala oficiului, linoleumul cu pătrăţele din bucătărie, parchetul lustruit de stejar din living-room; lumina a urcat apoi pe pereţii de sticlă, pe care apăsa greu noaptea cenuşie, a înconjurat căminul de piatră şi s-a oprit deasupra. Pe policioară era un rastel de pipe şi un borcan de tutun, un ceas Atmos care arăta că e unsprezece fără trei minute, şi un instantaneu de toată splendoarea, care-l înfăţişa, încadrat într-o ramă de argint, pe Lance Leonard, zâmbind cu tot şarmul lui de motan cuceritor.

Lance în persoană era şi el prezent, încadrat de uşa de la intrare. Era îmbrăcat într-o haină de seară de stofă scoţiană, cu pantaloni albaştri ca miezul nopţii şi

pantofi de dans albastru mat, dar nu se ducea nicăieri. Stătea culcat pe spate, arătând cu vârfurile pantofilor spre colţuri opuse din tavan. Un ochi, cenuşiu ca asfaltul, se uita în bec fără să clipească. Celălalt ochi fusese scos de un glonte.

Mi-am pus mănuşile şi am îngenuncheat; atunci am văzut şi urma celui de-al doilea glonte în tâmpla stângă. Nu era sânge în rană. Părul din jur era pârlit şi pe piele erau punctişoare negre de la praful de puşcă. Am început să caut pe jos, mergând numai în patru labe. Am dat la o parte piciorul ţeapăn şi am găsit un cartuş gol, de calibru mijlociu. Probabil că ricoşase din perete sau din hainele ucigaşului şi se rostogolise pe jos, iar Lance căzuse peste el.

A durat mult până să găsesc al doilea cartuş. În cele din urmă, am deschis uşa şi l-am văzut lucind în crăpătura dintre prag şi scara de ciment. M-am aşezat pe vine în uşă, cu spatele la mort, încercând să reconstitui crima. Părea destul de simplu. Cineva a bătut la uşă, l-a aşteptat pe Lance să deschidă, cu pistolul în mână, l-a împuşcat în ochi, după ce a căzut l-a mai împuşcat o dată, ca să fie sigur, şi a plecat trăgând uşa după el. Uşa se încuia singură.

Am lăsat cartuşele unde erau şi am făcut o percheziţie prin casă. Living-room-ul era total lipsit de personalitate, aproape ca o cameră de hotel. Barul mobil dintr-un colţ era bine aprovizionat cu tot felul de sticle, majoritatea neîncepute.

Am intrat în dormitor. Scrinurile galbene de stejar erau umplute cu prada luată din galanteriile de pe Miracle Mile: teancuri de cămăşi din stofă englezească de lână, gabardină şi madras, cravate pictate de mână. Într-un sertar de batiste erau butoni de aur şi agrafe de cravată cu monogramă; o brăţară

de aur gravată cu numele lui Lance Leonard; o medalie coclită, acordată lui Manuel Torres (scria pe dos) la Campionatele de Cros şi Orientare, Liceul Serena, 1945; cinci ceasuri scumpe de mână şi un cronometru. Băiatul se antrena la alergări, cu cronometrul.

M-am uitat în dulap. În raftul pentru pantofi erau o duzină de perechi de pantofi, asortaţi la duzina de costume şi de haine care atârnau deasupra. Într-un colţ stătea sprijinită o puşcă cu două ţevi, lângă un teanc mai înalt de jumătate de metru de cărţi umoristice şi reviste poliţiste.

Mai erau şi alte cărţi, pe rafturile de la capul patului, dar alt gen. O carte de rugăciuni legată în piele de căprioară, pe care o mână de femeie scrisese: „Manuel Purificación Torres, 1943”. O carte veche despre viaţa lui Jack Dempsey, ruptă de atâta citit. Un manual de engleză, care avea primele pagini subliniate gros cu creionul. Numele de pe prima pagină era Lance Leonard.

A patra şi ultima carte era un album de piele gravată, cu fragmente tăiate din ziare şi reviste. Poza de ziar de pe prima pagină îl înfăţişa pe Lance cu mutră de copil, aplecându-se în obiectiv, lat în umeri, cu o talie de viespe. Explicaţia afirma că Manny Torres îl are ca antrenor pe Unchiul Tony, boxer veteran al clubului, şi că experţii lui îi prezic titlul de campion la categoria pană, la campionatul Mănuşile de Aur. Nu urma nicio explicaţie care să justifice pronosticurile. A doua tăietură din ziar era o relatare scurtă a debutului profesional al lui Lance Torres; învinsese prin cnocaut un alt semimijlociu în minutul doi al reprizei a doua. Şi aşa mai departe, douăzeci de meciuri câştigate între repriza a şasea şi repriza a

douăsprezecea. Niciuna din tăieturi nu menţiona arestarea şi suspendarea lui Lance.

Am pus albumul la loc pe raft şi m-am întors la mort. În buzunarul de la piept avea un portmoneu din piele de aligator, burduşit cu bani, un carneţel de adrese, din aceeaşi piele, plin cu nume de fete şi numere de telefon răspândite pe o rază imensă, de la National City până la Ojai. Dintre nume, două erau Hester Campbell şi Rina Campbell. Am notat numerele lor de telefon din Los Angeles.

Într-unul din buzunarele hainei de seară era un port-ţigaret de aur plin cu ţigări de marijuana. În acelaşi buzunar am găsit o invitaţie într-un plic pe care scria Domniei sale Domnului Lance Leonard, şi adresa din Goldwater Canyon; Domnul şi Doamna Simon Graff îl rugau să participe la Saturnalele Romane ce vor avea loc astă-seară la clubul Channel.

Am pus toate înapoi şi m-am ridicat să plec; la uşă m-am întors să mă mai uit o dată la băiat. Zăcea extenuat de saltul pe care-l făcuse, de nicăieri, în soare. Avea faţa ca fildeşul vechi, în lumina lanternei. Am stins-o şi l-am lăsat să-l ia întunericul.

— Lance Manuel Purificación Torres Leonard, am spus tare în chip de epitaf.

Afară, o pală de ceaţă mi-a udat obrazul, ca nişte lacrimi reci şi sărăcăcioase. Am urcat cu paşi grei şoseaua până la maşină. Înainte de a porni motorul, am auzit alt motor gâfâind la urcuş, din direcţia bulevardului Ventura. Pe norul care atârna peste şosea se căţăra lumina farurilor. Am lăsat farurile de la maşina mea stinse.

Lumina se roti la ultima curbă, proiectată de o maşină de culoare închisă, cu o bară masivă de crom. Fără să ezite, intră pe aleea lui Leonard, luminând

faţada casei. De la volan coborî un bărbat şi trecu prin lumina farurilor până la uşă. Era îmbrăcat într-un trenci de culoare închisă, strâns cu cordonul în talie, şi călca uşor, cu precizie. Nu-i vedeam decât părul negru din creştet, tuns scurt.

După ce bătu şi nu primi niciun răspuns, scoase o legătură de chei care străluceau în lumină şi deschise uşa. În casă se aprinseră luminile. Un minut mai târziu, pe jumătate înăbuşit de pereţii de lemn, se auzi un glas de bărbat scoţând un strigăt ca un croncănit de cioară. Luminile se stinseră din nou. Croncănitul se mai auzi un timp în întunericul din casă.

Au urmat câteva clipe de linişte înainte de a se deschide uşa. Bărbatul ieşi în lumina orbitoare a farurilor de la propria lui maşină. Era Carl Stern. În ciuda părului tuns scurt şi a papionului elegant, semăna la faţă cu o babă căreia i-a murit o rudă apropiată.

Întoarse maşina din câteva mişcări cam nesigure şi trecu pe lângă maşina mea fără să dea semne că ar fi observat-o. A trebuit să pornesc şi eu maşina şi să întorc, dar l-am prins din urmă înainte de a ajunge la capătul pantei. Trecea peste stopuri de parcă i-ar fi deschis drumul o escortă de motociclişti. Treceam şi eu. Mie îmi deschidea drumul el.

Pe urmă am intrat pe şoseaua Manor Crest şi astfel mi-am dovedit că pământul e rotund. Intervenise totuşi o schimbare. Casa lui Hester era luminată de sus până jos. La etaj, proiectată pe un stor, se vedea umbra unei femei. Se mişca cu vioiciune, ca o femeie tânără. Stern îşi lăsă maşina în alee fără să oprească motorul, bătu şi intră, şi imediat ieşi, înainte să mă hotărăsc ce să fac. Se urcă în maşină şi plecă. Nu m-

am mai luat după el. După toate aparenţele, se părea că Hester s-a întors acasă.

CAPITOLUL 16

Am intrat în casă pe uşa cu geam spart. Deasupra mea, pe podea, se auzeau paşi grăbiţi încoace şi încolo. Auzeam zgomotul tocurilor şi vocea unei fete fredonând ceva neclar. Am urcat scările sprijinindu-mă de balustradă, ca să-mi fie mai uşor. La capătul holului de la etaj se revărsa lumina din primul dormitor. Am înaintat pe lângă perete până într-un punct de unde vedeam ce se petrece în cameră.

Fata stătea în picioare lângă patul cu baldachin, cu spatele la mine. Era îmbrăcată simplu, într-o fustă de tweed şi o bluză albă cu mânecă scurtă. Părul strălucitor era periat cu grijă, scoţând în evidenţă linia frumos rotunjită a capului. Pe pat era deschis un geamantan de piele albă, căptuşit cu mătase albastră. Fata era aplecată şi împăturea cu mişcări gingaşe o rochie neagră.

Se îndreptă din mijloc şi trecu spre celălalt colţ al camerei, legănându-şi şoldurile din talia mică şi elastică. Deschise o uşă cu oglindă şi intră într-o cămăruţă luminată de alături. Când ieşi de acolo, cu alte haine în braţe, mă găsi în cameră.

Trupul i se crispa. Rochiile viu colorate căzură pe jos. Se dădu înapoi spre uşa cu oglindă, care se închise cu un pocnet sec.

— Bună seara, Hester. Credeam c-ai murit.

Desfăcu buzele, arătându-şi dinţii, şi îşi băgă pumnul în gură. Spuse de după pumn:

— Cine eşti dumneata?

— Mă cheamă Archer. Nu mă mai ţii minte de azi-dimineaţă?

— Eşti detectivul... cu care s-a bătut Lance?

Am dat din cap.

— Şi ce vrei de la mine?

— Să discutăm puţin.

— Te rog să pleci de-aici.

Aruncă o privire la telefonul alb de pe noptieră şi spuse cu voce nesigură:

— Chem poliţia.

— Mă îndoiesc.

Luă mâna de la gură şi o duse într-o parte, sub umflătura sânului, ca şi cum ar fi simţit acolo o durere. Mânia şi îngrijorarea îi munceau faţa, dar făcea parte din acea categorie de femei care nu sunt niciodată urâte. Era frumoasă, şi ştia că frumuseţea n-o s-o trădeze.

— Te previn, spuse ea, trebuie să vină nişte prieteni de-ai mei dintr-un moment într-altul.

— Bravo. Mi-ar face plăcere să fac cunoştinţă cu ei.

— Aşa crezi?

— Aşa cred.

— Atunci n-ai decât să stai, dacă vrei, spuse ea. Te deranjează dacă-mi fac în continuare bagajul?

— Chiar te rog, Hester. Eşti Hester Campbell, nu?

Nu-mi răspunse şi nici nu se uită la mine. Ridică rochiile căzute, puse grămada foşnitoare pe pat şi începu să le aşeze în geamantan.

— Unde te duci la ora asta? am întrebat eu.

— Nu te interesează.

— S-ar putea să intereseze poliţia.

— Zău? Du-te şi le spune, ce mai stai? Fă ce vrei.

— Ai mult curaj să vorbeşti aşa, având în vedere că o ştergi ca să fugi de poliţie.

— În primul rând n-o şterg, cum te-ai exprimat, ca să fug de poliţie, şi în al doilea rând să ştii că nu mă sperii.

— A, pleci numai aşa, să petreci un week-end la ţară.

— Şi de ce nu?

— Te-am auzit azi-dimineaţă spunându-i lui Lance că ai vrut să ieşi.

Nu reacţiona la nume aşa cum bănuiam că o să reacţioneze. Mâinile ei pricepute se mişcau mai departe, împăturind ultimele rochii. Curajul ei îmi plăcea şi nu-mi dădea încredere. S-ar fi putut să aibă un revolver în geamantan. Dar când s-a întors în cele din urmă, n-avea nimic în mână.

— Din ce voiai să ieşi? am întrebat eu.

— Nu ştiu despre ce tot vorbeşti şi nu mă interesează nici cât negru sub unghie.

Dar o interesa.

— Prietenii care trebuie să vină... e cumva şi Lance Leonard printre ei?

— Da, şi te sfătuiesc să pleci înainte de a veni el.

— Eşti sigură că vine?

— Aşteaptă şi ai să vezi.

— Într-adevăr ar fi ceva de văzut. Cine cară coşul?

— Coşul? întrebă ea cu voce subţire şi slabă.

— Lance nu prea mai circulă singur! Trebuie să-l ducă cu coşul.

Îşi duse iar mâna într-o parte. Durerea urcase mai sus. Se apropie cu mişcări nervoase, din şolduri şi din umeri, încercând să treacă prin locşorul îngust dintre mine şi pat. I-am tăiat drumul.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Astă-seară.

— Când astă-seară?

— Nu ştiu. Acum câteva ceasuri. Are vreo importanţă?

— Pentru dumneata are mare importanţă. Cum era când v-aţi despărţit?

— Bine, cum să fie? De ce, s-a-ntâmplat ceva cu el?

— Asta să-mi spui dumneata, Hester. Pe unde treci, laşi în urmă numai prăpăd, ca marşul lui Sherman prin Georgia.

— Ce s-a-ntâmplat? E rănit?

— Rău de tot.

— Unde e?

— Acasă la el. Dar curând o să fie la morgă.

— E pe moarte?

— A murit. Nu ţi-a spus Carl Stern?

Clătină din cap. Era mai curând o zvârcolire decât un simplu semn negativ.

— Nu se poate să fi murit Lance. Eşti nebun.

— Câteodată mi se pare că sunt singurul care n-a înnebunit încă.

Se aşeză pe marginea patului. Linia de unde începea părul, care făcea un unghi la mijlocul frunţii, era perlată cu broboane mici. Le şterse cu mâna, şi sânul drept i se ridică o dată cu mişcarea braţului. Se uită la mine, cu ochii împăienjeniţi din cauza şocului. Era o actriţă perfectă, în caz că juca teatru.

Dar nu cred că juca.

— Prietenul dumitale a murit, am spus eu. L-a împuşcat cineva.

— Minţi.

— Poate ar fi trebuit să aduc cadavrul cu mine. Să-ţi spun unde l-au lovit gloanţele? Unul în tâmplă şi unul în ochi. Sau ştii deja? Nu vreau să te fac să caşti de plictiseală.

Îşi încreţi fruntea. Gura i se întinse într-un

dreptunghi tragic.

— Eşti îngrozitor. Ai inventat toate ororile astea, ca să încerci să scoţi de la mine ce ştiu. Ai spus acelaşi lucru şi despre... despre mine... că am murit.

Îi apărură lacrimi în ochi.

— Ai fi în stare să spui orice, ca să mă faci să vorbesc.

— Şi cam ce mi-ai spune dacă ai vorbi?

— Nu sunt obligată să-ţi răspund la întrebări, la nicio întrebare.

— Ia gândeşte-te puţin, poate chiar vrei să-mi răspunzi. Se pare că prietenii te folosesc ca momeală.

Se uită la mine uluită.

— Eşti cam naivă, nu ţi se pare, dacă stăm să ne gândim cu cine umbli în companie. Frumoasă companie. Au aranjat să te procopsească cu un omor la dosar. Au prins ocazia să împuşte doi iepuri dintr-o singură lovitură, să-l lichideze şi pe Lance, şi să te aranjeze şi pe tine.

Cântam după ureche, dar ştiam bine melodia, şi ea mă asculta cu toată atenţia. Spuse cu voce şoptită:

— Cine ar putea să facă aşa ceva?

— Ăla care te-a convins să pleci în excursie.

— Nu m-a convins nimeni. Eu am vrut.

— Dar ideea a cui a fost? A lui Leroy Frost?

Privirea îi licări şi apoi se întunecă.

— Ce ţi-a spus Frost? Unde ţi-a spus să te duci?

— Nu domnul Frost. Lance a luat legătura cu mine. Aşa că ce spui nu poate fi adevărat. Doar nu era să-şi plănuiască el singur moartea.

— Sigur că nu, dacă ar fi ştiut scopul. Dar e clar că n-a ştiut. L-au păcălit să facă ce spun ei, aşa cum te-au păcălit şi pe tine.

— Nu m-a păcălit nimeni, spuse ea cu

încăpăţânare. Ce nevoie aveau să mă păcălească?

— Uite ce-i, Hester, termină odată, doar nu eşti o puicuţă abia ieşită din ou. Ştii mai bine ca mine de ce chestii te ţii.

— N-am făcut nimic rău.

— Oamenii judecă diferit. Unii dintre noi consideră că şantajul e cel mai murdar joc.

— Şantajul?

— Uită-te în jurul tău şi nu te mai preface. Să nu-mi spui că Graff ţi-a dat tot felul de lucruri numai fiindcă-i place cum îţi faci părul. Am văzut destule cazuri de şantaj la viaţa mea, şi acum nu ştiu cum se face dar îi miros pe ăia care se bagă în treburi din astea. Şi tu eşti băgată până-n gât.

Se pipăi la gât cu degetele. Rezistenţa îi slăbise. Se uită în jur la pereţii roz, şi încet obrazul deveni de aceeaşi culoare cu ei. De mult nu mai văzusem o fată înroşindu-se; era o roşeaţă autentică şi mi-a trezit îndoieli. Fata spuse:

— Toate astea le-ai scornit.

— N-am avut încotro. Dacă nu vrei să-mi spui nimic... Judec şi eu după ce văd, după ce aud. O fată îşi lasă bărbatul şi se înhăitează cu un boxer falit care umblă cu gangsteri. Cât ai clipi din ochi, vă scăldaţi amândoi în bani. Lance cu contractul pentru film, tu cu ditai casa în Beverly Hills. Şi cine e zâna, adică zânoiul cel bun? Simon Graff. De unde până unde?

Nu-mi răspunse. Se uita în jos frământându-şi mâinile în poală.

— Ce puteai să-i vinzi? am întrebat eu. Şi ce amestec are Gabrielle Torres în treaba asta?

Culoarea îi fugise din obraji, lăsându-i albi ca varul, cu cearcăne vinete în jurul ochilor. Privirea absentă se întorsese spre interior, asupra unei imagini pe care-o

avea în minte. Imaginea părea s-o îngrozească.

— Părerea mea e că ştii cine-a omorât-o, am spus eu. Şi dacă ştii, ar fi mai bine să-mi spui. E timpul să dăm pe faţă lucrurile astea, înainte de a mai fi omorâţi şi alţii. Pentru că acum urmezi tu la rând, Hester.

Buzele i se deschiseră brusc, ca buzele unei marionete, mânuită de un ventrilog.

— Nu sunt...

Se controla, înghiţind restul propoziţiei.

Scutură sălbatic din cap, rupându-şi lacrimile din ochi îşi acoperi cu mâinile faţa brăzdată de şiroaie şi se aruncă într-o parte pe pat. Frica, tăcută şi implacabilă ca un şoc electric, îi scutura tot trupul. Simţeam şi eu ceva în trup, ceva care semăna cu mila. Numai că ce e prost cu mila asta, totdeauna se transformă în altceva – în repulsie sau în dorinţă. Stătea acum nemişcată, cu şoldul arcuit ca o colină pustie.

— Îmi spui sau nu despre Gabrielle?

— Nu ştiu nimic, ca să pot să-ţi spun.

Avea vocea slabă şi înăbuşită.

— Ştii cine l-a împuşcat pe Lance?

— Nu. Lasă-mă-n pace.

— Ce ţi-a spus Carl Stern?

— Nimic. Trebuia să ne întâlnim. Voia să amâne întâlnirea, asta-i tot.

— Ce fel de întâlnire?

— Nu te priveşte.

— Trebuia să te ducă undeva cu maşina?

— Poate că da.

Părea să nu fi înţeles implicaţia.

— Undeva de unde să nu te mai întorci?

De data asta înţelese şi se ridică aproape urlând:

— Pleacă şi lasă-mă în pace, sadicule. Vă ştiu eu. Am mai cunoscut detectivi şi ştiu cum se pricep să chinuiască oameni fără apărare. Dacă ţi-a mai rămas puţină omenie, pleacă de-aici.

Avea bustul răsucit într-o parte, cu bluza întinsă peste sânii tari. Buzele roşii erau strânse dispreţuitor, şi ochii îi scânteiau albastru. Era extraordinar de frumoasă, dar nu numai atât. Părea să fie un om dintr-o bucată.

M-am prins punând la îndoială premizele de la care pornisem, punând la îndoială ideea că fata asta poate face o escrocherie oricât de mică. Şi în afară de asta, era destul adevăr în acuzaţia ei, destulă cruzime în hotărârea mea de a face dreptate, şi destulă dorinţă în mila mea, ca să nu mai am ce căuta acolo în cameră. Am spus noapte bună şi am plecat.

Problema cea mai grea este să iubeşti oamenii, să încerci să-i ajuţi, dar să nu vrei nimic în schimb de la ei. Şi eu eram departe de a o rezolva.

CAPITOLUL 17

Când am ajuns la clubul Channel, nu era niciun paznic. Şi totuşi poarta era deschisă şi petrecerea nu se terminase încă. Dintr-o aripă a clădirii se revărsa muzică şi lumină. La locul de parcaj erau câteva zeci de maşini. Pe a mea am lăsat-o între un Porsche negru şi un Cadillac lavande decapotabil, şi am intrat pe sub pomul roşu de Crăciun întors cu capul în jos.

Am bătut la uşa lui Bassett şi n-am primit niciun răspuns. Bazinul era ca o placă lucioasă verde, luminată de jos de reflectoare subacvatice şi de sus cu rotocoale de lumină. Oamenii erau adunaţi la capătul celălalt, sub trambulina de aluminiu. Am coborât câteva scări joase şi m-am îndreptat spre ei, urmând conturul pavat cu cărămizi.

Majoritatea erau fetişcane de la Hollywood, machiate şi aranjate în rochii de seară cu umerii goi, sau în costume de baie care nu erau făcute pentru apă. Printre bărbaţi i-am recunoscut pe Simon Graff, pe Sammy Swift şi pe salvatorul negru cu care vorbisem dimineaţa. Toţi erau cu ochii în sus, la o fată care stătea absolut nemişcată pe trambulina de la zece metri.

Îşi luă avânt şi sări în întretăierea de lumini. Trupul ei se aplecă, se întoarse răsucindu-se lin şi se schimbă din pasăre în peşte, intrând în apă. Spectatorii aplaudară. Unul din ei, un tânăr vioi de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în frac, îi făcu o poză cu blitzul când urcă udă pe scară. Fata îşi scutură cu

dispreţ apa din părul negru, tuns scurt, şi se retrase într-un colţ să se şteargă. M-am dus după ea.

— Frumoasă săritură.

— Credeţi?

Ridică spre mine faţa măslinie, cu pielea întinsă; am văzut atunci că nu mai era de mult tinerică.

— Eu nu mi-aş da nici trei puncte.

— Faceţi sport de performanţă?

— Am făcut odată. De ce?

— Mă-ntrebam, aşa, ce poate determina pe o femeie să facă asta. Trambulina e înaltă.

— Fiecare trebuie să fie bun la ceva, şi frumoasă nu sunt. Avea un surâs superficial, chinuit. Doctorul Frey, un prieten de-al meu, psihiatru, zice că trambulina e un simbol falic. Ştiţi ce zic înotătorii, – că un săritor e de fapt un înotător care a înnebunit.

— Eu credeam că e un înotător care are mult curaj.

— Asta spun săritorii. Cunoaşteţi mulţi săritori?

— Nu, dar mi-ar face plăcere să cunosc. Sunteţi cumva prietenă cu Hester Campbell?

Faţa îi deveni inertă.

— O cunosc pe Hester, spuse ea cu precauţie. Dar n-aş zice că suntem prietene.

— De ce?

— E o poveste prea lungă, şi mi-e frig.

Se întoarse brusc şi o luă la fugă spre vestiar. Nu mişca de loc din şolduri.

— Linişte la galerie, se auzi o voce... Veţi asista acum la minunea secolului, adusă cu mari sacrificii.

Vocea era a unui bărbat cărunt de pe trambulina de cinci metri. Avea picioarele pirpirii, pieptul căzut şi burta ca o minge maronie de piele îmbrăcată cu chiloţei. M-am uitat mai bine şi am văzut că era Simon Graff.

— Doamnelor şi domnilor.

Graff duse mâna streaşină la ochi şi se uită în jur, glumeţ nevoie mare.

— Sunt şi doamne de faţă? Domni, cumva?

Hi-hi-hi, făcură femeile. Ho-ho-ho, făcură bărbaţii. Sammy Swift, care stătea lângă mine, semăna mai mult ca oricând cu o fantomă care l-a văzut pe bau-bau.

— Priviţi vă rog, fetiţe şi băieţi, strigă Graff cu voce piţigăiată, nenaturală. Marele Grafissimo, sfidând moartea în saltul său nemaivăzut.

Alergă câţiva paşi duduiţi, etalându-şi platfusul, şi sări cu braţele lipite de corp; cum îi zic băieţii, săritura ca toporul la fund. Supuşii săi îl aşteptară până ieşi la suprafaţă şi apoi începură să-l aclame, aplaudând şi fluierând admirativ.

Sammy Swift băgă de seamă tăcerea mea şi se apropie. Nici nu m-a recunoscut până nu l-am strigat pe nume. Cred că, dacă apropiam un chibrit de respiraţia lui, îi dădeam foc.

— Măi, să fie. Lew Archer. Ce alizeu te-aduce pe-aici?

— Sunt în vâjâială.

— Apropo de vâjâială, ai vorbit până la urmă cu Lance Leonard?

— Nu. Prietenul meu s-a îmbolnăvit şi n-am mai luat interviul.

— Păcat, băiatul s-a ridicat repede. E bun de pus într-un articol.

— Fă-mi un rezumat.

Dădu din cap a dojana.

— Vezi, zi-i prietenului tău s-o ia uşor cu publicitatea. Există o versiune oficială şi una neoficială, după câte am auzit.

— Mai precis, ce-ai auzit?

— Nu ştiam că lucrezi oficial pentru ziare, Lew. Care-i secretul, vrei să-i pui ceva în cârcă lui Leonard?

Ochii lui înceţoşaţi erau acum limpezi şi mă priveau printre pleoapele mijite. Nu era chiar aşa de beat cum crezusem, iar subiectul era delicat.

Am dat frumuşel înapoi:

— A, nu, voiam doar să dau o mână de ajutor unui prieten.

— Acuma îl cauţi pe Leonard? Nu l-am văzut aici astă-seară.

Graff ridică iar vocea:

— *Achtung,* vă rog. Acum vom face demonstraţii de salvare.

Avea ochi inexpresivi şi gura bleagă. Făcu câţiva paşi până la şirul de fete care chicoteau şi întinse degetul spre una din ele, îmbrăcată într-o rochie de argint. Degetul lui îi lăsă o pată pe umăr.

— Dumneata! Cum te cheamă?

— Martha Matthews.

Fata zâmbea înnebunită de bucurie. Trăsnetul binevoise s-o lovească.

— Eşti o fetiţă drăguţă, Martha.

— Vă mulţumesc.

Era cu un cap mai înaltă decât el.

— Vă mulţumesc mult, domnule Graff.

— Ţi-ar place să te salvez, Martha?

— Ar fi o fericire pentru mine.

— Atunci ce mai stai? Sări.

— Dar ce fac cu rochia?

— Pot să ţi-o scoţi, Martha.

Fata surâse uşor uluită.

— Pot să mi-o scot?

— Am spus că da.

Îşi trase rochia peste cap şi o dădu altei fete. Graff o împinse cu spatele în bazin. Fotograful cel vioi luă în clipa aceea un instantaneu. Graff sări după ea şi o remorcă până la scară, ţinând mâna cu vinele umflate pe pielea ei goală. Fata zâmbea mereu. Salvatorul negru se uita la ei fără nicio expresie pe figură.

Simţeam că-mi vine să bat pe cineva. Dar nu vedeam în jur decât nişte bicisnici, nevrednici de asemenea cinste. Am plecat mai încolo, cu Sammy Swift codiţă după mine. La celalalt capăt al bazinului, unde era apa mai mică, ne-am rezemat de o jardinieră din care debordau flori de begonia şi am aprins câte-o ţigară. În semiîntuneric, faţa lui Sammy era tristă şi palidă.

— Îl cunoşti bine pe Simon Graff, am declarat eu.

În ochii lui deschişi la culoare se văzu o licărire.

— Trebuie să-l cunoşti bine ca să ai sentimentele pe care le am eu faţă de el. De vreo cinci ani îl studiez pe toate părţile. Dacă a rămas ceva ce nu ştiu despre el, înseamnă că acel ceva nu merită să fie ştiut. Iar ceea ce ştiu despre el, tot nu merită să fie ştiut. Totuşi e interesant. De exemplu, ştii de ce face toate exhibiţiile astea cu salvarea? Povestea se repetă la fiecare serată, ca un ceasornic, dar pot să jur că sunt singurul care a mirosit cum stă treaba. Pot să jur că Simon nici el nu ştie.

— Ia spune.

Sammy îşi luă un aer atotştiutor. Spuse, în jargonul unui psihiatru care vorbeşte prin saloane:

— Simi are o nevroză, pe care a făcut-o silit de împrejurări. E obsedat de fata aia care a fost omorâtă anul trecut.

— Ce fată? am întrebat eu încercând să-mi ascund interesul.

— Fata pe care au găsit-o pe plajă, găurită de gloanţe. S-a întâmplat chiar aici, jos.

Făcu un gest spre oceanul invizibil de după perdeaua de lumină.

— Simi era mort după ea.

— Foarte interesant, dacă-i adevărat.

— Ei, ce dracu, nu mă crezi? Eram la Simi în dimineaţa când a aflat. Are în birou un telegraf cu bandă, totdeauna vrea să ştie el primul, şi când i-a văzut numele pe bandă, s-a făcut alb ca hârtia, ca să-ţi fac o comparaţie. S-a închis în baie şi n-a mai ieşit un ceas. Când a ieşit în sfârşit, parcă era mahmur. Ăsta e cuvântul: mahmur. De când a murit fata nu mai e acelaşi om. Cum Dumnezeu o chema?

Încercă să pocnească din degete, fără rezultat.

— Gabrielle, şi nu mai ştiu cum.

— Parcă îmi aduc aminte ceva. Nu era cam tinerică pentru el?

— Ei, pe dracu, e la vârsta când bărbaţii se dau la tinerele. Nu că Simi ar fi aşa bătrân. A încărunţit abia anul trecut, şi asta după moartea fetei.

— Eşti sigur?

— Sigur că sunt sigur. I-am văzut împreună în primăvara aia de câteva ori, şi am nişte ochi, raze X, nu altceva. Măcar cu atâta te-alegi dacă scrii scenarii.

— Unde i-ai văzut?

— Şi pe-aici, şi la Vegas o dată. Erau la unul din hotelurile mari, întinşi alături pe marginea bazinului, şi fumau din aceeaşi ţigară.

Se uită la vârful aprins de la ţigara lui, şi o aruncă în apă cu un bobârnac.

— Poate că nu-i frumos să divulg secrete de familie, dar ştiu că tu nu spui, şi oricum au trecut toate. Numai el a rămas cu mania salvatului. Joacă o

piesă, înţelegi, o piesă cu moartea ei, şi încearcă să o salveze. Te rog să observi însă că o face într-un bazin încălzit.

— Asta-i o păsărică de-a ta, precis.

— Da, dar are şi cap şi coadă, spuse el cu oarecare doză de fanatism. Mă uit la el de ani de zile, aşa cum te uiţi la muştele din geam, şi îl cunosc. Citesc în el ca într-o carte.

— Şi cine-a scris cartea? Freud?

Sammy parcă nici n-ar fi auzit ce-am spus.

— Poţi să-mi zici Oedip dacă vrei. Dar zău că nu pot să-l sufăr pe ticălosul ăsta.

— Ce ţi-a făcut?

— Nu mie, lui Flaubert. Scriu scenariul la Cartagina, versiunea numărul şase, şi Simi Graff stă şi-mi suflă-n ceafă.

Îşi schimbă vocea, imitând accentul lui Graff:

— Matho o junele nostru prim, nu se poate să moară şi să ne lase cu degetu-n gură. Trebuie să-l păstrăm viu pentru fată, asta nici vorbă. Gata, ştiu. Ştiu. Ea îl îngrijeşte până la vindecare, scăpându-l astfel de la moarte, după ce el fusese grav rănit. Ei, ce părere ai? În definitiv nu pierdem nimic ca atracţie, dar în schimb câştigăm totul prin optimism, îi dăm optimism. Salammbô îl reabilitează, înţelegi? Băiatul fusese la început un fel de revoluţionar, dar acum este salvat de propria lui slăbiciune prin influenţa binefăcătoare a unei femei. De dragul ei îi învinge pe barbari. Fata îl urmăreşte cum se apropie. Îmbrăţişare. Nuntă.

Sammy îşi reluă vocea obişnuită:

— Ai citit „Salammbô”?

— Am citit de mult o traducere. Nu mai ştiu subiectul.

— Atunci n-ai cum să-nţelegi despre ce vorbesc. „Salammbô” e o tragedie care are ca temă descompunerea. Şi Simi Graff vine şi mă pune să-i lipesc la coadă un *happy-end.* Şi eu îl ascult. Ce mă determină oare să mă port aşa cu mine şi cu Flaubert? Aveam o mare admiraţie pentru Flaubert.

— Banii?

— Da. Banii. Banii.

Repetă cuvântul de câteva ori, pe mai multe tonuri. Parcă găsea în el nuanţe noi, înţelesuri subtile pe care numai el, la beţie, putea să le înţeleagă, şi care îi umpleau glasul de lacrimi. Dar era prea schimbător şi prea slab ca să rămână mult timp stăpânit de emoţie. Îşi dădu cu mâna pe ochi şi râse.

— Ei, n-are rost să plângem, Sammy de la groapă nu se mai întoarce. Bem ceva, Lew?

— Imediat. Cunoşti pe o fată Hester Campbell?

— Am văzut-o pe-aici.

— De curând?

— Nu, de curând n-am văzut-o.

— Ştii cumva în ce relaţii e cu Graff?

— Nu, aşa ceva nu ştiu, răspunse el tăios.

Îl deranja acest subiect şi încercă să scape maimuţărindu-se.

— Nu-mi spune nimeni nimic aici, nu sunt decât un băiat la toate, un trepăduş intelectual. Un banal trepăduş intelectual. Urmează cântec.

Începu să cânte cu o voce fornăită de tenor, după o melodie improvizată:

— „Un trepăduş intelectual, banal, dar prea sexual, intelectual, un biet băiat. Ce de nimic nu poate fi schimbat”... Fii atent ce elegant sună „ce de nimic...”

— Am fost atent.

— Asta-i pecetea geniului, băiete. Ţi-am spus

vreodată că sunt un geniu? Am avut o sută optzeci şi trei de puncte la testul de inteligenţă când eram la liceu la Galena, în Illinois.

Îşi încreţi fruntea.

— Ce s-a întâmplat cu mine oare? Ce s-a întâmplat? Săptămâna trecută am avut o viziune. Eram un iepuraş amărât, cu coada albă, şi fugeam mâncând pământul prin marele deşert american.

— Cine te gonea din urmă?

— Nu ştiu, spuse el cu un rânjet strâmb. Mi-era frică să mă uit.

CAPITOLUL 18

Graff venea spre noi pe marginea bazinului, cu un mers chinuit. Nu eram pregătit să vorbesc cu el, aşa că m-am întors cu spatele când a trecut. De atâta ostilitate, Sammy căsca.

— Gata, trebuie neapărat să beau ceva, spuse el încep să nu mai văd dublu. Hai, mergi la bar?

— Poate mai târziu.

— Atunci pa. Să nu spui că ştii ceva de la mine.

I-am promis să nu spun, şi Sammy s-a îndreptat spre lumini şi muzică. Acum nu mai era nimeni lângă bazin, în afară de negru care trebăluia sub trambulina mare. Veni în trap spre mine, cu un maldăr de prosoape murdare în braţe, şi le duse într-o încăpere luminată, la capătul şirului de *cabañas.*

M-am dus şi eu acolo şi am bătut la uşa deschisă. Salvatorul, care tocmai băgase prosoapele într-un coş de rufe, se întoarse.

— Ce să v-aduc, domnule?

— Nimic, mulţumesc. Ce mai fac peştişorii tropicali?

Îmi zâmbi larg în semn de recunoaştere.

— Astă-seară n-am necazuri cu peştii. Numai cu oamenii. Totdeauna ai necazuri cu oamenii. Ce i-a apucat să înoate, acuma noaptea? Cred că din cauza băuturii. Stai şi te minunezi cum toarnă-n ei.

— Apropo de băutură, şeful cam trage la măsea, nu?

— Domnul Bassett? Da, în ultimul timp, de când i-a

murit mama, toarnă-n el ca într-un butoi. Domnul Bassett şi-a iubit foarte mult mama.

— Frumos din partea lui. Ştii cumva unde e Bassett acum?

— Circulă pe-aici.

Îşi legănă degetul prin aer.

— Vreţi să vi-l găsesc?

— Nu, nu chiar acum, mulţumesc. Pe Tony Torres îl cunoşti?

— Îl cunosc bine. Am lucrat ani de zile împreună.

— Şi pe fata lui?

— Oarecum, spuse el cu prudenţă. A lucrat şi ea aici.

— Unde stă Tony, ştii cumva?

— Cum să nu ştiu. Practic vorbind, stă sub picioarele dumneavoastră. Are o cămăruţă lângă sala cazanelor, s-a mutat acolo anul trecut. Îmi zicea că i se face frig noaptea.

— Arată-mi drumul, dacă eşti drăguţ.

Băiatul nu se mişcă, se uită doar la ceas.

— E unu şi jumătate. Poate nu vreţi să-l treziţi acuma, în mijlocul nopţii.

— Ba da, am spus eu. Vreau să-l trezesc.

Dădu din umeri şi mă conduse de-a lungul unui coridor care mirosea a săpun de la duşuri; am coborât apoi câteva scări de ciment şi am intrat într-un aer cald ca într-o seră, am trecut printr-o uscătorie unde atârnau costume de baie pe bare de lemn, ca nişte piei năpârlite de şarpe, şi mai departe printre cele două mari boilere care încălzeau bazinul şi clădirile. În spatele lor fusese construită un fel de nişă, din scânduri şi placaj.

— Tony stă aici pentru că aşa vrea el, spuse salvatorul oarecum justificându-se. Nu mai vrea să

stea în casa lui, pe plajă, o închiriază. Îmi pare rău că-l treziţi. Tony e bătrân, are nevoie de odihnă.

Dar Tony era deja treaz. Picioarele lui goale bâjbâiau pe jos. Se aprinse lumina, debordând prin toate crăpăturile pereţilor de placaj şi desenând cadrul uşii. Tony o deschise; ne privi clipind un moşneguţ cu burtă, într-o cămăşoaie lungă, cu un talisman la gât.

— Iartă-mă că te scol din pat. Aş vrea să stăm de vorbă.

— Despre ce? Ce s-a întâmplat?

Se scarpină în chica albă, ciufulită.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Decât două crime la el în familie, dintre care una n-aveam, oficial, de unde să o ştiu.

— Pot să intru?

— Sigur că puteţi. De fapt, şi eu mă gândeam să vorbesc cu dumneavoastră.

Deschise uşa larg şi se dădu un pas înapoi, cu un gest aproape curtenitor.

— Intri şi tu, Joe?

— Trebuie să mă-ntorc sus, răspunse salvatorul.

I-am mulţumit şi am intrat. Camera era mică şi caldă, luminată de un bec gol care atârna de un prelungitor. Nu văzusem niciodată o chilie de monah, dar camera cam aşa arăta. Un birou scorojit cu furnir de stejar, un pat de fier, un taburet, un dulap de carton fără uşă, în care era un costum albastru de serj, o haină de piele şi o uniformă curată. Pe pat erau cearceafuri de un albastru decolorat şi de sub el ieşea un geamantan vechi cu mâner de alamă. Pe peretele de la capul patului stăteau alături două tablouri. Unul era o fotografie făcută în studio, colorată de mână, reprezentând o fată drăguţă cu ochii negri, într-o

rochie albă care părea să fie rochia de serbare de la sfârşitul liceului. Cealaltă era Fecioara Maria, pictată în patru culori, ţinând în mâna întinsă o inimă strălucitoare.

Tony mă invită să stau pe taburet, iar el se aşează pe pat.

— Da, m-am tot gândit, repetă el. Toată ziua m-am gândit, şi jumătate din noapte. Sunteţi detectiv, aşa zice domnul Bassett.

— Particular.

— Da, particular. Asta-mi trebuie mie. Ăştia de la poliţie, cine se-ncrede în ei? Toată ziua bat şoselele şi arestează oamenii, că n-are ochi de pisică sau că aruncă gunoi în şanţ. Dar când se-ntâmplă ceva rău de-adevărat, ia-i de unde nu-s.

— De obicei sunt la datorie, Tony.

— Poate. Dar eu am văzut şi ciudăţenii la viaţa mea. Uite, ca de exemplu, ce s-a-ntâmplat anul trecut, chiar la mine-n familie.

Întoarse încet capul spre stânga, împins de ceva intangibil dar irezistibil, până când rămase cu ochii la fata în rochie albă.

— Cred c-aţi auzit de Gabrielle, fata mea.

— Da. Am auzit.

— Împuşcată pe plajă, aşa am găsit-o. Martie, douăş'unu, anul trecut. A fost plecată toată noaptea, zicea că e la o prietenă. Am găsit-o dimineaţa, optsprezece ani avea, singurul meu copil.

— Îmi pare foarte rău.

Îmi scruta faţa cu ochii lui negri, măsurând adâncimea compasiunii mele. Gura lui mare era contorsionată de durerea de a spune adevărul.

— Nu vreau să fac pe neconsolatul. Eu am fost de vină, am ştiut tot timpul ce-o să se-ntâmple. Cum

puteam s-o cresc eu singur? O fetiţă fără mamă? O fetiţă drăguţă?

Privirea i se roti din nou cu un sfert de cerc şi se întoarse la mine.

— Ce să-i fi spus eu ce să facă?

— Ce s-a întâmplat cu nevasta dumitale, Tony?

— Nevastă-mea?

Întrebarea l-a surprins. A trebuit să se gândească un minut.

— A fugit de la mine, sunt mulţi ani de-atunci. A fugit cu un bărbat, ultima dată am auzit că-i la Seattle, tot n-a terminat cu bărbaţii. Gabrielle a mea cred că a moştenit-o. M-am dus la Mântuirea Catolicilor, să-i întreb ce să fac, fata mea o ia razna ca o iapă în călduri – nu i-am spus aşa părintelui, nu cu vorbele astea. Părintele zice, bag-o la un internat, dar costa prea mulţi bani. Prea mulţi bani să-i salvez viaţa fetei mele. Nu-i nimic, acuma am strâns bani, îi am banii la bancă, îi ţin acolo că n-am pentru cine să-i cheltuiesc. Se întoarse şi-i spuse Fecioarei:

— Sunt un măgar bătrân.

— Nu puteai să trăieşti în locul ei, Tony.

— Nu. Asta nu, dar puteam s-o ţin încuiată şi cu oameni cumsecade care să vadă de ea. Puteam să nu-l primesc pe Manuel în casă.

— A avut şi el vreo legătură cu moartea ei?

— Manuel era la închisoare când s-a întâmplat. Dar el a fost ăla care a-mpins-o la rele. Eu n-am băgat de seamă multă vreme, a-nvăţat-o să mă mintă. Ba era la şcoală la baschet, ba la înot, ba dormea noaptea la o prietenă. Şi ea tot timpul călare la spate pe motociclete la Oxnard, făcea şcoală să se facă o...

Strânse buzele, lăsând cuvântul nerostit. După o tăcere, continuă ceva mai calm:

— Fata aia care-am văzut-o cu Manuel pe autostrada Veneţia, în maşina aia joasă. Hester Campbell. La ea zicea Gabrielle că doarme noaptea când a omorât-o. Azi-dimineaţă aţi venit şi m-aţi întrebat de Manuel. Am început să mă gândesc iar, cine i-o fi făcut-o. Manuel şi blonda aia, de ce stă ei mereu împreună, puteţi să-mi spuneţi?

— Mai târziu poate o să pot. Spune-mi, Tony, zici că te-ai gândit, altceva n-ai mai făcut?

— Ha?

— Ai plecat cumva de la Club azi, sau aseară? L-ai văzut pe nepotul tău Manuel?

— Nu. N-am plecat şi nu l-am văzut.

— Câte pistoale ai?

— Numai ăla.

— Ce calibru?

— Colt, 45.

Mintea lui era pornită pe un făgaş, prea preocupată ca să-şi dea seama de implicaţie.

— Uite-l.

Se întinse peste perna turtită şi-mi dădu revolverul. Avea încărcătoarele pline şi nu arăta niciun indiciu că ar fi fost descărcat de curând. Şi oricum, cartuşele pe care le găsisem lângă cadavrul lui Manuel erau de calibru mijlociu, 32 probabil.

Am cântărit Coltul în mână.

— Frumos pistol.

— Da. E al clubului. Am permis să-l port.

I l-am dat înapoi. Îl îndreptă spre podea, ochind pe lângă ţeavă. Spuse cu voce de om bătrân, uscată, fără sex, înspăimântătoare:

— Dacă aflu vreodată cine a omorât-o, asta capătă. N-o să aştept eu să-mi facă nişte bandiţi de poliţişti ce am eu de făcut.

Se aplecă spre mine şi mă bătu pe braţ uşurel cu ţeava pistolului.

— Sunteţi detectiv, domnule, găsiţi-mi pe cine mi-a omorât fata, vă dau tot ce am. Bani la bancă, peste o mie de dolari; acuma depun toţi banii, ce să fac; am şi o casă de-nchiriat, pe plajă, ipoteca e plătită.

— Să le stăpâneşti sănătos. Şi lasă pistolul, Tony.

Băgă revolverul sub pernă şi se ridică.

— E prea târziu, aşa-i? Aproape doi ani, e mult. Nu vă interesează potcoave de cai morţi, aveţi alte treburi.

— Ba mă interesează foarte mult. De fapt de asta am şi vrut să stăm de vorbă.

— Asta e, cum s-ar zice, o coincidenţă, nu?

Era foarte mândru de cuvânt.

— Nu prea cred în coincidenţe. Dacă le urmezi firul destul de departe, descoperi că de obicei au o raţiune. Sunt convins că asta are, în orice caz.

— Vreţi să spuneţi, rosti el rar, cu Gabrielle, şi cu Manuel, şi cu blonda lui Manuel?

— Şi cu dumneata, şi cu altele. Toate se adună.

— Altele?

— N-o să discutăm acum despre ele. Ce ţi-au spus poliţiştii atunci în martie?

— Zicea că nu sunt probe. S-a învârtit pe-aici câteva zile şi a închis dosarul. Zicea că vreun hoţ, dar eu nu cred. Ce hoţ să împuşte o fată pentru şaptezeci şi cinci de cenţi?

— A fost violată?

La suprafaţa ochilor săi de antracit se adună ceva ca un praf. Muşchii i se umflaseră pe faţă ca nişte nuci de diverse mărimi într-un sac de piele, schimbându-i forma. Am văzut pentru o clipă temperamentul boxerului de categoria cocoş care se

bătuse şase reprize cu Armstrong, chiar când nu mai era foarte tânăr.

— N-a fost violată, spuse el cu greutate. Doctorul la autopsie zicea că s-a culcat cu un bărbat cândva în timpul nopţii. Nu vreau să vorbesc despre asta. Poftim.

Se aplecă şi trase geamantanul de sub pat, dădu brânci la capac şi începu să răscolească sub un maldăr de cămăşi. Când se ridică i se auzea respiraţia; în mână avea o revistă cu coperţile terfelite.

— Poftim, spuse el răstit. Citiţi.

Era o revistă de crime adevărate, cu coperta strident colorată, care se deschise singură spre mijloc la un articol intitulat „Uciderea fecioarei violate”.

Era o relatare a uciderii Gabriellei Torres, ilustrată cu fotografii de-ale ei şi de-ale tatălui ei, una din ele fiind o reproducere mâzgălită a fotografiei de pe perete. Tony era arătat stând de vorbă cu un om al şerifului, în civil, prezentat în explicaţie drept deputatul Theodore Marfeld. Marfeld îmbătrânise mult de anul trecut. Relatarea începea aşa:

„Era o noapte înmiresmată de primăvară, pe plajă la Malibu, veselă desfătare a capitalei cinematografului. Dar caldul vânt tropical ce biciuia valurile, gonindu-le spre ţărm, îi părea ameninţător lui Tony Torres, fost boxer la categoria uşoară, acum paznic la pretenţiosul club Channel. Tony nu se speria uşor după atâţia ani petrecuţi pe ring, dar astă-seară era îngrijorat până la disperare din pricina fiicei sale Gabrielle, o tânără voioasă de optsprezece ani.

De ce întârzie oare? se întreba Tony pentru a nu ştiu câtea oară. Promisese să se întoarcă cel târziu la douăsprezece. Şi acum era trei dimineaţa; încă un

ceas, se făcuse patru, iar Gabrielle nicăieri. Ceasul ieftin de bucătărie ticăia înainte fără nicio remuşcare. Valurile care bubuiau pe plajă, lângă căsuţa modestă, păreau să răsune în urechile lui ca însăşi vocea destinului...”

Mi-am pierdut răbdarea cu clişeele şi cu vorbăria de prisos, care arăta că autorul n-a avut prea multe de spus. Şi într-adevăr aşa era. Restul povestirii, pe care am răsfoit-o în grabă, era o zeamă lungă, ascunsă sub un văl de proză pseudo-poetică, care se baza pe câteva date:

Gabrielle avea o reputaţie proastă. În viaţa ei existaseră bărbaţi, al căror nume nu era dat. În cadavrul ei se găsiseră două gloanţe. Primul glonte provocase o rană superficială în coapsă. Din rană cursese mult sânge, ceea ce ducea la concluzia că trecuseră cel puţin câteva minute de când fusese tras primul glonte şi până la al doilea. Cel de-al doilea glonte intrase prin spate, printre coaste, şi îi oprise inima.

Amândouă gloanţele erau de calibrul 22 şi fuseseră trase din acelaşi revolver cu ţeava lungă, neidentificat. Cel puţin aşa spuneau experţii în balistică ai poliţiei. Theodore Marfeld zicea, într-un citat cu care se încheia articolul: „Fiicele noastre trebuie apărate. Voi rezolva această crimă odioasă, chiar de-ar fi să-mi ia tot restul vieţii. În momentul de faţă nu am probe concludente”.

M-am uitat la Tony:

— Simpatic, Marfeld ăsta.

— Mda.

Înţelesese ironia.

— Îl cunoaşteţi, nu?

— Îl cunosc.

M-am ridicat. Tony îmi luă revista din mână, o aruncă în geamantan şi împinse geamantanul sub pat cu piciorul. Ridică mâna la firul de care atârna întrerupătorul şi scufundă brusc în întuneric cămăruţa cuprinsă de durere.

CAPITOLUL 19

Am urcat scările şi am străbătut galeria până la biroul lui Bassett. Tot nu venise încă. Am intrat în bar ca să beau ceva. Sub acoperişul mobil, pe jumătate deschis, al unei mari curţi interioare, pe cărămizile cernite alunecau perechile de dansatori, în sunetele unei orchestre decimate.

Prietena mea săritoarea care nu mişca din şolduri dansa cu tipul de celibatar peren căruia îi plăcea să facă poze. Nu i-a convenit când m-am băgat pe fir, dar a plecat plin de graţie.

Partenera mea era îmbrăcată într-o rochie largă, vărgată, crestată la gât, care nu-i stătea bine. Am dansat intens, politicoşi, ca doi luptători într-un meci amical, fără să ne cheltuim respiraţia pe vorbe. Când s-a terminat dansul, am spus:

— Mă numesc Lew Archer. Pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră?

— De ce nu?

Ne-am aşezat la una din mesele cu tăblie de marmoră, separate de bazin printr-un paravan de sticlă. Am spus:

— Să vă aduc ceva de băut.

— Mulţumesc, nu beau. Nu sunteţi membru şi nici nu-l frecventaţi pe Simi Graff. Ia să vedem dacă ghicesc.

Îşi frecă bărbia ascuţită cu degetele, scânteindu-şi briliantele.

— Reporter?

— Mai încercaţi o dată.

— De la poliţie?

— Aveţi spirit de observaţie, sau mă cunosc eu de la o poştă?

Mă studie printre pleoapele îngustate, zâmbind îngust;

— Nu, n-aş zice chiar de la o poştă. Dar m-aţi întrebat mai înainte ceva despre Hester Campbell. Asta m-a cam făcut să mă întreb dacă nu cumva sunteţi de la poliţie.

— Nu-mi dau seama ce legătură are.

— Nu? Atunci cum de vă interesează Hester?

— Mă tem că asta nu pot să vă spun. Gura mea e pecetluită.

— Ei, gura mea nu e, zise ea. Spuneţi-mi, pentru ce e urmărită? Pentru furt?

— N-am spus că e urmărită.

— Atunci ar trebui să fie. E hoaţă.

Zâmbetul ei avea ceva muşcător.

— A furat de la mine. Vara trecută mi-am lăsat într-o zi portofelul în vestiar, la mine în *cabaña.*

— De unde ştiţi că l-a luat ea?

— Nu există niciun dubiu, ea a fost. Am văzut-o strecurându-se spre duşuri, chiar înainte de a descoperi că-mi lipseşte portofelul. Avea ceva în mână, înfăşurat într-un prosop, şi zâmbea vinovat. Nu m-am lăsat înşelată nicio clipă. M-am dus după aceea la ea şi am întrebat-o de la obraz dacă l-a luat. Bineînţeles că n-a recunoscut, dar am văzut imediat viclenia din ochii ei.

— Viclenia din ochi nu e nici pe departe o dovadă.

— A, n-a fost numai atât. Au mai suferit pierderi şi alţi membri, şi întotdeauna au coincis cu prezenţa domnişoarei Campbell primprejur. Ştiu că dau

impresia că am păreri preconcepute, dar nu-i aşa, zău că nu-i aşa. Să ştiţi că am făcut tot ce-am putut ca s-o ajut pe fata asta. Într-un timp o consideram aproape protejata mea. Aşa că m-a durut destul de mult când am prins-o furând de la mine. Erau peste o sută de dolari în portofel.

— Ziceaţi c-aţi prins-o.

— Din punct de vedere moral, am prins-o. Bineînţeles că n-a recunoscut nimic. Dosise portofelul undeva între timp.

— Aţi reclamat furtul?

Întrebarea a sunat mai sever decât aş fi vrut.

Interlocutoarea mea bătea toba pe masă cu degetele boante.

— La drept vorbind, nu mă aşteptam să fiu supusă unui astfel de interogatoriu. Vă dau informaţii de bunăvoie, şi o fac fără niciun fel de răutate. Dumneavoastră nu înţelegeţi, mă ataşasem de Hester. Când a fost mică a primit tot felul de lovituri şi o compătimeam sincer.

— Vasăzică n-aţi reclamat-o.

— Nu, adică n-am reclamat la autorităţi. Am discutat însă cu domnul Bassett, dar fără niciun succes. Îl îmbrobodise bine. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că poate face vreun rău... până când a păţit-o şi el.

— Ce-a păţit?

— Hester a furat şi de la el, spuse ea cu oarecare satisfacţie. Adică, nu pot să jur că a furat, dar moral sunt absolut sigură. Domnişoara Hamblin, secretara lui, e prietenă cu mine, şi mai aud ce se mai întâmplă. Domnul Bassett era grozav de supărat în ziua când a plecat Hester.

Se aplecă spre mine peste masă. Îi vedeam

zăbrelele cutiei toracice printre sâni.

— Şi domnişoara Hamblin mi-a spus că şi-a schimbat cifrul de la seif chiar în ziua aceea.

— Toate astea sunt acuzaţii destul de slabe. Bassett a reclamat vreun furt?

— Bineînţeles că nu. N-a spus nimănui un cuvinţel. Îi era prea ruşine că l-a înşelat, tocmai ea.

— Şi nici dumneavoastră n-aţi spus nimic, nimănui?

— Până acum nu.

— Şi de ce puneţi totul pe tapet tocmai acum?

Tăcu; se auzea numai zgomotul degetelor pe masă. Partea de jos a feţei avea o expresie dură, încăpăţânată. Îşi întorsese capul din lumină şi nu-i vedeam ochii.

— Pentru că m-aţi întrebat.

— Nu v-am întrebat nimic în mod special.

— Vorbiţi ca şi cum aţi fi prieten cu ea. Aşa e?

— Dar dumneavoastră?

Îşi acoperi gura cu mâna, acum toată faţa îi era ascunsă, şi spuse mormăit:

— Credeam că e prietena cu mine. Cred că aş fi iertat-o şi pentru portofel. Dar am văzut-o săptămâna trecută la Myrin. Eu m-am dus drept la ca, eram gata să uit tot ce-a fost, şi ea nici n-a deranjat să se uite la mine. S-a făcut că nu mă cunoaşte.

Coborâse vocea şi vorbea răguşit, iar mâna de la gură i se făcuse pumn.

— Şi m-am gândit că dacă tot are bani şi-şi permit să cumpere haine de la Myrin, atunci ar putea măcar să-mi dea înapoi suta de dolari.

— Probabil că aveţi nevoie de bani.

Pumnul respinse ideea cu mişcări violente, ca şi cum aş fi acuzat-o de slăbiciune morală sau i-aş fi spus că suferă de o boală.

— Nici gând să am nevoie de bani. E vorba de principiu.

După un timp de gândire, adăugă:

— Ştiu că nu vă plac niciun pic, aşa e?

Nu mă aşteptam la această întrebare şi n-aveam un răspuns potrivit. Era în ea acea combinaţie de forţă şi meschinărie care de multe ori se vede la femeile bogate care au rămas nemăritate.

— Sunteţi bogată, spre deosebire de mine, am răspuns eu; şi nu pot să uit diferenţa. Are vreo importanţă?

— Are mare importanţă. Nu puteţi înţelege.

Ochii îi ieşiră din umbră, şi îşi sprijini cu toată greutatea bustul uscăţiv de marginea mesei.

— Nu e atât vorba de bani. Dar am crezut că Hester mă iubeşte. Credeam că e o prietenă adevărată. O pregăteam pentru sărituri, o lăsam să se antreneze în bazinul tatii. Am dat o dată şi un ceai pentru ea, de ziua ei.

— Câţi ani avea?

— Împlinea optsprezece ani. Pe-atunci era cea mai frumoasă fată din lume şi cea mai drăguţă. Nu-nţeleg... unde i-a dispărut toată drăgălăşenia?

— Se-ntâmplă şi la cele mai mari case.

— Asta e o pietricică în curtea mea?

— Ba într-a mea, am răspuns eu. A noastră a tuturor. Cine ştie, poate că lucrurile astea se-ntâmplă din cauza radiaţiilor atomice.

Simţeam mai mult ca oricând nevoia să beau ceva, aşa că i-am mulţumit, m-am scuzat şi m-am îndreptat spre încăperea unde se serveau băuturile. Unul din pereţi era ocupat de un bar semicircular de mahon. Ceilalţi pereţi erau ornaţi cu fresce murale, pe jumătate foviste, pe jumătate stil Hollywood.

M-am aşezat la bar între doi străini, am cerşit un whisky de la unul din filipinezii în haină albă, şi am început să ascult ce vorbeau oamenii. Erau toţi de la cinematografie, dar în mare parte discuţiile erau despre televiziune. Vorbeau despre medii de comunicaţie, despre lista neagră, despre reclamă şi plata la reluări, despre cine are bani pentru filme şi ce zic agenţii lor.

Bărbatul care stătea lângă mine, în dreapta, arăta ca un actor bătrân şi vorbea ca un regizor. Poate că din actor devenise regizor. Îi explica ceva unei blonde cu voce de broască:

— Înseamnă că ţi se-ntâmplă ţie, înţelegi. Tu eşti îndrăgostită de băiat, sau îndrăgostit de fată, după cum e cazul. Nu pentru fata de pe ecran scrie el piesa, ci pentru tine.

— Asta-i empatie prin simpatie, orăcăi ea amabilă. De ce să nu recunoaştem că-i chestie de sex?

— Nu e chestie de sex. Include chestiile de sex.

— Atunci sunt pentru. La orice include chestii de sex, eu sunt pentru. Asta e filosofia mea personală în viaţă.

— Bună filozofie, spuse alt bărbat. Sexul şi televiziunea sunt opiul maselor.

Mi-am lăsat paharul plin. Aveam nevoie de aer. La una din mesele de marmoră din curte, în umbra fierăstruită a unui bananier, stătea Simon Graff cu soţia lui.

Părul lui cărunt era încă negru şi ud de la duş. Era îmbrăcat în smoching, cu o cămaşă roz şi o curea roşie. Ea purta o rochie brodată cu aur, care nu mai era la modă. El avea faţa întunecată şi ascuţită şi-i vorbea. Nu vedeam faţa ei. Se uita la bazin prin peretele de sticlă.

Aveam în maşină un microfon şi m-am dus să-l iau. Erau mai puţine maşini ca înainte şi una singură în plus: automobilul lui Carl Stern. N-am mai stat să văd ce-i înăuntru.

Graff încă mai vorbea când m-am întors lângă bazin. Bazinul era acum părăsit, dar tot mai făcea vălurele care spălau marginile, strălucind în lumina subacvatică. Ascuns de bananier privirii lui Graff, mi-am tras un scaun de sfoară împletită lângă peretele despărţitor şi am lipit microfonul de sticlă. Şmecheria asta îmi mersese de câteva ori şi mi-a mers şi acum. Graff spunea:

— Păi da, sigur, numai eu sunt de vină, sunt un fel de *bête noire* care te urmăreşte tot timpul. Îmi cer iertare cu plecăciune.

— Te rog, Simon.

— Care Simon? Niciun Simon. Eu sunt Mefisto Bête Noire, faimosul bărbat-diavol. Nu!

Vocea i se ridică ascuţită pe ultimul cuvânt.

— Gândeşte-te puţin, Isobel, dacă ţi-a mai rămas vreun pic de minte cu care să gândeşti. Gândeşte-te la ce-am făcut pentru tine, la ce am îndurat şi mai îndur încă. Gândeşte-te unde ai fi acum dacă n-ai fi avut ajutorul meu.

— Ăsta-i ajutor?

— Hai să nu discutăm în contradictoriu. Ştiu ce vrei. Ştiu cu ce scop vrei să mă ataci.

Avea o voce catifelată ca untul sărat cu lacrimi.

— Ai suferit, şi vrei să sufăr şi eu. Refuz să sufăr. Nu poţi să mă faci să sufăr.

— Să te ia dracu, spuse ea într-o şoaptă şuierată.

— Aha, să mă ia dracu? Câte pahare ai băut?

— Cinci, zece, douăsprezece. Ce contează?

— Ştii că n-ai voie să bei, că alcoolul e moarte

curată pentru tine. Vrei să-l chem pe doctorul Frey, să te-nchidem iar?

— Nu! Nu sunt beată.

Era speriată.

— Sigur, cum să fii beată. Eşti cumpătarea în persoană. Eşti idealul feminin al Uniunii Temperanţei Creştine a Femeilor, *mens sana in corpore sano.* Dar îţi spun numai atât, doamnă Cumpătare: Orice-ar fi, nu cumva să-mi strici petrecerea. Dacă nu poţi, sau nu vrei, să te comporţi ca o gazdă, atunci cară-te de-aici, te duce Toko cu maşina.

— De ce n-o pui pe ea să facă pe gazda?

— Pe cine? De cine vorbeşti?

— Pe Hester Campbell, spuse ea. Să nu-mi spui că nu te mai vezi cu ea.

— Pentru afaceri. M-am întâlnit cu ea pentru afaceri. Dacă ai angajat detectivi, ai să te căieşti.

— N-am nevoie de detectivi, am eu antenele mele. Casa i-ai dat-o tot pentru afaceri? Toate hainele alea tot pentru afaceri i le-ai cumpărat?

— Ce ştii tu despre casă? Ce, ai fost acolo în casă?

— Nu te priveşte.

— Ba da.

Cuvintele ţâşniră ca aburul dintr-un cazan sub presiune.

— Îţi spun că mă priveşte. Ai fost azi acolo în casă?

— Poate.

— Răspunde, smintito.

— Te rog să nu vorbeşti aşa cu mine.

Începu să-l ocărască cu voce joasă, în şoaptă răguşită.

Parcă se rupea ceva în ea, făcând loc naşterii unui alt temperament, mai violent.

Se ridică brusc, şi am văzut-o cum traversează în

linie dreaptă curtea interioară, trecând printre dansatori ca şi cum ar fi fost nişte fantome, nişte plăsmuiri ale minţii ei. La intrarea în bar, se lovi cu şoldul de tocul uşii.

Ieşi imediat pe altă uşă. I-am zărit o clipă faţa în lumina din bazin. Era albă şi speriată. Poate o speriau oamenii. Înconjură capătul mai puţin adânc al bazinului, ticăind cu tocurile, şi intră într-o *cabaña,* în partea cealaltă.

Am luat-o încet spre celălalt capăt al bazinului. Trambulina se înălţa cu o lucire slabă, profilându-se pe bancul de ceaţă care ascundea oceanul. Capătul dinspre ocean era înconjurat de un gard solid de sârmă. În gard era o poartă încuiată, de la care cobora pe plajă o scară de ciment. Fluxul rosese şi fărâmiţase treptele de jos.

M-am sprijinit de stâlpul porţii şi am aprins o ţigară. A trebuit să-mi fac mâna căuş în jurul chibritului din cauza curentului de aer rece care venea în sus dinspre apă. Vântul şi cerul greu, mişcător, de deasupra capului, îmi creau iluzia că sunt la prora unei corăbii care merge încet şi intră încet într-o beznă urâtă, înceţoşată.

CAPITOLUL 20

Undeva în spatele meu se înălţă o voce ascuţită de femeie. Îi răspunse o voce de bărbat care o acoperi înecând-o. M-am întors şi m-am uitat în jurul bazinului luminat şi pustiu. Cei doi erau în picioare, foarte aproape unul de celălalt, la limita mişcătoare a luminii, atât de aproape încât ar fi putut fi confundaţi cu un singur trup, întunecat şi fără formă. Erau la capătul galeriei, la depărtare de aproximativ patruzeci de metri de mine, dar vocile lor se auzeau clar peste apă.

— Nu! repetă ea. Eşti nebun. Nu-i adevărat.

Am trecut pe partea galeriei şi ţinându-mă în umbră, am început să mă apropii de ei.

— Nu eu sunt nebun, spunea bărbatul. Ştim noi cine e nebun, păpuşico.

— Lasă-mă în pace. Nu pune mâna pe mine.

Am recunoscut vocea femeii. Era Isobel Graff. Vocea bărbatului nu ştiam de unde s-o iau. Tocmai spunea:

— Putoare ce eşti. Putoare ordinara. Spune, de ce? Ce ţi-a făcut nenorocitul?

— Nu-i adevărat. Lasă-mă-n pace, ticălosule.

Îl mai făcu şi în alte feluri, referindu-se la originea lui şi etalându-şi vocabularul.

El îi răspunse cu voce joasă, ceva ce n-am auzit. Acum eram destul de aproape ca să-l recunosc. Carl Stern.

Scoase un sunet de felină, un fel de mârâit

mieunat, şi îi trase două palme peste obraz foarte tare. Ea se repezi la obrazul lui cu degetele încârligate. O prinse de încheietura mâinii. Am început să alerg în vârful picioarelor.

Stern îi dădu brânci. Femeia se izbi de uşa unei *cabaña* şi căzu, rămânând aşezată în faţa uşii. El stătea în picioare, deasupra ei, fremătând, cu umerii masivi în trenciul de culoare inclusă. Reflecţia verzuie din bazin arunca asupra capului său o lumină crudă, ca o coclează de bronz.

— De ce l-ai omorât?

Femeia deschise gura, o închise, o deschise iar, dar nu ieşi niciun sunet. Faţa ei întoarsă în sus era ca o lună plină de cratere. Se aplecă deasupra ei cu o furie tăcută, atât de concentrat, încât nici nu şi-a dat seama că sunt acolo până nu l-am lovit.

L-am lovit cu umărul, i-am imobilizat braţele şi l-am pipăit cu palma, să văd dacă n-are revolver. Era curat în privinţa asta se smucea ca un cal, încercând să mă scuture din spinare. Era tare ca un cal. Muşchii îi trosneau în strânsoarea mea. Mă lovea cu picioarele, mă călca pe vârfuri şi încerca să mă muşte de mână.

I-am dat drumul, şi când s-a întors, l-am pocnit în falcă dintr-o parte cu pumnul drept. Nu-mi plac bărbaţii care muşcă. Se răsuci şi căzu grămadă cu spatele la mine. Băgă iute mâna sub cracul de la pantalon. Se ridică şi se întoarse dintr-o singură mişcare. Ochii îi erau ca două cuie negre de care atârna faţa descompusă. Din pumnul pe care îl ţinea proptit pe burtă ieşea lama de douăzeci de centimetri a cuţitului pe care îl purta pe picior.

— Lasă-l din mână, Stern.

— Îţi spintec maţele.

Avea o voce ascuţită, scârţâită, ca sunetul unui

obiect de metal băgat într-o maşinărie.

N-am aşteptat să se mişte. I-am aplicat pe neaşteptate o directă de dreapta care l-a nimerit în mutră şi l-a zguduit zdravăn. Falca i s-a întors tocmai bine ca să primească croşeul de stânga cu care am terminat combinaţia şi cu care ocazie l-am terminat şi pe Stern. S-a clătinat pe picioare câteva secunde, apoi s-a surpat. Cuţitul a clincănit sclipind pe ciment. L-am ridicat şi l-am închis.

În galerie se auziră paşi iuţi apropiindu-se. Era Clarence Bassett, care răsufla repede sub cămaşa asudată.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— O încăierare. Nimic grav.

O ajută pe doamna Graff să se ridice. Ea se sprijini de zid ca să-şi îndrepte ciorapii răsuciţi.

Carl Stern se ridică şovăind. Îmi aruncă o privire spălăcită de ură.

— Cine eşti tu?

— Mă cheamă Archer.

— Aha, Ochişorul?

— Da, Ochişorul care e de părere că n-ai voie să dai într-o femeie.

— Aha, eşti cavaler? O să-ţi muşti pumnii pentru asta, Archer.

— Nu prea cred.

— Ba da. Am foarte mulţi prieteni. Am legături. S-a terminat cu tine în Los Angeles, îţi aduc la cunoştinţă.

— Dă-mi asta în scris, te rog. Tot voiam eu să scap de ceaţă.

— Apropo de legături, îi spuse Bassett liniştit lui Stern, nu eşti membru al clubului.

— Am fost invitat de un membru. Las’că te aranjez eu şi pe tine.

— Ei, taci. Foarte nostim. Şi cine zici că te-a invitat?

— Simon Graff. Vreau să vorbesc cu el. Unde e?

— N-o să-l deranjăm acum pe domnul Graff. Şi îmi dai voie să-ţi fac o propunere? S-a făcut cam târzior, mai ales pentru unii dintre noi. Nu crezi c-ar fi mai bine să pleci?

— Nu primesc ordine de la servitori.

— Ei, nu mai spune.

Zâmbetul lui Bassett era o mască cu dinţi, ochii îi rămăseseră trişti. Se întoarse spre mine.

I-am spus:

— Vrei s-o încasezi iar, Stern? Plăcerea va fi de partea mea.

Stern mă sfâşie cu privirea câteva clipe; în ochii tulburi îi dansau lumini roşii. Apoi luminile se stinseră şi spuse:

— Bine. Plec. Dă-mi înapoi cuţitul.

— Numai dacă-mi promiţi că-ţi tai gâtul cu el.

Încercă să-şi trezească alt acces de furie, dar nu mai avea destulă energie. Părea bolnav. I-am aruncat cuţitul închis. Îl prinse şi-l băgă în buzunarul hainei, se întoarse şi se îndreptă spre intrare. Se împiedică de câteva ori. În spatele lui mergea Bassett, la oarecare distanţă, ca un poliţist vigilent.

Doamna Graff încerca să bage cheia în broască ca să intre într-o *cabaña*. Îi tremurau mâinile, nu putea să le stăpânească. I-am descuiat eu uşa şi am aprins lumina. Lumina indirectă, ce venea din cele patru părţi ale tavanului cafeniu, bulbucat. Încăperea era aranjată în stil Pacific, primitiv, cu transperante din fâşii de bambus, pe jos rogojină de paie, fotolii şi şezlonguri de nuiele. Până şi barul din colţ era de nuiele. Lângă el, în fundul încăperii, erau două uşi cu obloane care dădeau spre vestiare. Pe pereţi atârnau

ţesături Tapa din Hawai şi reproduceri după Douanier Rousseau în rame de bambus.

Singura notă discordantă era o reclamă în culori vii, care te îndemna să vizitezi Nisa. Doamna Graff se opri în faţa ei şi spuse fără să se adreseze nimănui:

— Avem o vilă lângă Nisa. Ne-a dat-o tata cadou de nuntă. Era bună pentru Simon pe atunci. Şi eu eram bună pentru el, şi toţi pentru unul.

Râse fără niciun motiv.

— Acum nici nu mă mai ia cu el în Europa. Zice că totdeauna îmi dau în petec când ieşim împreună. Nu-i adevărat, sunt cuminte şi tac chitic. El pleacă cu avionul în zboruri transpolare, şi pe mine mă lasă aici să putrezesc de căldură şi de frig.

Se apucă de cap cu amândouă mâinile strâns şi rămase aşa câteva clipe. Şuviţele de păr îi ţâşneau printre degete ca nişte pene negre. Durerea tăcută pe care se lupta să şi-o stăpânească avea glas mai puternic decât un strigăt. Spatele şi umerii ei erau de o frumuseţe uimitoare, şi pieptul alb ca frişca bătută i se umfla peste corsajul rochiei de seară. Îşi purta trupul cu un fel de mândrie stângace şi în acelaşi timp ruşinată, ca o fată care-şi vede prima oară goliciunea.

— Îţi place rochia mea? Nu e nouă. N-am mai fost la o petrecere de ani şi ani de zile. Simon nu mă mai ia.

— Mare păcătos, am spus eu. Cum vă simţiţi, doamnă Graff?

Îmi răspunse cu un surâs larg de actriţă, care nu se potrivea de loc cu imobilitatea părţii de sus a feţei şi cu disperarea din ochi:

— Mă simt minunat. Minunat.

Ca să mi-o dovedească, făcu câţiva paşi de dans, pocnind din degete, cu mâinile rigide. Pe braţele-i

albe se vedeau vânătăi, ca nişte boabe de strugure. Dansa mecanic. Se împiedică şi pierdu un papuc de aur. În loc să şi-l pună la loc, îl azvârli şi pe celălalt din picior. Se aşeză pe unul din scaunele înalte de la bar, frecându-şi picioarele unul de altul şi mişcându-şi degetele prin ciorapi. Picioarele semănau cu două animale oarbe, de culoarea pielii, care făceau amor pe furiş, ascunse sub fusta ei.

— Din întâmplare, – de fapt a fost un accident – spuse ea, nici nu ţi-am mulţumit. Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai salvat de la o soartă mai rea decât viaţa. Stârpitura aia putea să mă omoare. E grozav de puternic, nu-i aşa?

Adăugă indignată:

— De fapt se zice că nu sunt puternici.

— Cine? Stârpiturile?

— Nu. Homosexualii. Se zice că toţi homosexualii sunt slabi. Aşa cum toţi huliganii sunt laşi şi toţi grecii sunt patroni de restaurante. De fapt, ăsta nu-i un exemplu aşa de bun. Tatăl meu era grec, adică era cipriot, şi ce mai restaurant avea la Newark, în New Jersey! Din ghinde mici se fac stejarii mari. Minunile ştiinţei moderne. De la un polonic slinos la Newark, a ajuns să facă avere şi s-o şi piardă într-o singură generaţie. Asta din cauza ritmului nou cu automatizarea.

Se uită prin încăperea străină pentru ea.

— Putea la fel de bine să rămână în Cipru, fir-ar a naibii să fie. Ce-am avut eu din asta? Am ajuns până la urmă într-o rezervă, la tratament, făcând oale şi ţesând covoare, ca într-un atelier împuţit de artizanat. Numai că tot eu plăteam. De plătit, totdeauna plătesc eu.

Părea ceva mai coerentă, aşa că m-am aventurat s-o întreb:

— Şi de vorbit, tot dumneavoastră vorbiţi?

— Vorbesc prea mult?

Îmi zâmbi iar larg, dezordonat, ca şi cum nu-i mai încăpeau dinţii în gură.

— Doamne sfinte, are vreun înţeles ce spun?

— Slavă Domnului, din când în când are.

Încet, zâmbetul deveni mai puţin forţat şi mai firesc.

— Îmi pare rău, dar câteodată mă pomenesc vorbind la beţie, şi nu ştiu cum, cuvintele ies pe dos şi nu mai au înţelesul care vreau eu. Ca în James Joyce, numai că mie mi se-ntâmplă fără să vreau. Ştiai că fata lui a fost schizofrenică?

N-aşteptă să răspund.

— Aşa că uneori sunt bună, alteori nebună, cum mi s-a spus.

Întinse braţul pătat de vânătăi:

— Stai jos, toarnă-ţi ceva de băut şi spune-mi cine eşti.

M-am aşezat pe scaun lângă ea.

— De fapt nu sunt nimeni. Mă cheamă Archer.

— Archer, repetă ea gânditoare.

Dar n-o mai interesam. Înăuntrul ei, memoria pâlpâia şi fumega ca un foc bătut de vânturi schimbătoare.

— De fapt nici eu nu sunt nimeni. Înainte îmi închipuiam că sunt cineva. Tatăl meu a fost Peter Heliopoulos, adică aşa-şi zicea el, în realitate avea un nume mult mai lung şi mai complicat. Şi eu eram înainte mult mai complicată. Eram prinţesa moştenitoare, tata chiar aşa îmi zicea, Prinţesa. Şi uite că acuma...

Vocea îi alunecă stridentă în dezacord:

— ...acum un amărât de traficant de stupefiante din Hollywood mă tăvăleşte cum vrea el şi nu păţeşte nimic. Când trăia tata, l-ar fi jupuit de viu. Dar bărbatu-meu ce face? Se apucă de afaceri cu el. Sunt prieteni la cataramă, prieteni din punct de vedere intelectual.

— Vă referiţi la Carl Stern, doamnă Graff?

— Dar cine altul?

— Şi ce fel de afaceri fac?

— Păi, ce se face în Las Vegas; jocuri de noroc, baruri, femei. Eu nu merg niciodată acolo, eu nu merg niciodată nicăieri.

— De unde ştiţi că e traficant de stupefiante?

— Am cumpărat şi eu pilule de la el când am terminat doctoriile. De-alea în casete galbene, şi demerol, şi de-alea mici cu dungă roşie. Acum nu mai iau. M-am întors la băutură. Măcar atâta a făcut şi doctorul Frey pentru mine.

Îşi concentra privirea asupra figurii mele şi spuse cu nerăbdare:

— Nu ţi-ai luat nimic de băut. Du-te şi ia-ţi, şi adu-mi şi mie.

— Crezi că-ţi face bine, Isobel?

— Te rog să nu-mi vorbeşti ca unui copil. Nu sunt beată. Ţin la băutură.

Zâmbetul larg îi despică iar faţa în două părţi distincte.

— Singura nenorocire cu mine e că sunt cam nebună. Nu acuma, acuma nu sunt. M-am speriat puţin afară, dar ai talent să doftoriceşti, să liniştеşti. Ca un bunel-bunicel.

Se răsfăţa.

— Ia mai zi, că-mi place, am spus eu.

— Mai zic. Dar să nu râzi de mine, te rog. Câteodată îmi vine să înnebunesc... m-apucă nebunia de furie, când îşi bate cineva joc de demnitatea mea. Poate mă pierd, nu ştiu, dar încă n-am luat-o razna de tot. N-am plecat încă în zborul transpolar, adăugă ea hieratic, în întunericul sălbatic de dincolo.

— Foarte bine.

Dădu şi ea din cap în chip de autofelicitare.

— Am fost bună acuma, nu-i aşa? Dar nu e chiar aşa cum am spus. Când se-ntâmplă, nu seamănă cu un zbor, şi nici cu o venire sau cu o plecare. Se schimbă senzaţia lucrurilor, şi gata, nu mai ştiu care-i diferenţa între mine şi celelalte lucruri. Ca atunci când a murit tata şi l-am văzut în sicriu. Atunci am avut prima criză. Credeam că eu sunt în sicriu. Simţeam că sunt moartă, rece. Îmi curgea în vine soluţia cu care l-au îmbălsămat, miroseam. Stăteam moartă în sicriu şi în acelaşi timp stăteam şi în strană în biserică, jelind pentru moartea mea. Şi când l-au îngropat, pământul... auzeam pământul căzând peste sicriu, şi pe urmă am simţit că mă înăbuş, pământul eram tot eu.

Mă apucă de mână şi mă ţinu tremurând.

— Nu mă lăsa să vorbesc aşa de mult. Îmi face rău. Era cât pe ce să mă duc adineauri.

— Unde să te duci? am întrebat eu.

— În vestiar.

Îmi lăsă mâna şi făcu un gest spre uşa cu obloane.

— Am fost acolo o secundă, uitându-mă la noi prin uşă şi ascultându-mă. Dă-mi să beau, te rog. Îmi face bine, zău. Scotch cu gheaţă.

M-am dus după bar, am scos cuburi de gheaţă din micul frigider bej, am destupat o sticlă de Johnnie Walker şi am umplut două pahare cu whisky şi cu

gheaţă, juma-juma. Mă simţeam mai bine în partea cealaltă a barului, unde n-aveam ce căuta. Femeia mă tulbura până-n străfunduri, aşa cum te tulbură un copil care moare de foame, sau o pasăre rănită, sau o pisică dezechilibrată care aleargă în cercuri galbene. Părea că se clatină pe marginea unei noi crize de nebunie. Părea însă că-şi dă seama de asta. Mi-era teamă să nu spun ceva care s-o împingă în prăpastie.

Ridică paharul. Tremurul neîncetat al mâinii făcea lichidul maroniu să se clatine în pahar printre cuburile de gheaţă. Pentru a-şi demonstra stăpânirea de sine, de-abia sorbi din el.

— Ce-a fost cu cearta aia, Isobel?

— Cearta? Cu Carl Stern?

— Da. S-a supărat rău.

— M-a lovit, spuse ea fără autocompătimire.

O înghiţitură de whisky îi schimbase complet dispoziţia, aşa cum schimbă o picătură de acid culoarea hârtiei de turnesol.

— E interesant din punct de vedere medical. Îmi rămân foarte uşor semne.

Întinse braţele.

— Pot să jur că am tot corpul plin de vânătăi.

— Dar ce l-a apucat pe Stern?

— Oamenii ca el sunt sadici, adică în mare parte.

— Cunoşti mulţi?

— Cât să-mi ajungă. Se pare că-i atrag, nu ştiu de ce. Sau poate că ştiu. Femeile ca mine, nu ne aşteptăm la prea mult. Eu cel puţin n-aştept nimic.

— Lance Leonard e la fel?

— De unde să ştiu? Cred că da. Nici nu-l cunoşteam pe... pe peştişorul ăla.

— A fost salvator aici.

— Eu n-am de-a face cu salvatori, se răsti ea. Ce-i

asta? Credeam că o să ne înţelegem. Credeam c-o să ne distrăm. Eu nu mă distrez niciodată.

— Ia mai zi.

Nu i s-a părut amuzant.

— Mă încuie şi mă pedepsesc, dar nu-i cinstit, zise ea. Am făcut o dată un lucru îngrozitor, şi acum dau vina pe mine pentru tot ce se-ntâmplă. Stern e un mincinos ordinar. Nici nu m-am atins de iubitul lui, nici măcar nu ştiam că a murit De ce să-l împuşc? Am şi-aşa destule pe conştiinţă.

— De exemplu?

Îmi scrută faţa. Faţa ei era ţeapănă ca o scândură.

— De exemplu, încerci să storci de la mine ce ştiu, nu? De exemplu? Încerci să mă tragi de limbă?

— Da. Ce lucru îngrozitor ai făcut?

Se-ntâmplă ceva ciudat cu faţa ei. Un ochi se îngustă, cu o expresie de viclenie, celălalt, dur, era larg deschis. În partea vicleană i se ridică buza de sus şi sub ea se văzură dinţii albi lucind. Spuse:

— Sunt o fată tare, tare, tare rea. M-am uitat la ei ce fac. Am stat după uşă şi m-am uitat ce fac. Minunile ştiinţei moderne. Şi eu eram şi înăuntru şi după uşă.

— Ce-ai făcut?

— Am omorât-o pe mama.

— Cum?

— Prin voinţă, răspunse ea cu viclenie. Am vrut să moară până când a murit. Îţi convine ca răspuns la întrebări, domnule inchizitor? Eşti psihiatru? Simon te-a trimis?

— Nu sunt psihiatru şi nu m-a trimis nimeni.

— L-am omorât şi pe tata. I-am sfâşiat inima. Să-ţi mai spun de ce crime mai sunt vinovată? E un adevărat decalog. Şi invidie şi răutate, şi orgoliu, şi

lăcomie, şi mânie. Stăteam acasă şi-mi făceam planul cum să-l omor: să-l spânzur, să-l ard, să-l împuşc, să-l înec, să-i dau otravă. Stăteam acasă şi mi-l închipuiam cu ele, cu toate fetele alea tinere cu trupurile lor dând din picioarele albe. Am stat acasă şi am încercat să-mi aduc bărbaţi. Dar nu ieşea niciodată bine. Sau erau epuizaţi de căldură ori de frig, sau îi speriam eu. Unul dintre ei mi-a şi spus că-l sperii, auzi, măgarul. Dădeau pe gât ce le dădeam să bea şi nu se mai întorceau a doua oară.

Sorbi din pahar.

— Ce mai stai, spuse ea. Dă pe gât paharul.

— Termină-l pe al tău, Isobel. Te duc acasă. Unde stai?

— Stau aproape de-aici, pe plajă. Dar nu mă duc acasă. Nu mă duce acasă cu forţa, te rog. N-am mai fost la o petrecere de atâta timp. De ce nu mergem să dansăm? Dacă te uiţi la mine, sunt foarte urâtă, dar dansez bine.

— Ba eşti foarte frumoasă, numai că eu dansez ca o cizmă.

— Sunt urâtă, spuse ea. Nu-i nevoie să-ţi baţi joc de mine. Ştiu ce urâtă sunt. M-am născut urâtă din cap până-n picioare şi nu m-a iubit nimeni niciodată.

Uşa se deschise în spatele ei, dându-se larg de perete. În deschizătură apăru Simon Graff. Avea faţa împietrită.

— Isobel! Ce-i această *Walpurgisnacht*? Ce faci aici?

Reacţia ei fu înceată, aproape măsurată. Se întoarse şi se ridică de pe scaun. Avea trupul încordat într-o atitudine insolentă. Paharul îi tremura în mână.

— Ce fac? Îmi spun secretele. Îi spun toate micile mele secrete murdare dragului meu prieten.

— Eşti tâmpită. Hai acasă.

Făcu câţiva paşi spre ea. Ea îi aruncă paharul în cap. Paharul trecu pe alături şi lăsă o urmă pe zidul de lângă uşă. Parte din lichid îl stropi pe faţă.

— Eşti nebună! exclamă el. Hai, hai acum acasă. O să-l chem pe doctorul Frey.

— Nu sunt obligată să merg cu tine. Nu eşti tatăl meu.

Se întoarse spre mine, cu expresia de şiretenie asimetrică încă pe faţă.

— Trebuie să merg cu el?

— Nu ştiu. El e protectorul legal?

Graff răspunse:

— Da, sunt. Te rog să nu te bagi.

Apoi îi spuse ei:

— Ştii bine că ar fi o nenorocire pentru tine şi pentru noi toţi, dacă încerci să te rupi de mine. Atunci ai fi într-adevăr pierdută.

Avea în glas o nuanţă nouă, se simţea un fel de lăudăroşenie, de obscuritate, de goliciune.

— Sunt pierdută de pe-acuma. Cât de mult poate o femeie să se piardă?

— Ai să vezi, Isobel. Şi o să-ţi pară rău, dacă nu vii cu mine şi nu mă asculţi.

— Sanchi, am spus eu. E cam răsuflată metoda.

— Nu te băga, te previn.

I-am simţit privirea ca un cuţit de gheaţă făcându-mi cărare prin păr.

— Femeia asta e soţia mea.

— Ce mai noroc pe ea!

— Cine eşti dumneata?

I-am spus cine sunt.

— Ce faci aici la club, la serată?

— Mă uit la animale.

— Vreau un răspuns ca lumea.

— Încearcă să vorbeşti pe alt ton şi poate o să-l capeţi.

Am ieşit de după bar şi am rămas în picioare lângă Isobel Graff.

— Te-au stricat toţi ăia care-ţi răspund da de o viaţă întreagă. Ei uite, eu sunt obişnuit să zic nu.

Se uita la mine mirat de-a binelea. Probabil că nu mai fusese contrazis de mulţi ani. Apoi îşi aduse aminte că trebuie să se supere şi se-ntoarse spre soţia lui.

— A venit aici cu tine?

— Nu.

Părea intimidată.

— Credeam că l-ai invitat tu, zise ea.

— Ce face aici în *cabaña*?

— I-am oferit un pahar. Mi-a sărit în ajutor. M-a bătut un bărbat.

Avea o voce monotonă, îngânată cu un scâncet de autocompătimire.

— Ce bărbat te-a bătut?

— Prietenul dumitale Carl Stern, am răspuns eu. A luat-o la palme şi a trântit-o jos. Bassett şi cu mine l-am dat afară.

— L-aţi dat afară?

Îngrijorarea lui Graff se transformă în mânie, pe care o revărsa asupra soţiei sale.

— Şi tu ai permis asta?

Ea lasă capul în jos şi-şi luă o poziţie stângace, inestetică, lăsându-se pe un picior ca o şcolăriţă.

— Nu m-ai auzit, Graff? Sau n-ai nimic împotrivă dacă vine un cuţitar şi-ţi bate nevasta?

— De nevasta mea am grijă aşa cum ştiu eu. Nu e întreagă la minte şi câteodată e nevoie de o mână

fermă. N-ai ce căuta aici. Poţi să ieşi.

— Mulţumesc, o să-mi beau întâi paharul.

Am adăugat în chip de conversaţie:

— Ce-ai făcut cu George Wall?

— George Wall? Nu cunosc niciun George Wall.

— Îl cunosc în schimb zdrahonii tăi: Frost, Marfeld şi Lashman.

Aceste nume îi stârniră brusc interesul.

— Cine e George Wall?

— Bărbatul lui Hester.

— Nu cunosc pe nicio Hester.

Nevasta îi aruncă o privire iute, întunecată, dar nu spuse nimic. L-am fixat cu o privire din oţelul cel mai dur şi am încercat să-l fac să lase ochii în jos. Degeaba. Ochii lui erau ca două găuri într-un zid. Te uitai prin ele şi vedeai un maidan mare, întunecat şi gol.

— Eşti un mincinos, Graff.

Se făcu palid. Se duse la uşă şi îl chemă pe Bassett cu voce tare, tremurătoare. Când Bassett apăru, Graff spuse:

— Să fie dat afară omul ăsta. Nu permit nici unui huligan...

— Domnul Archer nu este chiar un huligan, spuse Bassett cu răceală.

— E prieten cu tine?

— Da, aş putea zice că este. E drept, nu de mult. Domnul Archer e detectiv, detectiv particular şi l-am angajat pentru probleme personale.

— Ce probleme?

— M-a ameninţat aseară un scrântit. L-am angajat pe domnul Archer să facă investigaţii.

— Atunci învaţă-l să-i lase în pace pe prietenii mei. Carl Stern e asociatul meu. Vreau să fie tratat cu

respect.

Ochii lui Bassett se umeziseră şi sticleau, dar îi ţinu piept lui Graff.

— Eu sunt directorul acestui club. Şi atâta vreme cât îmi păstrez funcţia, eu voi stabili normele de conduită pentru invitaţi. Indiferent ai cui prieteni sunt.

Isobel Graff râse ca o cutie goală de conserve. Graff îşi strânse pumnii pe coapse şi începu să joace în loc.

— Ieşiţi afară, amândoi.

— Hai, Archer. Să-i dăm ocazia domnului Graff să-şi recapete bunele maniere.

Bassett era alb la faţă şi speriat, dar o scosese bine la capăt. Nu l-aş fi crezut în stare.

CAPITOLUL 21

Ne-am dus prin galerie în biroul lui. Mergea în pas de marş cu umerii crispaţi, parcă înghiţise un băţ.

Scoase nişte pahare din barul portabil şi îmi turnă un whisky ţeapăn, şi lui unul şi mai ţeapăn. Sticla, alta decât cea pe care o văzusem dimineaţa, era aproape goală. Şi totuşi, faptul că băuse toată ziua îl făcuse pe Bassett mai bun în unele privinţe, aşa cum te face mai bun trecerea anilor. Îşi pierduse stilul afectat şi nu mai încerca să arate mai tânăr decât în realitate. Oasele ascuţite ale craniului îi ieşeau ca o mască mortuară prin obrazul descărnat.

— A fost un spectacol demn de văzut, am spus eu. Credeam că ţi-e puţin frică de Graff.

— Îmi şi este, când sunt totalmente treaz. E în consiliul de administraţie, aş putea zice că e superiorul meu direct. Dar orice lucru pe care-l poate îndura un om are o limită. E nemaipomenit să nu-ţi fie frică, aşa, din când în când.

— Sper că n-o să ai necazuri din cauza mea.

— Lasă, nu-ţi face probleme pentru mine. Sunt destul de bătrân să-mi port singur de grijă.

Mă invită pe un scaun şi se aşeză la birou cu paharul pe jumătate plin cu whisky în mână

— Ce vânt te-aduce, dragul meu? S-a întâmplat ceva?

— S-au întâmplat multe. Am văzut-o pe Hester astă-seară.

Se uită la mine parcă i-aş fi spus că am văzut o

stafie.

— Ai văzut-o? Unde?

— La ea acasă, în Beverly Hills. Am avut o mică discuţie, fără niciun rezultat însă.

— Astă-seară?

— Da, pe la douăsprezece.

— Atunci înseamnă că trăieşte!

— Da, dacă nu cumva avea un magnetofon în burtă. Credeai că a murit?

I-a trebuit un timp până să răspundă. Avea ochii umezi şi sticloşi. În dosul lor se petrecea ceva obscur. Mi s-a părut că simte o imensă uşurare.

— Mi-era o groază nebună că a murit. Toată ziua mi-a fost groază c-o s-o omoare George Wall.

— Nici pomeneală de aşa ceva. Wall a dispărut şi el. Mă tem că a păţit-o. Poate l-au omorât oamenii lui Graff.

Pe Bassett nu-l interesa Wall. Înconjură biroul şi-mi puse o mână crispată pe umăr.

— Nu cumva mă minţi? Eşti sigur că Hester n-are nimic?

— Ca fizic, era bine-sănătoasă acum două ore. Nu ştiu ce să mai cred despre ea. Cum arată şi cum vorbeşte, ai zice că e o fată bună, şi când colo e în gaşcă cu cei mai mari bandiţi din sud-vest. De exemplu cu Carl Stern. Dumneata ce crezi despre ea, Bassett?

— Nu ştiu ce să cred. Şi nici n-am ştiut vreodată.

Se sprijini de birou, îşi apăsă mâna pe frunte şi apoi o trase în jos, mângâindu-şi faţa lungă de cal. Ridică încet pleoapele. Vedeam cum priveşte de sub ele o durere surdă.

— O iubeşti, nu?

— Foarte tare. Mă întreb dacă poţi să înţelegi

sentimentul pe care-l am pentru fata asta. Mai mult un sentiment patern i-aş zice. Nimic, absolut nimic senzual. O cunosc pe Hester de când era o copilă, şi pe ea şi pe sora ei. Tatăl lor era membru la noi, unul din cei mai buni prieteni ai mei.

— Eşti aici de mult?

— De douăzeci şi cinci de ani numai ca director. Am fost membru fondator al clubului. La început am fost douăzeci şi cinci. Am pus fiecare câte patruzeci de mii de dolari.

— Ai dat patruzeci de mii?

— Am dat. Mama şi cu mine o duceam bine pe vremuri, înainte de crahul din ’29. După aceea, prietenii de la club mi-au oferit postul de director. A fost prima şi singura slujbă pe care am avut-o.

— Cu Campbell ce s-a întâmplat?

— A turnat la băutură în el până a crăpat. Ceea ce fac şi eu, ce-i drept, cu oarecare întârziere.

Rânjind sardonic, apucă paharul şi îl goli până la fund.

— Nevastă-sa era cam proastă, complet lipsită de simţ practic. A stat în Topanga Canyon după ce a murit Raymond. Eu am făcut ce-am putut pentru bieţii copilaşi rămaşi fără tată.

— Nu mi-ai spus nimic din toate astea ieri-dimineaţă.

— Nu. Am fost învăţat să nu mă laud cu actele mele filantropice.

Vorbea ceremonios şi uşor neclar. Whisky-ul îşi făcea efectul. Se uită de la mine la sticlă, rotindu-şi ochii cu greutate. Am făcut semn din cap că nu vreau. Şi-a mai turnat o porţie cuadruplă şi a început să soarbă. Dacă reuşeşte să bea restul din pahar, n-o să se mai vadă durerea din dosul pleoapelor.

Am mai pus o întrebare, un harpon aruncat într-o doară, înainte de a se scufunda complet în Lethe:

— Hester ţi-a făcut vreo figură?

Părea că l-am luat pe neaşteptate, dar rosti cu grijă cuvintele saturate de alcool:

— Ce naiba spui acolo?

— Mi-a strecurat cineva o vorbă cum că Hester ţi-ar fi furat ceva când a plecat de-aici.

— Să fure de la mine? Nici pomeneală.

— N-a luat ceva din seif?

— Doamne fereşte. N-ar fi făcut Hester una ca asta. Şi nici n-aş avea ce să-mi fure cineva. Aici la club nu umblăm cu bani, toate afacerile le încheiem prin note de plată...

— Nu asta mă interesează. Vreau numai să aud din gura ta că Hester nu ţi-a furat nimic din seif în septembrie.

— Bineînţeles că nu. Nu pot să-mi închipui de unde ţi-a venit ideea asta. Vai, ce limbă otrăvită au oamenii.

Se aplecă spre mine, clătinându-se puţin.

— Cine ţi-a spus?

— Nu contează.

— Ba contează, când îţi zic. Ar trebui să-ţi verifici sursele de informaţie, dragul meu. Asta e o calomnie. Ce fel de fată o crezi pe Hester?

— Păi tocmai asta încerc să aflu. Ai cunoscut-o mai bine ca oricine şi zici că nu e capabilă de furt.

— De la mine în niciun caz nu.

— Dar de la altcineva?

— Nu ştiu ce e în stare să facă.

— E capabilă de şantaj?

— Pui nişte întrebări îngrozitoare, din ce în ce mai îngrozitoare.

— Mai de dimineaţă şantajul nu ţi se părea o ipoteză aşa de fantastică. Nu te costă nimic să fi sincer cu mine. Îl şantajează pe Simon Graff?

Îşi mişcă solemn capul dintr-o parte în alta.

— Pe ce motiv poate fi şantajat domnul Graff?

Am aruncat o privire la poza cu cei trei săritori.

— Pentru Gabrielle Torres. Am auzit că a existat o legătură între ea şi Graff.

— Ce legătură?

— Nu mai fă pe prostul, Clarence. Ştiu că nu eşti. Ai cunoscut-o pe fată... a lucrat la tine. Dacă a fost ceva între ea şi Graff, trebuie să ştii foarte bine.

— Dacă a fost ceva, spuse el încăpăţânat, eu n-am aflat niciodată.

Meditä un timp, clătinându-se pe picioare.

— Doamne, omule, doar nu-ţi trece prin cap că a omorât-o el.

— S-ar putea şi asta. Dar de fapt la doamna Graff mă gândeam.

Bassett îmi aruncă o privire tulbure şi buimăcită.

— Ce enormităţi îţi trec prin cap.

— Exact aşa ai vorbi şi dacă ai vrea să le acoperi crima.

— Dar este absolut...

Se strâmbă şi o luă de la capăt.

— Este absolut ridicol şi absurd...

— De ce? Isobel e destul de nebună ca să comită un omor. Avea şi o justificare.

— Nu e nebună. A fost... a avut la un moment dat probleme serioase de natură afectivă.

— A fost închisă?

— Nu, nu cred. A fost internată din când în când la un sanatoriu particular. Sanatoriul doctorului Frey, la Santa Monica.

— Când a fost internată ultima dată?

— Anul trecut.

— Când anume?

— Tot anul. Aşa că veji...

Dădu cu mâna prin faţa nasului, de parcă i-ar fi intrat o muscă bâzâitoare în gură.

— Vezi că e imposibil. Isobel era internată când a fost împuşcată fata. Absolut imposibil.

— Când spui asta te bazezi pe ceva?

— Sigur că da. Mă duceam la ea regulat.

— Şi cu Isobel eşti prieten vechi?

— Sigur că sunt. E prietena mea bună şi dragă.

— Aşa de bună şi de dragă că minţi pentru ea fără nicio remuşcare?

— Nu fi prost. Isobel n-ar fi în stare să omoare o muşcă.

Ochii i se înceţoşau, ca şi vocea de altfel, dar paharul îl ţinea bine în mână. Îl ridică la gură şi îl goli, apoi se aşează cam brusc pe marginea biroului. Se legănă încet dintr-o parte în alta, strângând paharul gol cu amândouă mâinile, de parcă ar fi fost singurul lui sprijin.

— Prietenă bună şi dragă, repetă el sentimental. Săraca Isobel, tragică poveste a mai avut. Mama ei a murit de tânără, tatăl ei i-a dat totul în afară de dragoste. Avea nevoie de un suflet lângă ea, de cineva cu care să vorbească. Am încercat să fiu eu acel cineva.

— Zău?

Se uită la mine cu ochi pătrunzători şi trişti. Noul transport de whisky îl trezise parţial şi temporar, dar ajunsese la un punct foarte aproape de ireversibil.

— Ştiu că sună neverosimil. Dar nu uita că asta se întâmpla acum douăzeci de ani. N-am fost

întotdeauna bătrân. Şi oricum, lui Isobel îi plăceau bărbaţii mai în vârstă. Îl iubea pe tatăl ei, dar el nu putea să-i ofere înţelegerea de care avea nevoie. Tocmai fusese eliminată din colegiu a treia sau a patra oară. Era grozav de închisă în sine. Îşi petrecea zilele aici, singură pe plajă. Încet-încet, a descoperit că poate sta de vorbă cu mine. Am vorbit toată vara şi la începutul toamnei. N-a mai vrut să se întoarcă la şcoală. Nu voia să mă lase. Era îndrăgostită de mine.

— Râzi de mine.

Îl înţepam dinadins, şi a reacţionat cu promptitudine de om beat. Roşeaţa furiei i se strecură în capilare, injectându-i obrajii cenuşii.

— Ba e adevărat. Mă iubea. Avusesem şi eu probleme sentimentale şi eram singurul care o înţelegea. Şi mă şi respecta! Am studiat la Harvard, ştiai asta? Am stat trei ani în Franţa în timpul primului război mondial. Am fost brancardier.

Asta înseamnă că acum are vreo şaizeci de ani, m-am gândit eu. Şi acum douăzeci de ani avea patruzeci, şi Isobel douăzeci, să zicem.

— Şi ce simţeai pentru ea? am întrebat eu. Tot un sentiment patern?

— O iubeam. Ea şi mama au fost singurele femei pe care le-am iubit. Şi m-aş fi însurat cu ea, dacă nu s-ar fi împotrivit tatăl ei. Nu-i eram pe plac lui Peter Heliopoulos.

— Şi atunci a măritat-o cu Simon Graff?

— Mda, cu Simon Graff.

Se scutură de scârbă cu furia unui om slab şi fricos care rareori îşi dă sentimentele pe faţă.

— Cu un învârtit, un băgăreţ, un escroc, un destrăbălat. L-am cunoscut pe Simon Graff când era un ilustru necunoscut, un nimic în oraşul ăsta.

Asistent de regie la filmele de duzină, avea un singur costum de haine. Mi-a plăcut, şi el s-a făcut că îi plac şi eu lui. I-am împrumutat bani, i-am făcut rost de un permis la club ca invitat, l-am prezentat în stânga şi în dreapta. I l-am prezentat şi lui Heliopoulos, să fiu al naibii! După doi ani făcea filme pentru Helio şi se însurase cu Isobel. Tot ce are, tot ce-a făcut, din căsătoria asta îi vine. Şi nu are nici măcar atâta bun simţ să se poarte cu ea civilizat.

Se ridică în picioare şi făcu un gest larg, care-l aruncă într-o parte, până în perete. Scăpând paharul, îşi răsfiră degetele de la amândouă mâinile pe perete, ca să se oprească. Dar peretele se apleca spre el. Se pocni cu fruntea de zid. Se închise din şale ca un briceag şi căzu în fund bufnind pe covor.

Se uită la mine peste cap, chicotind prosteşte. Unul din ochii albaştri ca de peşte fiert, privea drept. Celălalt o luase razna la slănină. Părea o întruchipare a nebuniei ridicole şi inofensive.

— Sunt maluri vari, zise el.

— Nu-i nimic, pângem strânzele.

L-am luat de subţiori, l-am aşezat pe picioare şi l-am dus copăcel până la scaun. Acolo s-a prăbuşit, cu mâinile şi cu falca de jos atârnând. Privirea împrăştiată i se adună la loc pe sticla de whisky. Se întinse după ea. Pe fund clipoceau vreo două degete de whisky. Mi-era teamă că încă o înghiţitură îl dă gata de tot, dacă nu cumva îl şi omoară. I-am tras sticla dintre mâini, am astupat-o şi am pus-o mai încolo. Cheia de la bar era în broască. Am încuiat şi am băgat-o în buzunar.

— Cu ce drept sechestrezi grogul?

Cum îşi mişca atent buzele în jurul cuvintelor, Bassett semăna cu o cămilă care rumegă.

— Asta e o nedreptate – confiscare ilegală. Cer *habeas corpus.*

Se aplecă în faţă să-mi ia paharul meu. I l-am smuls din mână.

— Ţi-ajunge, Clarence.

— Asta hotărăsc eu. Sunt un om hotărât. Un om deosebit. O sticlă pe zi beau, al naibii să fiu. Dacă beau cu tine, te bag sub masă.

— Nici nu mă-ndoiesc. Vorbeam de Simon Graff, nu ţi-e prea simpatic, nu?

— Îl urăsc, spuse el. Hai să fim cinstiţi. Mi-a furat singura femeie care am iubit-o. Afar' de mama. Mi-a furat şi maître d'hôtel-ul. Cel mai bun maître d'hôtel din Southland, Stefan. I-au dat salariu dublu, l-au atras la Vegas.

— Cine?

— Graff şi Stern. Aveau nevoie de el la aşa-zisul club.

— Apropo de Graff şi Stern, ce l-a apucat pe Graff să-i fie de paravan unui gangster?

— Asta-i întrebare de patru'ş'şase de dolari. Nu ştiu răspunsul. Şi chiar dac-aş şti, ţie nu ţi-aş spune. Îţi sunt antipatic.

— Fruntea sus, Clarence. Dimpotrivă, îmi eşti chiar simpatic.

— Mincinosule. Crud şi inuman.

Două lacrimi i se desprinseră din colţul ochilor şi începură să alunece în jos pe obrajii brăzdaţi, ca două omizi de argint.

— Să nu-mi dea să beau. Încearcă să mă facă să vorbesc şi nu-mi dă să beau. Nu-i cinstit, nu e uman.

— Îmi pare rău. Gata cu băutura astă-seară. Doar nu vrei să te sinucizi.

— De ce să nu vreau? Singur pe lume. Nimeni nu

mă iubeşte.

Începu să plângă brusc şi abundent, udându-şi toată faţa. Din nas şi din gură îi şiroia un lichid transparent. Tresărea de hohote ca de nişte valuri care i se spărgeau în trup.

Nu era prea plăcut la vedere. Am pornit spre uşă.

— Nu mă lăsa, spuse printre suspine. Nu mă lăsa singur.

Ieşi de după birou, se îndoi din genunchi parcă l-ar fi tăiat o sârmă nevăzută, şi se întinse cât era de lung pe covor, orb, surd şi mut. I-am întors capul pe o parte ca să nu se sufoce şi am ieşit.

CAPITOLUL 22

Începea sa fie răcoare bine. De la bar mai răzbăteau râsete şi alte zgomote, semn că lumea mai petrecea încă, dar muzica din curte încetase. Se auzi o maşină care se muncea să urce în şosea, apoi alta. Petrecerea era pe sfârşite.

În camera salvatorului, la capătul şirului de *cabañas,* era lumină. M-am uitat înăuntru. Tânărul negru şedea citind o carte. Când m-a văzut a închis-o şi s-a ridicat în picioare. Titlul cărţii era „Elemente de sociologie”.

— Citeşti până târziu.

— Mai bine târziu decât niciodată.

— Ce faci de obicei cu Bassett când e beat mort?

— Iar e beat mort?

— E pe jos la el în birou. Are vreun pat pe-aici?

— Da, în odaia din spate.

Făcu o mutră resemnată.

— Cred c-ar fi bine să-l bag în pat, nu?

— Să te-ajut?

— Nu, mulţumesc, pot şi singur, am antrenament, slavă Domnului!

Îmi zâmbi, un zâmbet mai puţin automat ca înainte.

— Ştiu cum facem; eu îl întind pe domnul Bassett în pat şi dumneavoastră mai staţi puţin aici, să vă fac o cafea.

— Mi-ar prinde bine o cafea. Apropo, mă cheamă Lew Archer.

— Joseph Tobias.

Strângerea lui de mână ar fi putut îndoi o potcoavă.

Plecă la trap. În cămăruţă erau îngrămădite umbrele închise, şezlonguri puse unele peste altele, saltele şi mingi dezumflate. Mi-am desfăcut un şezlong şi m-am întins. Aproape în aceeaşi clipă am adormit.

Când m-am trezit, Tobias era în picioare lângă mine. Deschisese un dulăpior negru de fier din perete. Trase o serie de butoane şi noaptea cu licăriri de lumini de dincolo de uşa deschisă se făcu cenuşie ca praful de cărbune.

Tobias se întoarse şi văzu că sunt treaz.

— N-am vrut să vă trezesc. Arătaţi obosit.

— Dumneata nu oboseşti niciodată?

— Nu. Nu ştiu de ce, dar nu obosesc niciodată. Doriţi cafeaua acum?

— Du-mă la ea.

M-a dus într-o încăpere cu pereţi albi, puternic luminată; pe uşă scria BUFET-EXPRES. După tejghea, clocotea nişte apă într-un filtru de sticlă. Pe perete, un ceas electric înghiţea spasmodic bucăţele de timp. Era patru fără un sfert.

M-am aşezat în faţa tejghelei pe un scaun tapisat. Tobias sări peste tejghea şi ateriză în faţa mea cu o figură lipsită de expresie.

— Cuchulain Viteazul din Ulster, spuse el lăsându-mă cu gura căscată. Când Cuchulain era obosit şi stors de atâtea lupte, se ducea pe malul râului şi făcea exerciţii. Aşa se odihnea el. Am aprins focul, poate mâncăm nişte ouă. Mie personal nu mi-ar strica vreo două-trei ouşoare.

— Nici mie.

— Dar nişte suc de roşii la început? Limpezeşte cerul gurii.

— Grozav.

Deschise o cutie mare şi umplu două pahare cu suc de roşii. Mi-am luat paharul şi m-am uitat la el. În lumina fluorescentă, sucul era gros şi închis la culoare. Am pus paharul jos.

— Are ceva sucul?

— Mi se pare bun, am răspuns eu fără convingere.

Tobias era disperat, se temea ca nu cumva să cred că e o gazdă proastă.

— Ce-i, are gunoaie?

Se aplecă peste tejghea, cu fruntea încreţită de atâta zel.

— Acum am deschis cutia; dacă e ceva în el, înseamnă că e de la cutie. Trusturile astea mari îşi închipuie că pot să otrăvească oamenii, mai ales acuma când avem în administraţie numai oameni de afaceri. Deschid altă cutie.

— Nu, lasă.

Am băut tot conţinutul paharului. Avea gust de suc de roşii.

— Cum e?

— Foarte bun.

— Mi-a fost teamă adineauri că are ceva.

— N-are nimic. Eu am ce am.

Luă şase ouă din frigider şi le sparse în tigaie, spunând peste umăr:

— Asta nu schimbă cu nimic ce-am spus despre marile trusturi. Producţia în serie şi vânzarea în serie contribuie într-adevăr la realizarea unor avantaje sociale, dar cantitatea, fără să fie dublată şi de altceva, tinde să combată elementul uman. Am ajuns la un punct unde trebuie să socotim costul uman.

Cum vreţi cafeaua?

— La ora asta, tare. Frumoasă instalaţie aveţi aici!

— Ne străduim să facem lucrurile cum trebuie. Am fost picolo la un bufet-expres înainte să fiu salvator. Nici salvarea nu se plăteşte mai bine, dar am mai mult timp liber să studiez.

— Eşti student?

— Da.

Puse ouăle în farfurie şi turnă cafeaua.

— Pot să jur că vă miră uşurinţa cu care mă exprim.

— Mi-ai luat vorba din gură.

Radia de bucurie.

— În general nu prea dau drumul la limbă pe-aici. Oamenii, cu cât sunt mai bogaţi, cu atât le place mai puţin să audă un negru vorbind cu expresii alese. Cred că le dă senzaţia că nu mai e nicio bucurie să fii bogat, dacă nu te simţi superior faţă de cineva. Studiez engleza la nivel de facultate, dar dacă aş vorbi aşa mi-aş pierde slujba. Oamenii sunt foarte susceptibili.

— Urmezi UCLA?

— Nu, merg la cursurile pregătitoare. Învăţ pentru UCLA. Ce naiba, zise el, abia am împlinit douăzeci şi cinci de ani, am tot timpul. Bineînţeles, acum aş fi departe dacă m-aş fi trezit mai repede. Mi-a trebuit o scuturătură bună în armată, ca să mă scoată din starea de automulţumire animală.

Învârtea cuvintele cu limba, încântat.

— M-am trezit într-o noapte pe un deal îngheţat, când ne întorceam de la Yalu. Şi deodată m-a pocnit, bam!, nici n-am ştiut la început ce este.

— Războiul?

— Totul. Şi războiul, şi pacea... Valorile din viaţa

asta.

Băgă furculiţa în gură şi începu să mestece la mine plin de zel.

— Mi-am dat seama că nu ştiu cine sunt. Înţelegeţi, parcă purtam o mască ce-mi acoperea şi obrazul şi mintea, masca asta neagră; şi nu ştiu cum se face, dar nici nu ştiam cine sunt. M-am hotărât. Să descopăr neapărat cine sunt şi să devin om. Dacă pot. Vi se pare o nebunie ca cineva ca mine să ia o asemenea hotărâre?

— Dimpotrivă, mi se pare cât se poate de rezonabil. Ce vrei să te faci până la urmă?

— Profesor la o şcoală. Să predau şi să meditez.

— Frumoasă meserie.

— Mie-mi spuneţi? De-abia aştept să încep.

Tăcu un timp, ca să se gândească mai bine cum o să fie când o să înceapă.

— Îmi place grozav de mult să le spun oamenilor lucruri importante. Mai ales puştilor. Îmi place să comunic valori, idei. Dumneavoastră, cu ce vă ocupaţi, domnule Archer?

— Sunt detectiv particular.

Tobias se uită la mine puţin dezamăgit.

— Nu e o meserie cam plicticoasă?

— E o meserie dură. Vezi oamenii în cele mai dezavantajoase posturi. Apropo, ce face Bassett?

— E mort pentru restul umanităţii. L-am băgat în pat. De obicei îi trece în somn, fără alte complicaţii, şi pe mine nu mă deranjează să-l urc în pat. Se poartă foarte frumos cu mine.

— De când lucrezi aici?

— De mai mult de trei ani. Am început la bar şi pe urmă m-am schimbat pe post de salvator acum două veri.

— Atunci înseamnă că ai cunoscut-o pe Gabrielle care lucra aici.

Răspunse fără tragere de inimă:

— Am cunoscut-o. V-am mai spus.

Faţa i se închise complet. Strălucirea îi pieri din ochi ca ceva mic şi fricos care se vâră repede la loc în vizuină.

— Nu ştiu ce urmăriţi.

— N-are nicio legătură cu tine. Nu te feri de mine, Joseph, numai pentru că îţi pun câteva întrebări.

— Nu mă feresc.

Dar vorbea cu glas stins şi monoton.

— Am răspuns la toate întrebările la care se poate răspunde.

— Cum adică?

— Ştiţi dumneavoastră cum, dacă sunteţi detectiv. Când a fost omorâtă Gabrielle... domnişoara Torres, eu am fost primul pe care l-au arestat. M-au dus la comisariat şi m-au interogat cu schimbul, toată ziua şi jumătate din noapte.

Lăsă capul în jos sub greutatea amintirii. Mi se rupea inima să-l văd cum îşi pierde entuziasmul.

— De ce să te aresteze tocmai pe tine?

— Aşa, fără niciun motiv.

Ridică mâna şi o răsuci în faţa ochilor. Era neagră *şi* lucioasă în lumina fluorescentă.

— Pe altcineva n-au mai interogat?

— Ba da, cum să nu, după ce le-am dovedit că am stat acasă toată noaptea. Au adunat câţiva beţivani şi maniaci sexuali care stau prin Malibu şi prin locuri de trecere, şi câţiva vagabonzi în trecere. Şi i-au pus câteva întrebări şi domnişoarei Campbell.

— Hester Campbell?

— Da. La ea spusese Gabrielle că stă în seara

aceea.

— De unde ştii?

— Am auzit de la Tony.

— Dar de fapt unde a fost Gabrielle în seara aceea?

— De unde să ştiu eu?

— Am crezut că poate ai măcar o idee.

— Atunci n-aţi crezut bine.

Privirea lui uşor absentă, care până atunci mă evitase, se întoarse încet spre mine.

— Vreţi să redeschideţi dosarul cu crima? Pentru asta v-a angajat domnul Bassett?

— Nu, nu pentru asta. De fapt am început să fac investigaţii în altă direcţie, dar toate firele duc la Gabrielle. Cât de bine o cunoşteai, Joseph?

Răspunse cu multă atenţie:

— Lucram împreună. Sâmbăta şi duminica lua comenzile pentru sandvişuri şi băuturi de la cei din bazin şi din *cabañas.* Era prea mică să ducă singură băuturile, aşa că o ajutam eu. Domnişoara Torres era foarte drăguţă, era plăcut să lucrezi cu ea. Am fost foarte amărât când am văzut ce i s-a întâmplat.

— Ai văzut ce i s-a întâmplat?

— Nu asta am vrut să spun. N-am văzut atunci când s-a întâmplat. Dar eram chiar aici, în odaia asta, când a venit Tony de pe plajă. A împuşcat-o cineva, cred că ştiţi, a împuşcat-o şi a lăsat-o acolo, chiar lângă club. Casa lui Tony era pe faleză, ceva mai încolo. O aştepta pe Gabrielle să vină pe la miezul nopţii. Când a văzut că nu vine, a telefonat la familia Campbell. I-au spus că nici n-au văzut-o, şi atunci a plecat s-o caute. A găsit-o dimineaţa găurită de gloanţe, o băteau valurile. În ziua aceea trebuia s-o ajute pe doamna Lamb, şi primul lucru pe care l-a făcut Tony a fost să vină încoace să-i spună doamnei

Lamb.

Tobias îşi linse buzele uscate. Ochii lui priveau prin mine trecutul.

— Stătea uite colo, în faţa tejghelei. Multă vreme n-a putut să scoată un cuvânt. Nu putea să deschidă gura să-i spună doamnei Lamb că a murit Gabrielle. Dar ea a văzut că are nevoie să-l liniştească cineva. A venit de după tejghea, l-a cuprins în braţe şi l-a ţinut aşa ca pe un copil. Atunci i-a spus. Doamna Lamb m-a trimis să chem poliţia.

— Chiar dumneata i-ai chemat?

— Nu, voiam să telefonez, dar era domnul Bassett în birou. I-a chemat el. Eu m-am dus la celălalt capăt al bazinului şi m-am uitat prin gard fără să mă vadă nimeni. Era acolo, întinsă pe nisip, se uita în sus la cer. Tony o trăsese de unde o ajungeau valurile. Am văzut că are nisip în ochi, voiam să cobor şi să-i şterg nisipul din ochi, dar mi-era frică să mă duc acolo.

— De ce?

— Era dezbrăcată. Părea aşa de albă. Mi-era frică să nu vină poliţia să mă prindă acolo şi să-şi închipuie cine ştie ce prostie despre mine. Dar degeaba, tot şi-au închipuit tot felul de lucruri. M-au arestat chiar atunci, dimineaţa. De fapt mă şi aşteptam.

— De ce?

— Oamenii trebuie să dea vina pe cineva. Sunt trei sute de ani de când dau vina pe noi. Cred că mai devreme sau mai târziu trebuia să mi se-ntâmple şi mie. N-ar fi trebuit să-mi îngăduie să mă... împrietenesc cu ea. Şi pe deasupra, mai aveam şi un cercel de-al ei în buzunar.

— Ce fel de cercel?

— Avea nişte cercei rotunzi, de sidef. Erau în formă de colac de salvare, cu o găurică la mijloc, şi pe colac

scria USS Malibu. Ghinionul a fost că mai purta încă... adică, celălalt cercel mai era încă la ea în ureche.

— Cum de-a ajuns cercelul la tine?

— L-am găsit pe jos, spuse el, şi voiam să i-l dau înapoi. L-am găsit pe marginea bazinului, adăugă el după o clipă.

— În dimineaţa aia?

— Înainte de-a afla că a murit. Marfeld şi ceilalţi au bătut tare pe asta. Îşi închipuiau probabil că au şi aranjat treaba, până când mi-am dovedit alibiul.

Scoase un sunet fornăit, mai mult un geamăt.

— Ca şi cum aş fi fost în stare să mă ating de Gabrielle ca să-i fac ceva rău.

— Erai îndrăgostit de ea, Joseph?

— N-am spus aşa ceva.

— Dar e adevărat, nu?

Puse cotul pe tejghea şi îşi sprijini bărbia în pumn, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească gândurile.

— Aş fi putut fi îndrăgostit, recunoscu el, dacă aş fi avut o speranţă cât de mică. Dar n-avea niciun sens, eram doi indivizi care nu pot suferi comparaţie. Ea era pe jumătate spaniolă, pe jumătate americană, şi niciodată nu m-a considerat o fiinţă omenească.

— Ăsta ar fi putut fi un mobil pentru crimă.

Îi urmăream figura. Se lungi, fără să arate nici un alt semn de emoţie. Planurile formate de obraji, buzele groase păreau o masca lustruită, sculptată în lemn pe care o ţinea în echilibru în palmă.

— Nu cumva ai omorât-o tu, Joseph?

Faţa i se crispa, dar nu era surprins; parcă aş fi pus degetul pe cicatricea unei răni vechi. Clătină trist din cap.

— Nu m-aş fi atins nici de un fir de păr de-al ei, doar ştiţi asta.

— Bine. Consideră că nici nu te-am întrebat.

— Nu pot. Vă rog să vă retrageţi cuvintele sau să ieşiţi de-aici.

— Bine. Îmi retrag cuvintele.

— N-ar fi trebuit să întrebaţi. Mi-era prietenă. Credeam că şi dumneavoastră îmi sunteţi prieten.

— Iartă-mă, Joseph. Trebuie să pun întrebările astea.

— De ce trebuie? Cine vă sileşte? Ar trebui să fiţi mai atent ce spuneţi, cine şi ce-a făcut aici. Ştiţi ce-ar face Tony Torres dacă şi-ar închipui că i-am omorât fata?

— Te-ar omorî.

— Exact. Deja m-a ameninţat că mă omoară când mi-a dat drumul poliţia. Tot ce-am putut să fac a fost să stau de vorbă cu el şi să-l conving că nu-s vinovat. Îşi bagă în cap câte-o idee fixă, care acolo rămâne şi-l bâzâie ca un polizor. Şi are încă în el foarte multă violenţă.

— Ca noi toţi, de altfel.

— Ştiu, domnule Archer. Ştiu, pentru că şi eu sunt la fel. Dar la Tony violenţa e mai pronunţată decât la majoritatea oamenilor. A omorât un om în bătaie, odată, când era tânăr.

— Pe ring?

— Nu, nu pe ring, şi nici măcar n-a fost un accident. A făcut-o cu bună-ştiinţă, din cauza unei femei. M-a chemat la el în cameră într-o seară, s-a îmbătat cu vin tămâios şi mi-a spus tot.

— Când asta?

— Acum vreo două luni. Cred că îl rodea de mult să spună cuiva. Ştiţi, femeia era mama Gabriellei. L-a omorât pe bărbatul cu care umbla, şi ea l-a părăsit. Celălalt avea cuţit, şi judecătorul din Fresno a

considerat că a fost în legitimă apărare, dar Tony nu putea să şi-o ierte. A făcut legătura cu Gabrielle, zicea că l-a pedepsit Dumnezeu, de asta i s-a întâmplat ei ce i s-a-ntâmplat. Tony e foarte superstiţios.

— Îl cunoşti pe Lance, nepotul lui?

— Îl cunosc.

Tonul lui Joseph îi definea clar atitudinea. Era negativă.

— Acum câţiva ani, când am început să lucrez la bar, el făcea ce fac eu. Am auzit că acum e mare mahăr; e de necrezut. Era într-un hal de lene, că nici slujba de salvator nu putea să şi-o facă dacă nu-l ajuta unchi-său. Tony făcea curăţenie în locul lui, în timp ce Lance se juca în bazin şi sărea de la trambulină.

— Ce părere are Tony acum despre el?

Joseph se scărpină în părul mic şi des.

— În sfârşit s-a lămurit cu el. Aş zice aproape că-l urăşte.

— Destul ca să-l omoare?

— Ce-s toate poveştile astea cu omoruri, domnule Archer? A fost cineva omorât?

— Îţi spun, dacă ştii să păstrezi un secret.

— Ştiu să păstrez un secret.

— Atunci vezi, păstrează-l bine. Prietenul tău Lance a fost împuşcat aseară.

Joseph vorbi fără să-şi ridice privirea de pe tejghea.

— Nu era prietenul meu. N-a însemnat nimic în viaţa mea.

— A însemnat mult în viaţa lui Tony.

Clătină încet din cap dintr-o parte în alta.

— N-ar fi trebuit să vă spun ce v-am spus despre Tony. A greşit odată când era tânăr şi zăpăcit. Acum n-ar mai face aşa ceva. Nu e în stare să omoare o

muscă, decât dacă îl muşcă.

— Sau e albă, sau e neagră, Joseph. Ziceai că îl urăşte pe Lance.

— Am spus, aproape că îl urăşte.

— De ce să-l urască?

— Are destule motive.

— Spune-mi ce motive.

— Nu vă spun, dacă vreţi s-o întoarceţi împotriva lui Tony. Lance ăla nu e vrednic nici măcar să-i lege şireturile.

— Şi tu crezi că s-ar fi putut să-l împuşte Tony?

— Eu nu spun că cred, eu nu cred nimic.

— Ai spus că are destule motive. Spune-mi un motiv.

— Gabrielle, spuse el privind în jos. Lance a fost primul cu care a umblat, încă de când era puştoaică la liceu. Mi-a spus ea. El a învăţat-o să bea, a învăţat-o toate prostiile. Dacă Tony l-a împuşcat a făcut un mare serviciu omenirii.

— Se poate, dar nu şi lui personal. Spuneai că Gabrielle ţi-a spus toate lucrurile astea?

Dădu din cap, şi umbra neagră, abătută, de pe perete, dădu din cap o dată cu el.

— Eraţi aşa de apropiaţi?

— Nu, n-am fost niciodată, dacă vă referiţi la ce cred eu că vă referiţi. Se purta cu mine parcă n-aş fi avut simţăminte omeneşti. Mă chinuia cu lucrurile astea pe care mi le spunea... când îmi spunea ce-a învăţat-o să facă.

Avea vocea sugrumată.

— Cred că nu-şi dădea seama că mă chinuieşte. Pur şi simplu nu ştia că am şi eu inimă.

— Ai prea multă inimă.

— Da, am. Câteodată simt cum mi se frânge în

mine. Ca atunci când mi-a spus ce voia de la ea. Voia să meargă cu ea la Los Angeles, să stea la un hotel, şi el să-i aranjeze întâlniri cu bărbaţi. Când am auzit asta am văzut negru, n-am mai răbdat şi i-am spus lui Tony. Atunci a rupt-o Tony cu Lance, l-a zburat de-aici şi l-a dat afară şi din casă.

— Gabrielle a plecat cu el?

— Nu, ea n-a plecat. Credeam că dacă nu-l mai are lângă ea, poate-i vine mintea la cap. Dar se pare că era prea târziu. Era deja pierdută.

— Ce-a mai păţit după asta?

— Uitaţi ce e, domnule Archer, spuse el stăpânindu-şi glasul, puteţi să mă băgaţi în mare încurcătură. În slujba pe care o am nu intră şi obligaţia de a-i spiona pe membri.

— Ce contează o slujbă?

— Nu-i vorba de slujbă. Găsesc eu altă slujbă. E vorba că puteţi să-mi faceţi într-adevăr mult rău.

— Iartă-mă. N-am vrut să te sperii. Credeam că vrei să-mi fii de ajutor.

CAPITOLUL 23

Se uită în sus, în lumină. Avea o figură liniştită. Nu se citea pe ea nicio tensiune morală. Dar simţeam în el o încordare teribilă.

— Gabrielle a murit, spuse el către lumina neclintită. De ce ajutor pot să-i mai fiu dacă vorbesc despre ea?

— Mai sunt şi alte fete, şi ar putea să li se-ntâmple şi lor.

Tăcerea lui se întinse mai departe. În cele din urmă zise:

— Nu sunt chiar aşa de laş cum credeţi. Am încercat la poliţie să le spun, când mă întrebau despre cercel. Dar nu-i interesa de loc să audă.

— Ce să audă?

— Acum, dacă tot am început, o să vă spun. Gabrielle intra într-una din *cabañas* aproape în fiecare zi şi stătea acolo o oră sau chiar mai mult.

— Singură?

— Ştiţi bine că nu asta vreau să spun.

— Cine era cu ea, Joseph?

Eram aproape sigur ce o să răspundă.

— Domnul Graff era acolo cu ea.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur. Nu-nţelegeţi cum era Gabrielle. Mică şi proastă, mândră că un bărbat că domnul Graff îi dă atenţie. Şi în afară de asta, ca să nu se cunoască, mă ruga pe mine să iau comenzile şi-n celelalte *cabañas* când ea era... ocupată cu altceva.

Nu-i era ruşine că ştiu, adăugă el cu amărăciune. Îi era ruşine numai de doamna Lamb.

— Se-ntâlneau vreodată şi noaptea aici? am întrebat eu. Graff şi Gabrielle?

— Poate că da. Nu ştiu. Pe-atunci nu lucram niciodată noaptea.

— A fost la club în noaptea când a fost omorâtă, am spus eu. Asta ştim.

— De unde să ştim? Tony a găsit-o pe plajă.

— Gândeşte-te la cercel. Unde l-ai găsit exact?

— Pe jos în galerie, în faţa şirului de *cabañas.* Dar putea să-l piardă acolo oricând.

— Da, dar nu l-ar mai fi purtat pe celălalt. Ştii sigur că îl avea, sau ţi-au spus ei?

— Ştiu sigur. L-am văzut cu ochii mei. Când m-au interogat, m-au dus jos, unde era ea. Au deschis uşile şi m-au pus să mă uit la ea. Am văzut cerceluşul alb la ea în ureche.

Îi dădură lacrimile, negre ca cerneala. Amintirea îi dăduse un junghi neaşteptat. Am spus:

— Atunci mai mult ca sigur a fost la club puţin înainte de a fi omorâtă. Când o fată pierde un cercel, nu-l mai poartă pe celălalt. Asta înseamnă că Gabrielle n-a avut timp să-i observe lipsa. E posibil să-l fi pierdut chiar atunci când a omorât-o. Vrei să-mi arăţi unde l-ai găsit, Joseph?

Afară, prima lumină scălda văile din răsărit ale cerului. Stelele rare se topeau în ea ca fulgii de zăpadă pe piatră.

Tobias mă duse prin galerie, cam până la jumătatea bazinului. Am trecut pe lângă uşile închise a şase *cabañas,* printre care şi a lui Graff. Am observat că băiatul îşi pierduse vioiciunea din mers. Se opri şi se întoarse spre mine:

— Era chiar aici, prins în grătar.

Un grătar circular de sârmă, aşezat într-o mică adâncitură în ciment, masca o gură de scurgere.

— Stropise cineva galeria cu furtunul, şi cercelul a ajuns aici cu apa. L-am văzut din întâmplare lucind.

— De unde ştii că a stropit cineva coridorul?

— Mai era ud în unele locuri.

— Ştii cumva cine?

— Putea să fie oricine, oricare din cei care lucrau aici la bazin. Sau oricare dintre membri. Nu poţi şti niciodată.

— Cine lucra atunci la bazin?

— Eu şi Gabrielle cel mai mult, Tony, salvatorul... Nu, atunci n-aveam salvator, până în vară, când am intrat eu, n-am avut salvator. Domnişoara Campbell lucra pe post de salvator.

— Era aici în dimineaţa aceea?

— Cred că da. Da, acum mi-aduc aminte că era. Unde vreţi să ajungeţi, domnule Archer?

— Să aflu cine a omorât-o pe Gabrielle, de ce, unde şi cum.

Se sprijini de perete, cu umerii ridicaţi. Ochii şi gura îi luceau pe figura de bazalt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Archer, doar nu vreţi iar să mă acuzaţi pe mine?

— Nu. Aş vrea să ştiu ce părere ai. Eu cred că ea a fost omorâtă aici la club, poate a fost omorâtă chiar în acest loc. Ucigaşul a târât-o pe jos pe plajă; dacă nu, s-a târât ea singură. A lăsat o dâră de sânge care trebuia să dispară, trebuia spălată. Şi i-a căzut un cercel, care n-a dispărut.

— Un biet cercel nu e cine ştie ce dovadă.

— Nu, am răspuns eu. Nu e cine ştie ce.

— Credeţi că domnişoara Campbell a făcut toate

astea?

— Tocmai aici vreau să-ţi ştiu părerea. Avea vreun motiv, vreun mobil?

— Se poate să fi avut.

Îşi umezi buzele cu limba.

— I-a făcut avansuri domnului Graff, numai că el nu i-a răspuns.

— Ţi-a spus Gabrielle?

— Mi-a spus că domnişoara Campbell e geloasă pe ea. Nici nu era nevoie să-mi spună. Vedeam şi singur.

— Ce vedeai?

— Privirile scârboase pe care le-au schimbat toată primăvara aia. Într-un fel mai erau prietene, ştiţi cum sunt fetele câteodată, dar nu se mai iubeau ca înainte. Pe urmă, imediat după povestea aia, imediat după anchetă, a plecat spre o destinaţie necunoscută.

— Dar s-a întors.

— S-a întors după mai mult de-un an, după ce se liniştise tot. Cazul o mai interesa încă foarte mult, totuşi. M-a întrebat tot felul de lucruri, acum, vara asta. Mi-a înşirat o poveste că ea şi sora ei, Rina, vor să scrie cum a fost, pentru o revistă, dar nu cred că asta le interesa.

— Ce fel de întrebări ţi-au pus?

— Nu ştiu, spuse el obosit. Cred că unele mi le-aţi pus şi dumneavoastră. Până acum cred că mi-aţi pus un milion de întrebări.

— I-ai spus de cercel?

— Poate i-am spus. Nu mai ştiu. Are vreo importanţă?

Se împinse ca să se desprindă de perete, traversă galeria târşâindu-şi picioarele şi se uită la cerul care începuse să se albească.

— Trebuie să mă duc acasă să dorm puţin,

domnule Archer. La nouă trebuie să fiu iar la datorie.

— Credeam că nu oboseşti niciodată.

— Nu, dar mă întristez. Mi-aţi răscolit multe lucruri pe care aş vrea să le uit. La drept vorbind, m-aţi chinuit şi dumneavoastră destul.

— Iartă-mă, te rog. Şi eu sunt obosit. Dar merită, dacă reuşim să-l descoperim pe ucigaş.

— Credeţi? Să zicem că-l descoperiţi, ce-o să se-ntâmple?

În lumina cenuşie puteai să te sperii de faţa lui, şi vorbea cu un glas alimentat de-o veche amărăciune.

— O să se-ntâmple ce s-a-ntâmplat şi înainte. Poliţia o să ia cazul din mâinile dumneavoastră, o să-l claseze bine şi n-o să se-ntâmple nimic, n-o să fie nimeni arestat.

— Înainte aşa s-a-ntâmplat?

— V-am mai spus o dată. Când Marfeld a văzut că pe mine nu poate să mă bage la răcoare, aşa pe gratis, i-a scăzut brusc interesul. Acum mi-a scăzut şi mie interesul.

— Pot să merg mai departe decât Marfeld, dacă e nevoie.

— Şi ce dacă mergeţi? Pentru Gabrielle e prea târziu; şi pentru mine e prea târziu. Pentru mine a fost întotdeauna prea târziu.

Îmi întoarse spatele şi plecă.

CAPITOLUL 24

Ar fi trebuit să mă port cu mai mult tact. M-am dus la celălalt capăt al bazinului, ultimul musafir rămas de la petrecere, simţind în inimă refluxul de zori, când sângele se leneveşte şi se răceşte. Ceaţa începuse să se risipească spre larg. Se vălătucea şi curgea ca o cascadă înceată spre vestul obscur. Pete de ocean ca marmora neagră se iveau prin ea, ici şi colo.

Probabil că l-am văzut şi am ştiut ce este înainte de a-mi da seama. Era un buştean adus de valuri, cu un ciot de rădăcină la un capăt, care plutea în apa mică de la mal. Se apropia de plajă încet, cu mişcări discontinue, împins de valurile care se spărgeau. Avea crengile foarte flexibile pentru un buştean. Un val mai mare îl urcă pe nisipul ud, maroniu. Era un om într-un trenci închis, cu cordon, întins cu faţa în jos.

Poarta din gard era închisă cu lacăt. Am luat o tăbliţă pe care scria NU ALERGAŢI, cu un postament solid de ciment, şi am izbit cu el în lacăt. Poarta se deschise sărind. Am coborât treptele de ciment şi l-am întors pe Carl Stern cu faţa în sus. Fruntea avea o tăietură adâncă în locul unde se lovise sau fusese lovit de un obiect tare. La gât i se căsca o rană ca o gură fără dinţi, care striga fără să scoată niciun sunet.

M-am dus la maşină, aducându-mi aminte, de pe vremea când mă scobeam în nas, că de-a lungul malului spre sud e un curent care merge cam cu o milă la oră. La nici trei mile de clubul Channel, din şosea ieşea, ca o excrescenţă, o terasă asfaltată

pentru amatorii de frumuseţi marine; terasa se termina cu un gard, contrafort deasupra oceanului. Automobilul închiriat al lui Stern era parcat cu bara grea de crom în gardul de cablu. Pe parbriz, pe bord şi pe bancheta din faţă erau pete de sânge. Şi lama cuţitului de pe covoraşul de jos era pătată de sânge. Părea să fie chiar cuţitul lui Stern.

Nu m-am amestecat. Nu voiam să mi se atribuie niciun rol în moartea lui Stern. Am tras acceleraţia de mână, m-am dus glonţ acasă şi m-am culcat.

CAPITOLUL 25

Agenţia m-a sculat la şapte şi treizeci de minute.

— Răsari şi străluceşte, domnule Archer!

— Trebuie neapărat să strălucesc? Mă simt cam înceţoşat. M-am culcat acum o jumătate de oră.

— Eu nici nu m-am culcat încă. Şi, la urma urmelor, puteai să anulezi comanda de deşteptare.

— O anulez chiar acum şi pentru totdeauna.

— Doamne, în ce dispoziţie minunată suntem în dimineaţa asta! Instinctul de secretară birui. Stai puţin, nu închide. Ai două telefoane interurbane, amândouă din Las Vegas. Primul la unu şi patruzeci, o tânără doamnă a insistat foarte mult să te găsesc, dar n-a vrut să-şi dea numele. A spus că mai cheamă, dar n-a mai chemat. Lămurit? Al doilea la trei şi cincisprezece, doctorul Anthony Reeves, intern la spitalul Memorial, zicea că e din partea unui pacient George Wall, găsit la aeroport cu răni la cap.

— Aeroportul din Vegas?

— Da. Înseamnă ceva?

Însemna un val de uşurare, urmat de constatarea faptului că şi eu va trebui să mă târâi până la aeroportul Internaţional şi să mă caţăr într-un avion.

— Rezervă-mi şi mie un loc, Vera, fii drăguţă.

— Primul avion spre Vegas?

— Exact.

— Încă un telefon, ieri după-masă. Unul Mercero de la circulaţie, zicea că Jaguarul e înregistrat pe numele lui Lance Leonard. Ăsta e actorul care a fost împuşcat

aseară?

— Aha, a apărut în ziare?

— Probabil. Eu am auzit la radio.

— Ce-ai mai auzit?

— Numai atât. A fost un buletin scurt.

— Nu, am spus eu. Nu e aceeaşi persoană. Cum ziceai că-l cheamă?

— Nu mai ţin minte.

Era o perlă de femeie.

Nu era nici zece când vorbeam cu doctorul Anthony Reeves în camera lui de la spitalul din sudul Nevadei. Fusese de gardă la urgenţă şi îi făcuse lui George Wall un examen preliminar când a fost adus de oamenii şerifului. Îl găsiseră rătăcind prin aeroportul Mecarran, într-o stare deplorabilă. Avea o fractură la obraz, o comoţie cerebrală şi foarte posibil şi o fractură la baza craniului. George trebuia să aibă linişte absolută cel puţin o săptămână şi urma să fie probabil reţinut la pat timp de o lună. N-avea voie să vadă pe nimeni.

N-avea niciun rost să mă cert cu tânărul doctor Reeves. Nu era un om pe care să-l convingi uşor. Am plecat să caut o soră mai îngăduitoare şi în cele din urmă am găsit o roşcată durdulie care s-a lăsat impresionată de o insignă veche de agent special pe care o aveam la mine. Datorită insignei, m-a condus la o rezervă cu o tăbliţă pe uşă pe care scria NU SE ADMIT VIZITE. George era singurul ocupant şi dormea. Am promis să nu-l trezesc.

Storurile de la ferestre erau trase până jos şi în încăpere nu era aprinsă nicio lumină. Era aşa de întuneric, că de-abia desluşeam capul alb bandajat al lui George pe pernă. M-am aşezat într-un fotoliu, între patul lui şi cel gol, şi am început să-i ascult susurul

respiraţiei. Respira rar şi regulat. După un timp, aproape că am adormit şi eu.

Am tresărit speriat de un strigăt de durere. La început am crezut că e George, dar strigase un om de partea cealaltă a zidului. Strigă din nou, tare.

George se mişcă, gemu şi se ridică în capul oaselor, ducându-şi amândouă mâinile la faţa pe jumătate mumificată. Se clătină, gata să cadă din pat. L-am ţinut de umeri.

— Uşurel, uşurel.

— Dă-mi drumul. Cine eşti tu?

— Archer, am spus eu. Mama bună a năpăstuiţilor.

— Ce s-a întâmplat cu mine? De ce nu văd?

— Pentru că ţi-ai tras bandajul peste ochi. Şi ar mai fi un motiv: pentru că e întuneric aici.

— Unde aici? La închisoare? Sunt la închisoare?

— Eşti la spital. Nu mai ţii minte că l-ai rugat pe doctorul Reeves să-mi telefoneze?

— Nu, nu prea mai ţin minte. Ce zi e?

— E sâmbătă dimineaţa, aproape de prânz.

Vestea l-a pocnit drept în moalele capului. S-a culcat la loc şi a stat un timp liniştit, apoi a spus contrariat:

— Se pare că am pierdut o zi.

— Linişteşte-te. Nu ţi-ar place s-o mai trăieşti încă o dată.

— Am făcut ceva rău?

— Nu ştiu ce-ai făcut. Pui prea multe întrebări, George.

— Aha, vrei să mă menajezi?

De ruşine, glasul i se îngroşase în gât ca o flegmă.

— Probabil că m-am purtat ca un dobitoc.

— Ni se-ntâmplă la toţi din când în când. Dar e bine să ţii minte pentru mai târziu.

Bâjbâi la capul patului după întrerupător, găsi firul şi trase de el. Pipăindu-şi bandajele de pe faţă, se uita la mine prin crăpăturile dintre ele. Sub bandaje, buzele lui plinuţe erau uscate şi crăpate. Spuse cu un fel de respect în glas:

— Javra aia în pijama... el m-a aranjat în halul ăsta?

— Numai în parte. Când l-ai văzut ultima oară, George?

— Păi ar trebui să ştii, că doar erai cu mine. Cum adică, numai în parte?

— L-au mai ajutat şi alţii.

— Cine?

— Nu-ţi aduci aminte?

— Parcă mi-aduc aminte ceva.

Părea de o nesiguranţă copilărească. Şocul moral şi fizic îi reduseseră ego-ul în mod simţitor.

— Probabil n-a fost decât un coşmar. Era ca o îngrămădeală de decoruri din filme vechi care îmi zburau prin minte. Numai că figuram şi eu în ele. Mă urmărea un om cu o puşcă. Scena se schimba mereu... nu se poate să fi fost ceva real.

— Ba da. Te-ai luat în beţe cu plutonul de paznici de la studioul lui Simon Graff. Numele acesta, Simon Graff, îţi spune ceva?

— Da, da! Eram în pat într-o căsuţă nenorocită la Los Angeles, şi cineva care vorbea la telefon a pomenit numele ăsta. M-am sculat, am chemat un taxi şi i-am spus şoferului să mă ducă la Simon Graff.

— Eu vorbeam la telefon, George. Erai la mine acasă.

— Am fost eu vreodată la tine acasă?

— Ieri.

Se pare că memoria îi funcţiona destul de bine. Nu mă îndoiam de sinceritatea lui, dar eram enervat.

— Cum ai ajuns de la studioul lui Graff la Vegas? Şi ce-ai făcut de-atunci şi până acum?

Între ochii injectaţi, mintea lui bâjbâia oarbă în gol.

— Cred că am venit cu un avion. Crezi, că e posibil aşa ceva?

— La fel de posibil ca orice altceva. Avion public sau particular?

După o pauză lungă, spuse:

— Probabil particular. Eram numai noi doi, eu şi un alt individ. Cred că era tot ăla care a alergat după mine cu puşca. Mi-a spus că Hester e în pericol şi că are nevoie de ajutorul meu. Am leşinat, sau nu ştiu ce s-a-ntâmplat. Pe urmă m-am pomenit mergând pe o stradă cu tot felul de reclame luminoase care mă orbeau. Am intrat într-un hotel, unde zicea că e ea, dar plecase, şi recepţionerul n-a vrut să-mi spună unde.

— Care hotel?

— Nu sunt sigur. Firma era ca un pahar de vin sau de vermut. Martini Sec? Crezi că se poate?

— E un hotel în oraş cu numele ăsta. Când ai ajuns acolo?

— Cândva în timpul nopţii. Pierdusem orice noţiune a timpului. Restul nopţii am căutat-o probabil pe Hester. Mereu leşinam şi când îmi reveneam mă trezeam în altă parte. Era groaznic, cu toate luminile alea în ochi şi cu oamenii care se tot perindau prin faţa mea. Credeau că sunt beat.

— Lasă George. Acum s-a terminat.

— Cum o să las? Hester e în primejdie. Ce, nu-i aşa?

— Poate că e, nu ştiu. Las-o şi pe ea, de ce Dumnezeu n-o laşi odată? Îndrăgosteşte-te de soră, sau fă ce ştii. Cu recordul tău de până acum, ar trebui

să te însori cu o soră. Şi dacă tot veni vorba, eu zic să stai culcat, să nu vină sora să ne tragă câteva la amândoi.

În loc să se culce, se ridică şi mai ţeapăn, cu umerii arcuiţi sub pijamaua de spital. Printre bandaje, ochii lui roşii mă fixau.

— S-a-ntâmplat ceva cu Hester. Încerci să-mi ascunzi, să nu aflu ce s-a-ntâmplat.

— Stai, băiete, n-o lua razna. Linişteşte-te. Şi-aşa ţi-ai adunat destule pe cap.

George spuse:

— Dacă nu vrei să mă ajuţi, mă scol şi plec de-aici chiar acum. Trebuie să facă cineva ceva.

— N-ai să ajungi departe.

Drept răspuns, aruncă pătura de pe el, îşi aruncă picioarele peste marginea patului înalt, se întinse să ajungă cu tălpile goale pe podea şi se ridică în picioare clătinându-se. Apoi căzu în faţă, în genunchi, bălăbănindu-şi capul, moale ca un cerb înjunghiat. L-am urcat înapoi în pat. Zăcea inert, respirând repede, superficial.

Am sunat după soră şi m-am încrucişat cu ea la ieşire.

CAPITOLUL 26

Martini Sec era un hotel la periferia vechiului centru de jocuri de noroc al oraşului. Recepţionerul era un bărbat gras, într-o haină reiată. Mutra lui roşcovană era încremenită într-o expresie permanent jovială, pe care te aştepţi totdeauna s-o vezi la oamenii graşi.

— Cu ce vă pot servi, domnule?

— Am o întâlnire cu domnişoara Campbell.

— Tare mă tem că domnişoara Campbell n-a venit încă.

— Când a plecat?

Îşi încleştă mâinile peste burtă, făcând morişcă cu degetele mari.

— Ia să vedem, vasăzică eu mi-am început schimbul la douăsprezece noaptea, dânsa a venit cam la o oră după asta, a stat sus cât să-şi schimbe rochiţa şi a plecat. Nu poate să fi fost mai mult de unu.

— Ai spirit de observaţie!

— Nu poţi să nu observi aşa o bucăţică.

— Era cineva cu ea când a plecat sau când a venit?

— Nu. A venit şi a plecat singură. Sunteţi un prieten?

— Da.

— Îl cunoaşteţi pe bărbat-su? Unul mare cu părul roşcat deschis?

— Îl cunosc.

— Ce-i cu el? A venit aici în mijlocul nopţii, cu o

mutră parcă era răzbunarea lui Dumnezeu. Cu vânătăi umflate pe faţă, cu sânge în păr, vorbind aiurea ca un apucat. Îi intrase în cap că nevastă-sa e vârâtă în nu ştiu ce încurcătură şi că sunt şi eu amestecat. Zicea că ştiu unde e şi nu vreau să-i spun. Aoleu, ce-am păţit până am scăpat de el.

M-am uitat la ceas.

— Dacă stăm să ne gândim, poate chiar a păţit ceva. E plecată de unsprezece ore.

— Nu vă faceţi griji. Stau ele şi câte douăzeci şi patru, şi câte treizeci şi şase de ore prin oraş să-şi cheltuiască banii. Poate dacă joacă şi e în mâna, stă să câştige până la capăt. Sau poate e cu vreun bărbat. Trebuie că l-a atins cineva bine pe bărbat-su. Chiar e bărbatul ei?

— Este, şi l-au atins bine mai mulţi, nu unul. Are un talent deosebit s-o încaseze la mutră. Acuma e în spital şi eu încerc să-i găsesc nevasta. Ai cumva idee unde s-a dus?

— Poate pot să aflu, dacă e important.

Mă măsură cu privirea, cântărindu-mi preţul hainelor şi conţinutul portofelului.

— Dar o să vă coste ceva.

— Cât?

— Douăzeci.

Era mai mult o întrebare.

— Ei asta-i, doar nu te cumpăr şi pe dumneata cu totul.

— Bine, zece, spuse el repede.

Luă bancnota şi lopătă până într-o cameră din dos de unde l-am auzit vorbind la telefon cu unul pe care-l chema Rudy. Se întoarse mulţumit de sine.

— Aseară i-am chemat un taxi, tocmai am vorbit cu dispecerul. Îl trimite pe şoferul care a luat comanda.

— Ăsta cât mă mai costă?

— Asta vă-nţelegeţi cu el.

Am aşteptat înăuntru, lângă poarta de sticlă, contemplând circulaţia de după-amiază. Din puhoiul de maşini care mergeau spre vest s-a desprins un taxi amărât galben, ce s-a oprit vizavi. Şoferul s-a dat jos şi s-a îndreptat spre hotel. Nu era bătrân, dar avea o figură căzută şi parcă el tot atârna cumva, ca un dulău care de multă vreme nu mănâncă decât resturi. Am ieşit şi am făcut câţiva paşi spre el.

— Dumneavoastră sunteţi domnul cu blonda?

— Eu sunt acela.

— N-avem voie să dăm informaţii despre cursele pe care le facem. Decât dacă aveţi hârtie oficială că...

— O hârtiuţă de zece dolari e bună?

Luă poziţie de drepţi şi maimuţări un salut.

— Ce zici că vrei să ştii, taică?

— Ai luat-o la ce oră?

— La unu şi un sfert. M-am uitat în foaie.

— Şi ai lăsat-o unde?

Îmi rânji cu nişte dinţi galbeni şi-şi împinse şapca pe ceafă.

— Nu mă lua aşa repede, tăicuţă. Să vedem cum arată bănuţii ăia.

I-am plătit.

— I-am dat drumul pe stradă, spuse el. Nu prea mi-a plăcut aşa singură la ora aia, dar zic, ştie ea ce face.

— Unde ai lăsat-o?

— Ceva mai încolo de Strip. Pot să-ţi arăt dacă vrei. Doi dolari până acolo.

A deschis portiera din spate de la taxi şi m-am urcat. După plăcuţa de deasupra volanului, îl chema Charles Meyer.

Am trecut pe lângă câteva clădiri în construcţie. Una din ele aparţinea lui Simon Graff. Grinzile de beton se ridicau la marginea deşertului ca nişte armături pe care să-şi clădească oamenii visele urâte şi vesele.

Cartierul Strip degenera într-un lung şir de moteluri, care se ţineau cu dinţii de marginea strălucirii şi eleganţei. Charles Meyer întoarse în mijlocul drumului şi opri în faţa unuia din ele, Motor Parking Fiesta. Îşi întoarse mutra de dulău.

— Aici am lăsat-o.

— S-a-ntâlnit cu cineva

— Eu n-am văzut pe nimeni. Era numai ea singură pe stradă când am plecat.

— Dar erau maşini?

— Sigur, tot timpul sunt maşini.

— Ţi s-a părut că umbla după cineva?

— De unde să ştiu eu. Nu părea întreagă, era cam aiurită.

— Cum adică aiurită?

— Ei, aşa, întoarsă pe dos. Uşor isterică. Nu prea-mi plăcea s-o las aşa dar a zis să-mi văd de treabă. Mi-am văzut de treabă.

— Cum era îmbrăcată?

— Rochie roşie, haină neagră de stofă, capul gol. Aha, încă ceva, avea nişte tocuri înalte. M-am şi gândit atunci, nu merge ea departe cu tocurile alea.

— În ce parte a luat-o?

— În nicio parte, a stat acolo lângă cotitură până când n-am mai văzut-o. Vrei să mergi acum înapoi la Martini?

— Stai puţin aici.

— E-n regulă, dar să ştii că taxează contorul.

Proprietarul motelului Fiesta stătea la o masă cu

umbrelă, pe mica terasă din spatele biroului. Fuma pipă, şi-şi făcea vânt cu un evantai zburlit din frunze de palmier.

Nu, n-o văzuse pe doamna în rochie roşie. După unsprezece şi jumătate n-a văzut nimic, a pus tăbliţa cu NU MAI SUNT LOCURI la unsprezece şi douăzeci şi cinci şi s-a dus la culcare.

Hanul Colonial de alături avea un birouaş îngrijit la care stătea un omuleţ spilcuit, cu o mustaţă tunsă scurt şi un accent din nord-nord-est, cu intensificări astmatice. Nu, nici vorbă s-o vadă pe doamna în chestiune, avea alte lucruri mai bune de făcut la ora aceea.

Şi în general avea lucruri mai bune de făcut decât să răspundă la întrebări despre nevestele altora.

Apropiindu-mă de oraş şi de firmele de neon de la Flamingo, am mai încercat la Ferma Turistică Bar-X, la Bine Ai Venit Călătorule şi la Oaza. Am primit trei răspunsuri diferite, toate trei negative. Charles Meyer mă urmărea cu taxiul, cu rânjete şi semne din cap.

Motelul Eldorado era un şir dublu de coteţe vopsite în culori pastel şi festonate cu tuburi de neon. În birou nu era nimeni. Am sunat însă până mi-a răspuns cineva, pentru că era aproape de stradă şi pe colţ. A deschis o femeie care s-a uitat la mine de sus, înălţându-şi nasul lung, plin de cratere de la coşurile stoarse. Avea ochii negri şi mici, şi părul pe bigudiuri. Mi s-a făcut milă de ea, era tare urâtă. Era pur şi simplu o insultă să i-o descriu pe frumoasa blondă în rochie roşie.

— Da, spuse ea. Am văzut-o.

Ochii negri sclipiră de răutate.

— A stat la colţ aseară vreo zece-douăsprezece minute, Nu-mi place să-i judec pe alţii, dar simţeam

cum mi se urcă sângele în cap când o vedeam fâţâindu-se pe-acolo, doar-doar o agăţa-o cineva. Îmi dau seama imediat când o fată vrea să fie agăţată. Dar nu i-a mers.

Fonfăi triumfătoare.

— Bărbaţii nu se mai lasă duşi aşa uşor ca înainte, niciunul nu s-a oprit.

— Ce v-a făcut?

— Nimic; dar nu-mi plăcea cum se fâţâie sub felinar, la colţul meu. Chestiile astea îmi strică mie socotelile. Ăsta e un motel pentru familişti. Aşa că până la urmă am ieşit la poartă şi i-am spus s-o întindă. M-am purtat foarte civilizat. I-am spus frumos, calm, să-şi desfacă, marfa în altă parte.

Închise gura, lăţindu-şi-o într-o linie orizontală cu unghiuri drepte la colţuri.

— E o prietenă de-a dumitale, probabil.

— Nu, sunt detectiv.

Se lumină la faţă.

— Aha. Să ştiţi că am văzut-o intrând la Picătura de Rouă, a doua poartă de-aici. E timpul să facă curăţenie în focarul ăla de dezmăţ. O urmăriţi pentru vreo crimă?

— Frumuseţe de gradul trei.

Mestecă găluşca precum o cămilă, apoi îmi închise uşa în nas. Picătura de Rouă era o şandrama în formă de L, cu obloane strâmbe în ţâţâni şi cu uşi care de mult nu mai fuseseră vopsite. Uşa de la birou mi-a deschis-o o femeie într-un halat murdar de baie, pe care şi-l ţinea strâns în jurul mijlocului. Avea părul roşu cârlionţat şi pielea arsă de arşiţa zilelor cu soare; numai sânul neglijent i se vedea alb în deschizătura halatului. Mi-a recepţionat şi mi-a şi întors ocheada de sus în jos, lăsând şi halatul şi uşa să se deschidă mai

tare.

— Caut o femeie.

— Ce coincidenţă. Eu tocmai caut un bărbat. Numai că-i un pic, un picuţ cam devreme pentru mine. Sunt niţeluş rămasă de-aseară.

Căscând, ridică un pumn şi întinse celălalt braţ, drept deasupra capului. Răsuflarea ei era un amestec de gin şi de feminitate efervescentă. Picioarele desculţe erau albe şi murdare.

— Hai, intră, că nu te muşc.

Am intrat. Odaia era murdară şi răvăşită, pe biroul de înregistrare erau pahare cu urme de ruj, pe jos erau împrăştiate reviste.

— Aseară a fost mare bal mare?

— A, da. O nebunie. Am băut până la patru, şi ştii cum e, te trezeşti la şase şi nu mai poţi să adormi. Ei divorţul cu avantajele lui... de fapt nu e chiar aşa grozav cum se spune.

M-am înarmat cu răbdare să mai ascult povestea unei vieţi. Probabil că mutra mea, sau poate expresia nătăfleaţă credul, invita la spovedanie. Dar am fost cruţat de data asta.

— Bun. Şi, frăţioare, hai să n-o mai luăm pe după piersic. O vrei pe fetiţa cu rochie roşie.

— Repede te-ai prins.

— Mda! Şi află că nu-i aici. Nu ştiu unde e. Eşti gangster, sau ce eşti?

— Ciudată întrebare.

— Ei, da, parcă ţi-am dat cu ceva în cap, nu? Ai pistol la subţioară, şi Davy Crockett nu eşti, aşa că...

— Îmi spulberi toate iluziile.

Se uită la mine apăsat, cu ochii mijiţi.

— Hai odată, spune ce vrei. Aia mică zicea că umblă nişte gangsteri după ea. Eşti gangster sau nu?

— Sunt detectiv particular. M-a angajat bărbatul ei ca să i-o găsesc.

Mi-am dat seama brusc că sunt tot acolo de unde-am plecat, dar după douăzeci şi opt de ore, şi în alt stat. Parcă trecuseră douăzeci şi opt de zile.

Femeia spunea:

— Şi dacă i-o găseşti, ce vrea să facă cu ea? Să-i tragă o bătaie?

— Să aibă grijă de ea. Are mare nevoie.

— Asta aşa o fi. M-a fraierit cu gangsterii ăia? Vreau să zic, n-au fost decât nişte tromboane de-ale ei?

— Nu cred. A spus vreun nume?

Dădu din cap.

— Un nume. Carl Stern.

— Ai auzit de el?

— Da. Am citit în *Sun,* îi povesteşte toate isprăvile, a apărut pe pagina întâi toamna trecută când a cerut autorizaţie pentru jocurile de noroc. Nu cumva e el bărbatul ei?

— Bărbatul ei e un băiat cumsecade din Toronto. George Wall. Nişte prieteni de-ai lui Stern l-au băgat în spital. Vreau să ajung la nevastă-sa înainte s-o bage şi pe ea în spital.

— Fără vrăjeli?

— Zău.

— Ce i-a făcut lui Stern?

— Asta vreau şi eu s-o întreb. Unde e acuma?

Îmi aruncă iar o privire minerală.

— Să-ţi văd carnetul. Nu că ar însemna cine ştie ce. Tipul care mi-a aranjat divorţul era detectiv particular cu carnet în regulă şi era o puşlama de prima clasă.

— Eu nu sunt, am spus cu surâsul de rigoare, şi mi-am prezentat legitimaţia cu poză.

Ridică spre mine ochii pătrunzători.

— Te cheamă Archer?

— Da.

— Asta-i coincidenţă, sau ce Dumnezeu mai e? A încercat să-ţi telefoneze aseară personal. A bătut la uşă pe la două noaptea, era albă ca varul şi tremura toată; m-a rugat să telefoneze de la mine. Am întrebat-o ce-a păţit. A început să plângă şi mi-a spus că umblă nişte gangsteri după ea, şi dacă n-au găsit-o încă, o s-o găsească. Voia să telefoneze la aeroport ca să prindă un avion să plece cât mai repede. Am telefonat eu, dar n-aveau locuri până azi-dimineaţă. Atunci a încercat la dumneata.

— De ce?

— Nu mi-a spus. Dacă eşti prieten cu ea de ce n-ai spus de la început? Eşti sau nu eşti prieten cu Rina Campbell?

— Cu cine? am întrebat eu.

— Cu Rina Campbell. Fata de care vorbim.

Mi-am revenit destul de zdruncinat.

— Cred că da. Mai e aici?

— I-am dat un somnifer şi am culcat-o. N-a mai scos niciun piuit. Probabil mai doarme încă, sărăcuţa.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Da, mi-ai dat să înţeleg asta destul de clar. Numai că trăim într-o ţară liberă, şi dacă nu vrea să te primească, n-ai cum s-o sileşti.

— N-am de gând s-o bruftuluiesc.

— Nici nu te sfătuiesc, frăţioare. Încearcă s-o atingi, şi te-mpuşc cu mâna mea.

— Îţi place fata, aşa-i?

— De ce să nu-mi placă? E fată bună, mai rar aşa fată bună. Nu mă interesează ce-a făcut.

— Nici dumneata nu te porţi rău.

— Ei, aş! Asta n-o mai ştiu. Am fost şi eu cineva, când eram de vârsta Rinei. Am încercat să mai rămân aşa la un colţ, dac-o fi nevoie. Dacă nu poţi să dai puţină bunătate în lumea asta, atunci de ce mai eşti om?

— Cum ziceai că te cheamă?

— Nu ziceam. Mă cheamă Carol, doamna Carol Busch.

Îmi întinse o mână roşie, de loc frumoasă.

— Ţine minte, dacă s-a răzgândit şi nu mai vrea să-ţi vorbească, pa şi pusi.

Deschise o uşă, intră în casă şi închise energic uşa după ea. Am ieşit afară, de unde vedeam toate ieşirile.

Charles Meyer aştepta cu taxiul.

— Ei, ai dibuit-o?

— Da de unde. Plec. Cât îţi datorez?

Se aplecă într-o parte să se uite la contoar.

— Trei şapteş’cinci. Nu vrei să te duc în centru? Îţi iau numai jumătate de preţ.

— Vreau să merg pe jos. Am nevoie de mişcare.

Avea o mutră tristă şi canină. Ştia că mint, şi ştia şi de ce: n-aveam încredere în el. Doamna Carol Busch mă strigă din uşa de lângă birou.

— Hai, că s-a sculat, vrea să vorbească.

CAPITOLUL 27

Doamna Busch rămase afară şi mă lăsă să intru singur. În cameră era întuneric şi răcoare. Obloane de camuflaj şi perdele grele nu lăsau să intre soarele. Singura sursă de lumină era o veioză cu abajur pe noptieră. Fata stătea la picioarele patului nefăcut, cu faţa întoarsă de la lumină.

Mi-am dat seama din ce cauză, atunci când a renunţat la poză şi s-a uitat la mine. Avea ochii umflaţi de lacrimi sau de somnifer. Părul strălucitor era aranjat fără grijă. Era îmbrăcată cu rochia de lână roşie, dar se purta cu ea parcă ar fi fost din pânză de sac. Părea că peste noapte şi-a pierdut convingerea că frumuseţea n-o s-o trădeze. Avea o voce slabă şi subţirică:

— Bună.

— Bună, Rina.

— Ştii cine sunt, spuse ea tristă.

— Acum ştiu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e un gest de soră bună. Unde ţi-e sora, Rina?

— Hester s-a băgat într-o încurcătură. A trebuit să plece din ţară.

— Eşti sigură?

— Nu mai sunt sigură de nimic de când am aflat cum a murit Lance.

— Cum ai aflat? Pe mine nu m-ai crezut aseară când ţi-am spus.

— Acum n-am încotro, te cred. Am luat la hotel un ziar din Los Angeles şi am văzut un titlu despre el...

despre moartea lui.

Îşi ridică pleoapele cu greu. Ochii ei albaştri închis se schimbaseră mult în ultimele treisprezece ore: vedeau mai mult şi le plăcea mai puţin ce vedeau.

— Oare sora mea... Hester l-a omorât?

— S-ar putea, dar mă îndoiesc. Unde ţi-au spus că se duce, în Mexic, în Canada, în Hawai?

— Nu mi-au spus. Carl Stern zicea că e mai bine să nu ştiu.

— Şi ce trebuie să faci aici? Să-i creezi un alibi?

— Probabil. Aşa cred.

Ridică iar ochii spre mine.

— Te rog nu mă împinge de la spate. Sunt gata să-ţi spun tot ce ştiu, dar te rog, nu mă pune la interogatoriu. Am avut o noapte îngrozitoare.

Îşi trecu degetele peste frunte; era udă. Pe noptieră era o cutie cu şerveţele igienice. I-am dat un şerveţel, cu care s-a şters pe frunte şi şi-a suflat nasul. Întrebă cu totul pe neaşteptate, cu glas subţire ca un flaut:

— Eşti om bun?

— Îmi place să cred că da. Dar candoarea ei mă opri din răspuns. Nu, i-am spus eu, nu sunt. Tot încerc, atunci când îmi aduc aminte, dar în fiecare an mi-e tot mai greu.

Încercă să zâmbească. Colţurile gingaşe ale gurii nu voiau să se ridice.

— Vorbeşti ca un om cumsecade. De ce ai venit aseară la sora mea acasă? Cum ai intrat?

— Am spart un geam.

— De ce? Ai ceva împotriva ei?

— Nimic personal. M-a rugat bărbatul ei s-o găsesc. De-atunci tot încerc.

— N-are bărbat. Vreau să zic, bărbatul lui Hester a

murit.

— Aşa ţi-a spus ea, că a murit?

— Nu-i adevărat?

— Nu prea spune ea adevărul când poate să scape cu o minciună.

— Ştiu.

Apoi adăugă, pe un ton deloc sentimental:

— Dar Hester e sora mea şi o iubesc. Întotdeauna am făcut ce-am putut pentru ea şi o să fac şi de-acum înainte.

— Păi de asta eşti aici.

— De asta sunt aici. Lance şi Carl Stern mi-au spus că pot s-o scutesc pe Hester de multe necazuri, poate chiar de închisoare. Tot ce trebuia să fac era să fug aici sub numele ei, să mă înregistrez la un hotel şi pe urmă să dispar. Trebuia să iau un taxi până la marginea deşertului, după aeroport, de unde să mă ia Carl Stern. Dar nu m-am întâlnit cu el. În loc să mă duc acolo, am venit încoace. Mi s-a făcut frică.

— De asta ai încercat să-mi telefonezi?

— Da M-am gândit când am văzut în ziar despre Lance. Despre asta mi-ai spus adevărat, poate că şi ce mi-ai spus de celelalte e adevărat. Şi mi-am adus aminte ceva ce mi-ai spus aseară... primul lucru pe care l-ai spus când m-ai văzut în cameră la Hester. Ai spus...

Vorbea cu grijă, ca un copil care repetă o lecţie papagaliceşte.

— Credeai că sunt Hester şi ai spus că credeai că am murit... că ea a murit.

— Da, aşa am spus.

— E adevărat?

Ezitam. Se ridică, puţin cam nesigură, pe picioare. Mă apucă strâns de braţ:

— Îmi pare rău, dar nu ştiu.

— Dar ce crezi?

— Cred că a murit. Cred că a fost omorâtă ieri după-masă în casa din Beverly Hills. Şi alibiul pe care încearcă ei să-l creeze nu e pentru Hester. E pentru cine a omorât-o.

— Iartă-mă. Nu înţeleg.

— Să zicem că a fost omorâtă ieri. Tu, cu identitatea ei, fugi aici, te înregistrezi şi dispari. N-o să mai întrebe nimeni de ea în Los Angeles.

— O să întreb eu.

— Dacă te mai întorci vie.

Abia după o secundă înţelese şi mai trecu o secundă până să facă legătura cu situaţia ei actuală. Clipi şi atunci simţi şocul. Avea ochii ca două ouă albastre de Paşti, crăpate.

— Ce crezi că trebuie să fac?

— Să te evapori. Să dispari până aranjez eu toată treaba. Dar vreau mai întâi să-ţi aud povestea. Nu mi-ai explicat încă de ce i-ai lăsat să te folosească drept momeală. Sau ce ştiai despre îndeletnicirile surorii tale. Ţi-a spus ce făcea?

— N-a fost în intenţia ei să-mi spună, dar am ghicit şi singură. Sunt gata să vorbesc, domnule Archer. Într-un fel, sunt tot aşa de vinovată ca şi Hester. Mă simt răspunzătoare pentru toată povestea asta.

Se opri, uitându-se în jur la pereţii galbeni. Privirea ei absentă se opri la uşa din spatele meu, şi deodată deveni atentă. Când m-am întors, uşa s-a dat de perete. Lumina stridentă a soarelui, care m-a izbit în ochi, lucea pe trei ţevi de revolver. Unul îl ţinea Frost. Lashman şi Marfeld îl flancau. În spatele lor, doamna Busch se târa pe pietriş. Pe stradă, rabla galbenă a lui Charles Meyer se îndrepta spre oraş.

Toate astea le-am văzut în timp ce întindeam mâna spre pistolul de la subţioară. N-am apucat să termin mişcarea. Ziua, şi noaptea, şi iar ziua precedentă îmi tociseră simţurile, nu mai reacţionam cum trebuie, dar ştiam că tot ce-aveau nevoie era să mă vadă cu un pistol în mână. Am rămas cu mâna dreaptă încremenită pe piept.

Frost zâmbi ca un cap de mort pe fundalul albastru incandescent al cerului. Purta o cămaşă de mătase în multe culori, o pălărie Panama cu bandă asortată şi pantaloni albi cum poartă jucătorii de tenis. Pistolul din mână era un automat german. Împinse ţeava revolverului în plexul meu şi-mi luă revolverul. Îmi ordonă:

— Mâinile pe cap. Ce surpriză plăcută!

Mi-am pus mâinile pe cap.

— Acum întoarce-te.

Doamna Busch se ridicase în picioare. Strigă în gura mare:

— Ticăloşilor, derbedei ordinari!

Se repezi în spinarea celui care era mai aproape de ea. Acesta s-a întâmplat să fie Marfeld. Marfeld se învârti în loc şi o pocni în obraz cu patul pistolului. Femeia se întoarse şi căzu, rămânând nemişcată cu faţa în jos, cu părul răvăşit ca nişte flăcări. Atunci am spus:

— Am să te omor, Marfeld.

Se întoarse la mine cu ochi bucuroşi, dacă Marfeld era în stare să simtă vreo bucurie.

— Tu şi mai cine, puiule? Închide guriţa şi nu te mai lăuda atâta. Deocamdată o încasezi tu.

Mă lovi în cap cu revolverul. Cerul începu să se legene ca un balon albastru legat cu sforicică. Frost se răsti la Marfeld.

— Termină. Şi lasă femeia, fir-ar a dracului de treabă!

Apoi îmi spuse mie cu voce blândă:

— Rămâi cu mâinile pe cap şi întoarce-te.

Am făcut ce mi-a spus, gâdilat de viermii de sânge care mi se târau din păr în jos pe faţă. Rina stătea pe pat sprijinită de zid. Îşi trăsese picioarele sub ea şi tremura.

— Mă dezamăgeşti, păpuşo, spuse Frost. Şi tu, Lew.

— Mă dezamăgesc pe mine în primul rând.

— Da, după osteneala care mi-am dat-o ca să-ţi ofer sfaturi bune şi după toţi anii în care am întreţinut relaţii prieteneşti.

— Mă emoţionezi profund. N-am mai fost aşa de profund emoţionat de când am auzit o hienă urlând.

Frost împinse ţeava de la pistol adânc în rinichiul meu drept. Marfeld mă înconjură, mişcând preocupat din umeri.

— Nu se vorbeşte aşa cu domnul Frost.

Repezi muchia palmei spre beregata mea. Am băgat bărbia în piept ca să-mi feresc laringele şi am primit lovitura în gură. Am scos un sunet şi m-am repezit la el. Lashman mi-a răsucit braţul drept lăsându-se cu toată greutatea pe el. Am văzut cum umărul lui Marfeld se lasă brusc în jos. La capătul braţului drept, încovoiat, pumnul lui m-a pocnit în stomac. M-am îndoit din mijloc. Apoi m-am îndreptat, înghiţind cafeaua amară care-mi venise pe gât.

— Destul, spuse Frost. Ţine pistolul pe el, Lash.

Frost trecu pe lângă mine spre pat. Mergea alene, cu umerii căzuţi. Avea o voce uscată şi obosită:

— Acum eşti gata de plecare, puişor?

— Unde e sora mea?

— Ştii doar că a trebuit să plece din ţară. Vrei să faci ceva ca s-o ajuţi, nu?

Se aplecă spre ea, maimuţărindu-se linguşitor. Rina şuieră la el, rânjind cu toţi dinţii:

— N-aş merge cu tine nici până vizavi. Puţi. O vreau pe sora mea.

— Ai să vii dacă nu vrei să te ducem pe sus. Aşa că încalecă şi hai.

— Nu. Daţi-mi drumul de-aici. Mi-aţi omorât sora.

Se luptă să se dea jos din pat şi fugi spre uşă. Marfeld o prinse de mijloc şi începu să mimeze o trântă, rânjind, cu burta lipita de şoldul ei. Rina îl zgârie cu unghiile pe obraz. El o prinse de mână, îi îndoi degetele la spate şi o lovi brutal în cap cu dosul palmei. Rămase supusă, sprijinită de peretele livid.

Pistolul din spatele meu nu mă mai atingea, lăsându-mi un gol rece. M-am întors brusc. Lashman se uita cum o loveşte pe fată, cu ochi aprinşi şi visători de vizionar. I-am apăsat pistolul în jos înainte de-a apuca să tragă. I l-am luat şi l-am izbit cu el în tâmpla stângă. S-a prăbuşit în uşă.

Marfeld era în spinarea mea. Era greu, puternic, şi cu un simţ înnăscut al folosirii pârghiilor. Îşi făcu braţul colac pe după gâtul meu şi strânse. L-am aruncat, izbindu-l de tocul uşii. Era gata să-mi rupă capul, dar a căzut peste Lashman, cu faţa în sus. Cu patul pistolului l-am lovit între ochi.

M-am întors spre Frost chiar în clipa când a apăsat pe trăgaci şi m-am aruncat într-o parte. Gloanţele au intrat pârâind în perete, departe de capul meu. L-am împuşcat în braţul drept. Revolverul i-a căzut pe jos cu clăncănit. Am pus pe el mâna în care n-aveam nimic, m-am ridicat, m-am dat înapoi până la zid şi m-am uitat prin cameră.

Fata se sprijinea de peretele opus, palidă şi nemişcată. Frost stătea pe jos între noi, ţinându-şi braţul drept cu mâna stângă. Pe degete avea o dantelă de sânge. S-a uitat de la mână la mine. Teama de moarte, care niciodată nu-i părăsea ochii, pusese stăpânire acum şi pe restul feţei. În uşă zăcea Marfeld cu capul pe pieptul lui Lashman. Globii ochilor cu vinişoare roşii erau daţi peste cap şi în interior, spre crăpătura vânătă de pe frunte. În afară de răsuflarea lui răguşită şi de zgomotul ventilatorului, camera era foarte liniştită.

În uşă apăru doamna Busch, clătinându-se uşor. Avea un ochi vânăt şi umflat, şi gura ei zâmbitoare era plină de sânge. Ţinea cu amândouă mâinile un automat de calibrul 45. Frost se uită în ochiul mişcător şi încercă să se vâre sub pat. Dar patul era prea jos ca să încapă. Se întinse de-a lungul lui, scâncind:

— Te rog. Sunt bolnav. Nu trage.

Femeia cu părul roşu începu să râdă.

— Ia uite la el cum se târăşte. I-auzi la el cum scheaună.

— Nu-l omorî, am spus eu. Oricât de ciudat ar părea, am nevoie de el pentru ceva.

CAPITOLUL 28

Rina conducea Cadillacul lui Frost. Eu şedeam cu Frost în spate. Frost îşi dădăcea braţul, refuzând să vorbească; dădea numai indicaţii pe unde s-o luăm.

Dincolo de aeroport, am întors spre munţii care stăteau goi şi zbârciţi la soare. Drumul urca către soare şi cum urca se făcea tot mai mic, schimbându-se în pietriş. Am urcat peste prima cocoaşă de deal şi a apărut perspectiva unei văi cu fundul alb, unde nu creştea nimic.

Lângă creasta versantului pe care urca şoseaua, încastrată în pantă, era o clădire de ciment cu acoperiş rotund. Bondoacă şi fără ferestre, clădirea semăna cu o cazemată. De fapt şi era un depozit părăsit de muniţii.

Frost spuse:

— Am lăsat-o acolo înăuntru.

Rina se uită peste umăr. Piciorul ei nervos frână oprind maşina în bot cu burta la pământ. Ne-am strecurat afara, sub cerul orbitor. I-am spus Rinei să rămână în maşină.

— Poţi să laşi revolverul, zise Frost. Nu e decât ea acolo.

L-am pus să meargă în faţa mea şi am urcat amândoi panta până la singura uşă a clădirii. Căptuşită cu oţel mâncat de rugină, uşa se deschise pe jumătate. Am tras-o până s-a deschis complet, ţinând revolverul îndreptat spre Frost. Din interior a venit un suflu de aer cald. Mirosea ca un cuptor în

care s-a ars carnea.

Frost rămăsese în urmă. L-am silit să intre înaintea mea. Stăteam pe un palier îngust, încercând să străpungem cu ochii întunericul. Podeaua de ciment a depozitului era la vreo doi metri sub nivelul uşii. Încadrate în lumină, umbrele noastre cădeau de-a curmezişul ei. L-am împins pe Frost la o parte din dreptunghiul de lumină şi am văzut ce era pe podea: ceva chircit ca o mumie înnegrită şi consumată nu de timp, ci de foc.

— Tu i-ai făcut asta?

Frost spuse fără convingere:

— Ei, asta-i, eu! Bărbat-su. Cu el ar trebui să vorbeşti. A urmărit-o până aici de la Los Angeles, ştiai? A curăţat-o şi a dat foc la cadavru.

— O să trebuiască să găseşti ceva mai bun, Frost. Am vorbit cu bărbatul de care zici. L-aţi adus aici cu avionul lui Stern ca să pară că el a comis crima. Probabil că şi cadavrul l-aţi adus tot atunci, să nu faceţi două drumuri. Numai că planul n-a ţinut şi nici n-o să ţină. Din toate planurile voastre meschine, niciunul nu vă reuşeşte.

Tăcu o perioadă de timp, fragmentată în perioade mai mici, ritmate spasmodic de ticul care-i mişca pleoapa.

— N-a fost ideea mea, a fost ideea lui Stern. Şi cu benzina, tot ideea lui a fost. A spus să-i dăm foc, ca să nu poată, atunci când o să găsească cadavrul, să stabilească de cât timp e moartă. Fata era deja moartă, aşa că vezi, n-am făcut decât s-o incinerăm.

Se uită în jos la cadavru. Era imaginea lucrului de care se temea cel mai mult şi care îi impunea tăcere.

Deodată întinse braţul sănătos, se agăţă de umărul meu şi mă apucă strâns.

— Nu vrei să ieşim de-aici, Lew? Sunt bolnav, nu pot să suport să stau aici.

M-am scuturat de mâna lui.

— Ieşim după ce-mi spui cine a omorât-o pe fată.

A urmat o altă tăcere în care se auzea numai respiraţia.

— Isobel Graff a omorât-o, spuse el în cele din urmă.

— De unde ştii?

— A văzut-o Marfeld. A văzut-o fugind din casă ca apucată. A intrat şi a găsit-o pe Hester în living-room. Avea capul spart cu un vătrai. Vătraiul era pe pieptul ei. Nu puteam s-o lăsăm acolo. Poliţia ar fi depistat imediat legătura cu Graff şi...

— Ce legătură avea Hester cu Graff?

— Isobel credea că sunt în combinaţie, ca să nu spunem mai mult. În orice caz, eu trebuia să fac ceva cu cadavrul. Am vrut să-l arunc în ocean, dar Graff a spus nu, – are o casă chiar pe faleză, în Malibu. Atunci lui Lance Leonard i-a venit ideea asta.

— Cum de era băgat şi Leonard?

— Era prieten cu Hester. Ea a împrumutat maşina lui. A venit să şi-o ia. Leonard avea cheia de la casă şi a dat peste Marfeld cu cadavrul. Avea şi el motive să muşamalizeze chestiunea, aşa că a propus s-o aducem pe sora ei, să ne ajute. Cele două surori semănau leit, aproape ca două gemene, şi Leonard le cunoştea pe amândouă. A convins-o la telefon pe sora ei să vină cu avionul aici.

— Şi ce urma să se-ntâmple cu ea după aceea?

— Asta era problema lui Carl Stern. Dar se pare că Stern a lăsat toate baltă şi a şters-o. Nu prea văd cum de şi-a permis acest lux.

— Atunci ai cam rămas în urmă, am spus eu.

Înainte erai un om priceput. De când ai început să-i laşi pe nişte pistolari, pe nişte prostănaci, să gândească în locul tău?

Frost făcu o grimasă şi lăsă capul în jos.

— Nu mai sunt ce-am fost odată. Sunt în drum spre groapă, Lew. Mi se duce dracului tot ce am pe dinăuntru. Chiar şi acum am nişte dureri teribile. N-am voie să circul aşa mult.

— N-ai să mai circuli. Ai să stai liniştit într-o celulă.

— Eşti un om aspru, Lew.

— Ce-mi tot spui Lew? Ia nu-mi mai spune pe nume. Ar trebui să te las aici, să te-ntorci cum ştii.

— Doar n-o să-mi faci mie una ca asta!

Mă înhăţă iar, vorbind tot timpul.

— Ascultă-mă, Lew... domnule Archer. Chestia aia cu Italia. Pot să-ţi dau cinci sute pe săptămână, timp de douăzeci şi şase de săptămâni. Nicio treabă, nimic. Un concediu gratis...

— Să-ţi fie dăruit. Nu m-aş atinge de un ban de la tine nici cu mănuşi de cauciuc.

— Dar n-ai să mă laşi aici?

— De ce nu? Tu cum ai lăsat-o pe ea?

— Nu-nţelegi. N-am făcut decât ceea ce trebuia să fac. Eram prinşi. Fata singură a aranjat în aşa fel încât să fim prinşi. Îi avea cu ceva la mână pe şef şi pe nevastă-sa, o probă împotriva lor, şi i-a dat-o lui Carl Stern. El ne-a silit, oarecum, să facem târgul. Eu aş fi făcut altfel.

— Vasăzică tot ce-ai făcut a fost din vina lui Stern.

— N-am spus asta, dar el dădea comenzile: A trebuit să colaborăm cu el. Stern l-a silit pe şef până şi să-şi dea numele pentru marea lui operaţiune, asta, cea mai nouă.

— Ce probă deţine Stern împotriva soţilor Graff?

— Crezi c-o să-ţi spun?

— Ai să-mi spui imediat. Acuma. Începe să-mi fie silă de tine, Frost.

Se dădu înapoi din faţa mea, ca să se sprijine de uşă. Lumina îi cădea pe o parte a feţei şi din cauza asta profilul lui părea palid şi subţire ca hârtia. Ca şi cum corupţia îl mâncase pe dinăuntru până nu rămăsese din el decât o suprafaţă care acoperea o întunecime totală.

— Un pistol, spuse el. Un pistol de tragere la ţintă a domnului Graff. Isobel a tras cu el acum vreo doi ani, a omorât o fată.

— Unde ţine Stern revolverul?

— Într-o cutie, în seif. Măcar atât am aflat şi eu, dar n-am putut ajunge să pun mâna pe el. Totuşi aseară îl avea cu el în maşină. Mi l-a arătat.

Ochii lui opaci se însufleţiră de o lumină gălbuie.

— Ştii, Lew, sunt autorizat să dau o sută de mii pentru revolveraşul ala. Eşti băiat zdravăn şi deştept Nu poţi să i-l iei lui Stern?

— Mi-a luat-o cineva înainte. Lui Stern i-a tăiat cineva gâtul azi-noapte. Sau poate ştii asta, Frost.

— Nu. Nu ştiam. Dacă e adevărat, atunci se schimbă lucrurile.

— Pentru tine nu se schimbă nimic.

Am ieşit afară. Sub noi, valea se vedea neclar prin propria ei fierbinţeală albă. În acest loc antiuman, Cadillacul de pe drum părea la fel de deplasat ca o rachetă cocoţată pe munţii din lună. Rina stătea la poalele pantei, cu faţa întoarsă, lipsită de expresie. Era tristă vestea pe care i-o duceam.

CAPITOLUL 29

Mult mai târziu, abia la apusul soarelui, în avion, am fost în stare să vorbim despre asta. Leroy Frost care nega, protesta, şi chema în ajutor avocaţi şi doctori, fusese depozitat împreună cu Marfeld şi cu Lashman în spital, în aripa rezervată delicvenţilor. Rămăşiţele lui Hester Campbell se aflau în subsolul aceleiaşi clădiri, în aşteptarea autopsiei. Le-am spus şerifului şi procurorului districtual destul ca să-i reţină pe Frost şi pe oamenii lui în vederea unei eventuale extrădări pentru bănuială de crimă. Nu mă aşteptam să se prindă. Ultimele deplasări în legătura cu cazul trebuiau făcute în California.

Avionul DC-6 părăsi pista şi urcă panta de aer albastru. Nu mai erau decât vreo zece pasageri, şi Rina şi cu mine eram singuri în partea din faţă a avionului. Când s-a stins anunţul FUMATUL OPRIT s-a aşezat picior peste picior şi a aprins o ţigară. Fără să se uite la mine direct, spuse cu voce fragilă:

— Cred că îţi datorez viaţa, cum se spune în cărţi. Nu ştiu ce-aş putea să fac să te răsplătesc. Sigur, ar trebui să-ţi propun să mă culc cu tine. Ai vrea?

— Lasă astea, am spus eu. Ai trecut prin momente grele şi ai făcut o greşeală în care am fost şi eu implicat. Dar asta nu înseamnă să-mi pui mie totul în spinare.

— N-am vrut să fiu scorţoasă, spuse ea puţin cam scorţos. Îţi făceam o ofertă serioasă. Mă dau pe mine pentru că n-am altceva mai bun să-ţi dau.

— Rina, termină.

— Nu sunt destul de atrăgătoare, asta vrei să spui?

— Spui prostii. Dar nu te condamn. Ai tras o spaimă bună.

Stătu un timp bosumflată, uitându-se în jos, la Zidul Chinezesc de munţi, peste care zburam. În cele din urmă spuse spăsită:

— Ai perfectă dreptate. Mi-a fost frică, frică într-adevăr, prima oară în viaţa mea. E ciudat cum poate asta să schimbe o fată. Mă făcea să mă simt... nu ştiu, aproape ca o târfă... ca şi cum nu mai valoram nimic în ochii mei.

— Aşa şi vor ticăloşii să te simţi. Dacă toţi ne-am simţi ca nişte tonţi, atunci am fi toţi pe aceeaşi treaptă şi ticăloşii ar putea să-şi facă nepedepsiţi toate ticăloşiile. Totuşi, nu reuşesc. Ticăloşia nu mai e ce-a fost, nici măcar la Los Angeles. De asta au trebuit să clădească Vegas.

Rina nu zâmbi.

— E chiar aşa de groaznic acolo?

— Depinde pe cine-ţi alegi ca tovarăşi de joacă. I-ai ales pe cei mai răi cu putinţă.

— Nu i-am ales eu şi nu sunt tovarăşii mei. Şi nici n-au fost. Mi-e silă de ei. Am prevenit-o pe Hester de nu ştiu câţi ani că Lance e ca o otravă pentru ea. Şi i-am spus şi lui Carl Stern în faţă ce cred despre el.

— Când asta? Aseară?

— Nu, acum câteva săptămâni. M-am dus să mă întâlnesc cu Lance şi cu Hester. Poate că am făcut o prostie, dar voiam să aflu ce se-ntâmplă. Hester l-a adus pe Carl Stern pentru mine, închipuieşte-ţi! Se zice că e milionar, şi Hester totdeauna a crezut că cel mai important lucru sunt banii. Nici măcar atunci, după atâta timp, nu înţelegea de ce nu marşez la

jocul cu Stern.

— Nu-i vorbă, că nici n-aş fi ajuns nicăieri, adăugă ea strâmbându-se. Nu-l interesam nici cât mă interesa el pe mine. Toată seara, prin barurile în care am fost, îl mângâia pe Lance cu picioarele pe sub masă. Hester nici n-a observat, sau poate nu-i păsa. Era lemn în unele lucruri. Dar mie îmi păsa, pentru ea. Până la urmă le-am spus tot şi am plecat lăsându-i pe toţi trei acolo.

— Ce le-ai spus?

— Adevărul gol-goluţ. Că Stern e pederast, dacă nu şi mai rău, şi că Hester e o tâmpită că umblă cu el şi cu drăguţul lui.

— Ai pomenit de şantaj?

— Le-am spus că bănuiesc ceva.

— A fost o mare imprudenţă. I-ai dat lui Stern un motiv să-ţi dorească moartea. Sunt convins că voia să te omoare aseară. Norocul tău că a murit el întâi.

— Nu se poate! Nu pot să cred că...

Dar credea. Gâtul i se uscase. Se opri încercând să înghită.

— Numai pentru că... pentru că bănuiam ceva?

— Îl bănuiai de şantaj şi l-ai făcut pederast. Lui Stern i-a venit întotdeauna uşor să omoare. M-am uitat prin cazierul lui azi după-masă, autorităţile din Nevada au o listă întreagă cu faptele lui. Nu-i de mirare că n-a putut să obţină autorizaţie pentru jocuri de noroc pe numele lui. Prin anii treizeci a fost unul din oamenii lui Anastasia, era suspectat că a participat la peste treizeci de asasinate.

— De ce n-a fost arestat?

— A fost, dar n-au putut să-l condamne. Nu mă întreba de ce. Stern a sfârşit în Vegas, dar activitatea şi-a desfăşurat-o în toată ţara. A lucrat pentru Lepke,

pentru Game Boy Miller în Cleveland, pentru Lefty Clark în Detroit, pentru banda Trans America din Los Angeles. Şi-a terminat ucenicia sub Siegel, şi după ce s-a zis cu Siegel, a început să lucreze pe cont propriu.

— Ce să lucreze? Ce făcea?

— Escrocherii la cursele de cai, trafic de narcotice, prostituţie, tot ce putea să-i aducă cât mai repede câştiguri murdare. Era milionar, e adevărat, şi nu o singură dată. Numai în afacerea cu Casbah a băgat un milion.

— Nu-nţeleg de ce s-a apucat de şantaj. Doar n-avea nevoie de bani.

— Nu uita că a crescut sub aripa asociaţiei gangsterilor, şi una din principalele surse ale puterii lor a fost şantajul, încă din zilele Mafiei. Nu, nu de bani avea nevoie. Avea nevoie de situaţie. Numele lui Simon Graff îi dădea ocazia să-şi reia oficial activitatea, să-şi consolideze situaţia.

— Şi eu l-am ajutat.

Oasele feţei i se ascuţiseră aşa de tare că aproape se făcuse urâtă.

— I-am dat posibilitatea s-o facă. Aş fi în stare să-mi muşc limba şi s-o scuip din gură.

— Înainte de asta, te rog să-mi explici ce-ai vrut să spui.

Respiră scurt şi adânc.

— În primul rând, sunt soră specializată în psihiatrie.

Tăcu. Îi era greu sa înceapă.

— Mi-a spus mama ta, am zis eu.

Se uită la mine dintr-o parte.

— Când te-ai întâlnit cu mama?

— Ieri.

— Ce părere ai despre ea?

— Mi-a plăcut.

— Într-adevăr?

— Îmi plac femeile în general şi nu am simţul critic prea dezvoltat.

— Eu îl am, spuse Rina. Niciodată n-am avut încredere în mama, în graţiile şi în ideile ei măreţe. De fapt a fost ceva reciproc. Hester era favorita ei, mica ei prietenă. Sau ea era mica prietenă a lui Hester. A răsfăţat-o pe soră-mea până a stricat-o de tot, dar în acelaşi timp îi pretindea să facă minuni de vitejie: tot ce voia de la Hester era să ajungă cineva. Eu am stat pe tuşă cincisprezece ani uitându-mă la ele cum joacă ping-pong sentimental. Sau pong-ping. Eu eram o spectatoare nevinovată, a treia persoană care reprezenta publicul, care nu voia să fie înţelegătoare, să le cânte în strună.

Suna ca un discurs pe care şi-l repetase de multe ori. Vorbea cu amărăciune în glas, dar şi cu resemnare.

— Am plecat imediat cum m-a lăsat mama, imediat după ce am terminat liceul. M-am dus la o şcoală sanitară în Santa Barbara şi mi-am luat diploma la Camarillo.

De când vorbea despre meseria ei, sau poate de când vorbea de sentimentele pentru familie, îşi recăpătase în parte siguranţa de sine.

— Mama credea că am înnebunit. Am avut o discuţie la sânge, care s-a repetat de mai multe ori, în primul an, şi de-atunci nu m-am văzut prea des cu mama. Din întâmplare îmi place să fiu de ajutor bolnavilor, în special celor cu tulburări mentale. Probabil că simt nevoia să aibă cineva nevoie de mine. Acuma mă ocup de terapia ocupaţională. Asta fac în primul rând cu doctorul Frey.

— Doctorul Frey care conduce sanatoriul din Santa Monica?

Dădu din cap.

— Lucrez acolo de mai bine de doi ani.

— Atunci o cunoşti pe Isobel Graff.

— Cum să n-o cunosc, asta-i bună. A intrat în sanatoriu la câtva timp după ce am început să lucrez acolo. Mai fusese şi înainte de câteva ori. Doctorul zicea că e mai rău ca de obicei. Nu ştiu dacă ştii, e schizofrenică de douăzeci de ani şi când boala se agravează are simptome paranoice. Doctorul zicea că înainte, când trăia tatăl ei, crizele erau din cauza lui. Acum sunt din cauza domnului Graff. Credea că urzeşte ceva împotriva ei şi voia să i-o ia înainte. Doctorul Frey zicea că domnul Graff ar trebui s-o ţină sub pază pentru propria lui siguranţă. Din când în când simptomele astea paranoice se concretizează în acţiune. Am văzut şi eu. Doctorul Frey i-a făcut o serie de tratamente cu metrazol şi încetul cu încetul a ieşit din faza acută şi s-a liniştit. Dar era încă rău când s-a întâmplat povestea asta. Eu nu îndrăzneam să stau cu spatele la ea. Dar doctorul Frey zicea că nu e periculoasă, şi el o cunoştea mai bine ca mine; şi la urma urmelor el e doctor. La mijlocul lui martie i-a dat voie să iasă singură la plimbare. N-ar trebui să judec un doctor, dar aici a făcut o greşeală. Nu era pregătită pentru libertate. Primul fleac a făcut-o să se dezlănţuie.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu exact. Poate a făcut cineva o remarcă imprudentă sau pur şi simplu s-a uitat la ea mai ciudat. Aşa sunt paranoicii, aproape ca nişte radioreceptori. Selectează cine ştie ce semnal minor din aer şi amplifică apoi singuri, până când nici nu

mai aud altceva. Indiferent ce s-a-ntâmplat, Isobel a fugit şi n-a venit toată noaptea. Când s-a întors era rău de tot. Cu o privire îngrozitoare, îngheţată, ca un peşte cu un cârlig în gură. Era ca în ianuarie, dacă nu şi mai rău.

— În ce noapte a fost plecată?

— La 21 martie, prima zi de primăvară. Nu-i niciun pericol să uit data asta. O fată pe care o ştiam din Malibu, Gabrielle Torres, a fost omorâtă în aceeaşi noapte. Atunci n-am făcut nicio legătură între cele două evenimente.

— Dar acum?

Înclină sumbru din cap.

— Mi-a făcut Hester legătura înţelegi? Ea ştia ceva ce eu nu ştiam, că Simon Graff şi Gabrielle erau... amanţi.

— Când ţi-a spus asta?

— Într-o zi când am mâncat împreună, vara trecută. Hester era complet pe drojdie atunci, o invitam la restaurant de câte ori puteam. Am vorbit despre una, despre alta, şi ea a adus vorba despre cazul ăsta. Părea că o obsedează; se întorsese la clubul Channel, dădea lecţii de sărituri. Mi-a spus de Gabrielle şi de Graff; probabil că prietena ei Gabrielle îi făcuse confidenţe. Fără să-mi dau seama ce fac, i-am spus că Isobel Graff a fugit în noaptea aceea. Hester a reacţionat ca un calculator Geiger şi a început să mă întrebe. Eu credeam că o interesează numai cine i-a omorât prietena. Mi-am dat şi eu drumul şi i-am spus tot ce ştiam despre Isobel şi fuga ei, despre starea ei mentală când s-a întors. În ziua aceea eram de serviciu dimineaţa şi eu am îngrijit-o până a venit doctorul Frey. Isobel a apărut târându-se puţin după ce se luminase de ziuă. Arăta rău de tot,

nu numai din punct de vedere mental. Era epuizată fizic. Acuma sunt sigură că a venit pe jos, când alergând, când târându-se pe mal, tot drumul de la Malibu până acolo. Probabil că o loviseră şi valurile, pentru că avea hainele ude şi pline de nisip. Primul lucru i-am făcut o baie fierbinte.

— Ţi-a spus unde-a fost?

— Nu, n-a spus nimic. De fapt zile întregi nici n-a vorbit. Doctorul Frey a fost un timp îngrijorat să nu cumva să intre în catatonie. Chiar când şi-a revenit şi a început din nou să vorbească, n-a pomenit niciodată de noaptea aceea... cel puţin nu în cuvinte. Am văzut-o însă în atelierul de modelaj, mai târziu în primăvara aia. Am văzut unele din obiectele pe care le făcea din lut. N-ar fi trebuit să mă şocheze după tot ce-am văzut în spitalele de nebuni, dar obiectele alea m-au şocat.

Închise ochii, parcă ar fi vrut să nu le mai vadă, şi continuă cu voce şoptită:

— Făcea tot felul de păpuşi, fete, şi le sfărâma capetele, le distrugea bucată cu bucată, ca o vrăjitoare din junglă. Şi mai făcea nişte omuleţi cu... organe uriaşe. Animale cu feţe de om împerechindu-se. Pistoale şi... părţi ale trupului omenesc, toate de-a valma.

— Nu e prea frumos, am spus eu, dar nu trebuie neapărat să însemne ceva. A discutat vreodată cu tine lucrurile astea?

— Nu, cu mine nu. Doctorul Frey nu le încurajează pe surori să se ocupe de psihiatrie.

Privirea ei albastră închis se ridică spre mine. Era ciudat ca o fată care a văzut atâtea să aibă atâta inocenţă în ochi.

— Acum ai să vorbeşti cu doctorul Frey? întrebă ea.

— Probabil că da.

— Să nu-i spui despre mine, te rog.

— N-am niciun motiv să-i spun.

— Nu ştiu dacă înţelegi, e o mare încălcare a eticii ca o soră să vorbească despre pacienţi. Aproape că m-am îmbolnăvit de grijă lunile astea, de când am trăncănit şi i-am spus tot lui Hester. Mare proastă am fost. Am crezut că măcar o dată în viaţă e sinceră, că nu vrea să ştie decât adevărul despre moartea Gabriellei. N-ar fi trebuit să mă încred în ea, să-i dau informaţii periculoase. E clar pentru ce voia să ştie. Voia să-l şantajeze pe Graff.

— De când ştii asta, Rina?

Un timp a lăsat-o glasul, sau poate nu mai voia să fie sinceră. Am aşteptat-o să continue. Avea ochii aproape negri de concentrare. Spuse:

— E greu de spus... Poţi să ştii un lucru şi în acelaşi timp să nu-l ştii. Când iubeşti pe cineva, îţi trebuie aşa de mult până să priveşti în faţă ce ştii despre acel cineva. De fapt am avut bănuieli de la început. De când a plecat Hester de la club şi a început să trăiască fără niciun venit concret. Bănuiala s-a agravat când am avut întâlnirea aia oribilă cu ei, ţi-am spus când. Carl Stern s-a ameţit şi a început să se laude cu localul lui cel nou, din Vegas, şi cum îl are el pe Simon Graff la degetul mic Şi Hester îl asculta sorbindu-i cuvintele şi-i luceau ochii. Mi-a venit deodată o idee curioasă, că Hester m-a chemat să văd ce deşteaptă e ea, ce bine îi merge, ce succes are ea în viaţă, la urma urmelor. Atunci mi-a sărit ţandăra.

— Cum au reacţionat?

— N-am aşteptat să reacţioneze. Am ieşit de-acolo, în barul lui Dixie, şi m-am dus acasă singură cu taxiul.

De-atunci n-am mai văzut-o pe Hester. Pe niciunul din ei nu l-am mai văzut, până ieri când m-a chemat Lance.

— Să te roage să mergi cu avionul la Vegas dându-te drept Hester?

Dădu din cap.

— De ce ai acceptat?

— Doar ştii de ce. Trebuia să-i creez un alibi

— Asta nu explică totuşi de ce ai vrut să faci asta.

— E nevoie să mai explic? Am vrut şi gata.

După un timp adăugă:

— Mi se părea că-i datorez asta lui Hester. Într-un sens sunt la fel de vinovată ca ea. Toată porcăria nu s-ar fi pornit niciodată dacă n-aş fi început eu. Eu am băgat-o în bucluc, simţeam că tot eu trebuie s-o scot. Dar Hester era deja moartă, nu-i aşa?

O apucă un tremurat, scuturând-o aşa de tare că-i clănţăneau dinţii. Am înconjurat-o cu braţul până i-a trecut.

— Nu mai lua toată vina asupra ta.

— Nu pot altfel. Cum nu-nţelegi că dacă Isobel Graff a omorât-o pe Hester, eu sunt de vină?

— Nu-nţeleg de loc. Oamenii sunt răspunzători pentru ceea ce fac ei înşişi. Şi oricum, am unele îndoieli că Isobel a omorât-o pe sora ta. Nu sunt convins nici măcar că a împuşcat-o pe Gabrielle Torres. Şi nici n-o să mă conving până nu pun mâna pe probe concludente: o mărturisire, un martor ocular, sau revolverul pe care l-a întrebuinţat.

— Spui asta numai aşa.

— Nu, nu spun numai aşa. M-am repezit prea devreme să trag concluzii în privinţa acestui caz.

Nu m-a întrebat ce-am vrut să spun şi bine a făcut, încă n-aveam soluţia finală.

— Ascultă-mă, Rina. Eşti o fată care are multă conştiinţă, şi ai primit lovituri grele. Ai tendinţa să iei vina asupra ta, să te consideri tu vinovată. Probabil că aşa ai fost crescută, să te consideri vinovată pentru toate.

Am simţit-o cum se crispează sub braţul meu.

— Aşa e. Hester era mai mică şi făcea tot felul de isprăvi, şi mama dădea totdeauna vina pe mine. De unde ştii? Ai o intuiţie grozavă.

— Da, numai că din păcate mai totdeauna prea târziu. În orice caz, de un lucru sunt sigur. Nu eşti răspunzătoare de ce i s-a-ntâmplat lui Hester şi n-ai făcut nimic prea rău.

— Chiar aşa crezi?

Părea uimită.

— Sigur că aşa cred.

Era fată bună, cum spunea doamna Busch. Era şi o fată foarte obosită, o fată tristă şi nervoasă. Am stat un timp într-o linişte stânjenitoare. Bâzâitul motoarelor se schimbase. Avionul trecuse de zenitul zborului şi îşi începuse coborârea lină spre Los Angeles şi spre soarele roşu. Înainte de a ajunge pe pământ, Rina a plâns puţin pe umărul meu. Pe urmă a dormit puţin.

CAPITOLUL 30

Maşina mea era parcată la aeroportul Internaţional. Rina m-a rugat s-o las la mama ei acasă, în Santa Monica. Aşa am şi făcut, eu n-am intrat de loc şi am mers mai departe trecând de Wilshire şi de San Vicente spre sanatoriul doctorului Frey. Sanatoriul ocupa un teren înconjurat de un gard de zid, care aparţinuse înainte unui întins domeniu particular, în câmpia dintre Sawtelle şi Brentwood. Un paznic în uniformă îmi deschise poarta automată şi-mi spuse că doctorul Frey este probabil la masă.

Clădirea centrală era un conac alb în stil Edward, aşezat pe o pantă în terase. Doctorul Frey locuia într-o casă de oaspeţi aşezată într-o latură a clădirii. De pe veranda doctorului Frey vedeam peste zid câmpul până la ocean. Pe suprafaţa lui convexă se aduna ceaţa şi întunericul. Sub linia orizontului, soarele scufundat mocnea ca un avion prăbuşit în flăcări.

Am vorbit întâi cu o fată îmbrăcată ca subretă, apoi cu o menajeră încărunţită, şi în cele din urmă chiar cu doctorul Frey. Era un bătrân încovoiat de umeri, în haine de seară, în mână cu un pahar cu picior. Inteligenţa şi îndoiala îi brăzdaseră adânc obrazul. Ridurile i s-au adâncit când i-am spus că o suspectez pe Isobel Graff de crimă. A pus paharul pe cămin şi s-a postat în faţa lui, într-o atitudine oarecum beligerantă, ca şi cum i-aş fi ameninţat centrul casei.

— Trebuie să înţeleg că sunteţi poliţist?

— Sunt detectiv particular. Mai târziu am să dau

acest caz pe mâna poliţiei. Dar am venit întâi la dumneavoastră.

— N-aş putea spune că mă simt onorat, spuse el. Doar nu-mi puteţi cere în mod serios să discut o astfel de problemă, o astfel de acuzare, cu un străin. Nu ştiu nimic despre dumneavoastră.

— În schimb ştiţi destule despre Isobel Graff.

Îşi resfiră mâinile lungi şi cenuşii.

— Ştiu că sunt doctor şi că ea e pacienta mea. Ce credeţi c-o să vă spun?

— Mi-aţi putea spune că nu-i adevărat.

— Foarte bine, atunci vă spun. Nu-i adevărat. Acum vă rog să mă scuzaţi, am invitaţi la masă.

— Doamna Graff e aici acum?

Ripostă cu o altă întrebare:

— Îmi daţi voie să vă-ntreb cu ce scop faceţi aceste investigaţii?

— Au fost ucişi patru oameni, dintre care trei în ultimele două zile.

Nu arătă niciun fel de surpriză.

— Aceşti oameni erau prieteni cu dumneavoastră?

— N-aş zice. Erau însă membri ai rasei umane, totuşi.

Spuse cu ironia amară a bătrâneţii:

— Vasăzică eşti altruist? Erou de seră din Hollywood în costum de sport? Ţi-ai propus să cureţi de unul singur Grajdurile Augiene?

— Nu sunt chiar aşa de ambiţios. Şi nu eu sunt cel care vă preocupă, domnule doctor, ci Isobel Graff. Dacă a ucis patru oameni, sau chiar numai unul, ar trebui pusă frumos într-un loc unde să nu mai poată ucide. Nu credeţi?

Un minut nu răspunse nimic. Apoi spuse:

— Am semnat din proprie iniţiativă actele pentru

internarea ei, azi-dimineaţă.

— Asta înseamnă că e în drum spre ospiciu?

— Aşa ar trebui, dar mă tem că nu e.

Se speriase a treia oară în decurs de trei minute.

— Înainte de a se... termina formalităţile, doamna Graff a fugit. Ar fi trebuit să o pun sub supraveghere, în deplină siguranţă. Dar aşa, a spart cu un scaun o fereastră consolidată şi a fugit ascunsă într-un camion de la spălătorie.

— Când asta?

— Azi-dimineaţă, puţin înainte de prânz. Încă n-a fost găsită.

— Cu cât zel este căutată?

— Asta să-l întrebi pe soţul ei. O caută poliţia lui particulară. A interzis...

Doctorul Frey îşi strânse buzele şi întinse mâna după pahar. După ce sorbi din el, spuse:

— Mă tem că nu pot să mă supun în continuare acestui interogatoriu. Dacă aţi avea o calitate oficială...

Se scutură, şi gheaţa clincăni în pahar.

— Vreţi să chem poliţia?

— Dacă aveţi probe.

— Asta cer de la dumneavoastră. Doamna Graff a omorât-o pe Gabrielle Torres sau nu?

— N-am cum să ştiu.

— Dar pe ceilalţi?

— N-am idee.

— Aţi văzut-o, aţi vorbit cu ea?

— Sigur. De multe ori. Cel mai recent azi-dimineaţă.

— Starea ei mintală arăta cumva că ar fi înclinată spre omucidere?

Zâmbi obosit.

— Nu suntem la tribunal, domnule. Acum urmează o întrebare ipotetică, la care voi refuza să răspund.

— Întrebarea nu este ipotetică. A împuşcat-o sau nu pe Gabrielle Torres în noaptea de 21 martie anul trecut?

— S-ar putea să nu fie ipotetică întrebarea, dar în orice caz e foarte savantă. Acum, doamna Graff este bolnavă mintal şi a fost bolnavă şi pe 21 martie anul trecut. E imposibil să fie arestată pentru omor, sau pentru orice altă crimă. Aşa că îţi pierzi timpul şi dumneata şi eu, nu crezi?

— Timpul nu contează, şi se pare că ajung undeva. Practic ai recunoscut că ea a tras cu pistolul.

— Da? Nu prea cred. Eşti un tânăr foarte încăpăţânat şi ai început să mă cam plictiseşti.

— Sunt obişnuit.

— Eu nu.

Se duse la uşă şi o deschise. Din cealaltă aripă a casei se auziră râsete de bărbaţi.

— Acum, dacă eşti bun, te rog foloseşte-ţi farmecul în altă parte, ca să mă scuteşti de osteneala de a chema să te dea afară.

— Încă o întrebare, domnule doctor. De ce a ales tocmai ziua aceea de martie ca să fugă? A avut vreun vizitator în ziua aceea, sau cu o zi înainte?

— Vizitator?

Reuşisem să-l iau prin surprindere.

— Nu ştiu nimic de niciun vizitator.

— După câte am înţeles, Clarence Bassett o vizita regulat aici.

Se uită la mine, cu ochii voalaţi ca o pasăre bătrână.

— Ai cumva un spion plătit printre angajaţii mei?

— Mult mai simplu. Am vorbit cu Bassett. De fapt,

el m-a introdus în problemă.

— De ce n-ai spus de la început? Îl cunosc bine pe Bassett.

Închise uşa şi făcu un pas spre mine.

— Te-a angajat ca să cercetezi ce e cu aceste crime?

— Toată povestea a pornit de la o fată care dispăruse şi s-a transformat în crimă înainte de a o găsi. Pe fată o chema Hester Campbell.

— Cum, dar o cunosc pe Hester Campbell. O cunosc de ani de zile de la club. I-am dat slujbă surorii ei. Hester Campbell e una din victime?

— A fost omorâtă în bătaie cu un vătrai, ieri după-masă.

— Şi ai motive să crezi că a omorât-o doamna Graff?

— Isobel Graff e implicată, dar nu ştiu cât de mult. După toate aparenţele a fost de faţă la crimă. Bărbatul ei se pare că-i recunoaşte vinovăţia. Dar asta nu e concludent. Isobel ar putea fi victima unei înscenări. Mai e şi altă posibilitate, să fi fost folosită drept instrument în aceste crime. Adică să le fi comis, fizic, dar să fi fost incitată să le facă de către altcineva. E cumva receptivă la astfel de sugestii?

— Cu cât ştiu mai multe despre mintea omenească, cu atât ştiu mai puţin.

Încercă să zâmbească, dar suferi un eşec trist.

— Am prevăzut că o să-mi pui întrebări ipotetice.

— Încerc să mă abţin, domnule doctor. Dar se pare că dumneavoastră le atrageţi. Şi nu mi-aţi răspuns la întrebarea despre vizitele lui Bassett aici.

— Păi, nu-i nimic neobişnuit în aceste vizite. Venea la doamna Graff în fiecare săptămână, mi se pare, câteodată şi mai des, când îl chema ea. Erau foarte

apropiaţi, de fapt au fost şi logodiţi cândva, acum mulţi ani, înainte da căsătoria ei actuală. Câteodată mă gândesc că mai bine s-ar fi măritat cu Clarence, decât cu bărbatul cu care s-a măritat. Are o înţelegere aproape feminină, de care ea are mare nevoie. Niciunul dintre ei nu e capabil să stea singur. Împreună, dacă s-ar fi putut căsători, poate ar fi format o pereche potrivită. Avea un ton elegiac.

— Ce vreţi să spuneţi că niciunul dintre ei nu e capabil să stea singur?

— În cazul doamnei Graff ar trebui să fie clar. A fost victima unor crize de schizofrenie încă de când avea paisprezece-cincisprezece ani. Într-un sens, a rămas şi acum o fetiţă într-un trup aproape îmbătrânit, incapabilă să facă faţă cerinţelor vieţii de adult.

Adăugă cu o urmă de amărăciune:

— A primit foarte puţin ajutor din partea lui Simon Graff.

— Ştiţi ce i-a cauzat boala?

— Etiologia acestei boli este încă un mister, dar cred că ştiu câte ceva despre acest caz particular. Şi-a pierdut mama de mică, şi Peter Heliopoulos n-a fost un tată prea înţelept. A împins-o către maturitate, dar în acelaşi timp a lipsit-o de contacte adevărate cu oamenii. Din punct de vedere social, devenise soţia lui chiar înainte de a ajunge la pubertate. I s-a cerut să facă eforturi ca să-şi joace rolul de mică gazdă, a fost un instrument împins de ambiţia lui imensă. Un instrument însă foarte vulnerabil. Aceste eforturi erau prea mari pentru cineva predispus poate la schizofrenie încă de la naştere.

— Dar cu Clarence Bassett ce e? E şi el bolnav mintal?

— N-am niciun motiv să cred aşa ceva. E directorul

clubului pe care-l frecventez, nu pacientul meu.

— Aţi spus că e incapabil să stea singur.

— Am vrut să spun din punct de vedere social şi sexual. Clarence e tipul celibatarului perpetuu, tipul celui care dă serate pentru alţii, omul mulţumit să stea deoparte în viaţă. Interesul lui faţă de femei se limitează la fete tinere şi la anormale ca Isobel, care n-au reuşit să treacă de faza copilăriei. Toate astea sunt reacţii tipice, parte din sistemul lui de adaptare.

— Adaptare la ce?

— La propria lui fire. Slăbiciunea îl face să evite centrele agitate ale vieţii. Din nefericire această adaptare a fost serios zguduită, acum câţiva ani, de moartea mamei sale. De atunci bea foarte mult. Aş îndrăzni chiar să presupun că alcoolismul lui în esenţă mimează gestul sinuciderii. Îşi îneacă literalmente durerea. Cred că ar fi bucuros să fie în mormânt, alături de mama lui iubită.

— Nu-l consideraţi un pericol latent?

După o pauză de gândire, doctorul răspunse:

— Poate da. Dorinţa de moarte este pronunţat ambivalentă. Poate fi îndreptată împotriva ta însuţi sau împotriva altora. Se ştie că incapabilii au încercat să se realizeze prin violenţă. Jack Spintecătorul, de exemplu, este probabil un om cu o puternică componentă feminină care încearcă să şi-o anuleze distrugând femei în carne şi oase.

Cuvintele abstracte zburătăceau şi ricoşau ca nişte lilieci în camera luminată de ultima lumină a apusului.

— Vreţi să spuneţi că Clarence Bassett ar putea fi un ucigaş în masă?

— În niciun caz. Am vorbit numai în general.

— De ce v-aţi mai ostenit?

Îmi aruncă o privire complexă. Era în acea privire şi

înţelegere, şi cunoaştere tragică, şi oboseală. Îşi irosise viaţa în Grajdurile Augiene şi nu mai avea nicio nădejde în acţiunile omului.

— Sunt bătrân, spuse el. Noaptea stau treaz, în orele de gardă, şi fac speculaţii despre posibilităţile umane. Eşti familiarizat cu teoriile mai noi, interpersonale, din psihiatrie? Cu conceptul de *folie à deux*?

I-am spus că nu.

— Nebunie în doi, aşa s-ar putea traduce. Nebunia, violenţa pot lua naştere dintr-o relaţie între indivizi, chiar dacă componentele relaţiei, luate în mod individual, sunt inofensive. Speculaţiile mele nocturne i-au luat în consideraţie şi pe Clarence Bassett şi pe Isobel. Acum douăzeci de ani, relaţia dintre ei s-ar fi putut finaliza într-o căsătorie reuşită. O astfel de relaţie se poate însă şi înăcri şi degrada, şi poate degenera în ceva infinit mai rău. Nu spun că aşa trebuie să fie. Dar e o posibilitate care merită să fie luată în consideraţie, o posibilitate care ia naştere atunci când două persoane au în subconştient aceeaşi dorinţă ascunsă. Aceeaşi dorinţă de moarte.

— Bassett a vizitat-o pe doamna Graff înainte de fuga ei, anul trecut în martie?

— Cred că da. Va trebui să verific registrele.

— Nu vă deranjaţi, o să-l întreb personal. Spuneţi-mi, domnule doctor, mai aveţi şi altceva pe care să vă bazaţi în afară de aceste speculaţii?

— Poate că am. Dar dacă aş avea, n-aş vrea şi nici n-aş putea să-ţi spun.

Îşi ridică mâna în faţa obrazului, într-un gest şovăitor de apărare.

— Mă copleşeşti cu întrebări, domnule, şi văd că nu mai au sfârşit. Sunt bătrân, ţi-am spus. Asta e, sau

mai bine zis a fost ora mea de masă.

Deschise uşa a doua oară. I-am mulţumit şi am ieşit. L-am auzit trântind uşa grea în urma mea.

CAPITOLUL 31

Era noapte de-a binelea când am ajuns la Malibu. La locul de parcare al clubului Channel era o singură maşină, un Dodge prăpădit, de dinainte de război, cu numele lui Tony înscris pe volan. În club, în jurul bazinului, nu se vedea nimeni. Am bătut la uşa biroului lui Clarence Bassett şi n-am primit niciun răspuns.

Am străbătut galeria şi am coborât treptele până la bazin. Locul părea complet pustiu. Eram, mai mult ca sigur, ultimul musafir rămas de la petrecere.

Am profitat de această împrejurare ca să intru cu forţa în *cabaña* lui Simon Graff. Uşa se închidea cu un yale uşor de deschis. Am intrat şi am aprins lumina, aşteptându-mă să găsesc pe cineva înăuntru. Dar camera era goală, mobilele la locul lor, pozele strălucitoare şi nemişcate pe pereţi, în afara timpului.

Timpul curgea prin mine, ascuţindu-mi nervii, încingându-mi arterele, impalpabil în gură ca şi respiraţia. Aveam sentimentul viu pe care-l simţi câteodată în ultimele ceasuri ale unui caz greu, sentimentul că dacă vrei, poţi să vezi după colţ şi chiar în străfundul întunecimii din fiinţele omeneşti.

Am deschis uşile gemene dinspre vestiare. Fiecare vestiar avea o uşă în spate care dădea într-un coridor, spre duşuri. Vestiarul din dreapta conţinea un dulap cenuşiu de oţel şi nişte costume bărbăteşti de plajă. Cel din stânga, care probabil aparţinea doamnei Graff, era complet pustiu, cu excepţia unei bănci de

lemn şi a unui dulap gol.

Am aprins lumina din tavan, fără să ştiu prea bine ce caut. Era ceva vag şi totuşi precis: o semnificaţie bine definită a ceea ce se-ntâmplase în noaptea aceea de primăvară când scăpase Isobel şi murise prima fată. *Timp de o secundă,* spusese Isobel, *am fost acolo înăuntru, uitându-mă la noi prin uşă şi ascultându-mă. Dă-mi te rog ceva să beau.*

Am închis uşa de la vestiarul ei. Obloanele erau sus, distanţate bine şi neînchise, ca să se aerisească cămăruţa fără ferestre. Ridicându-mă în vârful picioarelor puteam să mă uit printre crăpături în cameră. Probabil că Isobel Graff trebuise să se urce cu picioarele pe bancă.

Am tras banca până la uşă şi m-am urcat pe ea. La vreo douăzeci de centimetri sub crăpătura la care ajungeam cu ochii, la marginea unuia din obloane, erau o serie de urme care semănau cu nişte muşcături, şi în jurul lor o aureolă ştearsă de ruj de buze, înnegrit de vreme. Am examinat şi interiorul stinghiei de lemn moale şi am găsit urme similare. Prin minte mi-a trecut un spasm de durere, ca o sfoară cu noduri, trăgând după ea o imagine. Durere pentru femeia care stătuse în întuneric, pe această bancă, uitându-se în cameră prin crăpăturile din oblon şi muşcând lemnul de disperare.

Am stins lumina, am trecut în cameră şi m-am oprit în faţa litografiei gen Matisse care înfăţişa Coasta de Azur. Simţeam o nostalgie teribilă pentru lumea aceea strălucitoare şi paşnică care de fapt n-a existat niciodată cu adevărat. O lume unde nu trăieşte şi nu moare nimeni, sub ochiul unui soare care nu apune niciodată.

În spatele meu cineva îşi drese delicat glasul. M-am

întors şi l-am văzut în uşă pe Tony, cu ochii mici în lumină. Îşi ţinea mâna pe revolver.

— Domnul Archer, dumneavoastră aţi spart uşa?

— Eu am spart-o.

Clătină din cap a mustrare şi se aplecă să se uite la stricăciunea pe care o făcusem. Broasca avea în curmeziş o zgârietură strălucitoare, şi lemnul era uşor adâncit. Arătătorul bont şi negricios al lui Tony mângâie zgârietură şi adâncitura.

— Asta n-o să-i placă lui domnul Graff, e nebun după *cabaña* lui, şi-a mobilat-o el singur, nu ca ceilalţi.

— Când şi-a mobilat-o?

— Anul trecut, înainte de începerea sezonului de vară. El şi-a adus zugravii, a făcut-o lună şi a pus înăuntru numai lucruri noi.

Avea o privire serioasă, neagră, neclintită.

— Tot dumneavoastră aţi fost şi ăla care a spart lacătul de la poartă?

— Eu am fost ăla. Se pare că azi sunt într-o dispoziţie destructivă. Are vreo importanţă?

— Poliţia zicea că da. Căpitanul Spero m-a tot întrebat de nu ştiu câte ori cine a spart poarta. Au mai găsit un mort pe plajă, ştiaţi, domnule Archer?

— Carl Stern.

— Da. Carl Stern. Într-o vreme a fost managerul lui nepotu-meu. Căpitanul Spero zicea că e omor din ăla în bandă, dar eu nu ştiu ce să zic. Dumneavoastră ce credeţi?

— Mă îndoiesc

Tony se aşează pe vine în uşa deschisă. Părea că îl stinghereşte ideea de a sta în *cabaña* lui Graff. Se scarpină iar în cap şi-şi trecu degetul mare şi arătătorul peste brazdele din obraz care îi închideau

gura ca într-o paranteză.

— Domnu Archer, ce s-a-ntâmplat cu nepotu-meu Manuel?

— A fost împuşcat şi omorât aseară.

— Asta ştiu. Mi-a spus căpitanul Spero că e mort, împuşcat în ochi.

Tony îşi atinse pleoapa ochiului stâng cu arătătorul drept. Faţa lui ridicată semăna cu o mască mortuară de lut crăpat.

— Ce-a mai spus Spero?

— Nu ştiu. M-a întrebat, zice, Manuel avea duşmani? Da, i-am zis, avea unul mare şi lat, pe nume Manuel Torres. Ce ştiu eu de viaţa lui, de prietenii lui? A fugit de mult de la mine şi a mers pe drumul lui, drept la dracu, să-l plimbe cu maşina aia joasă.

Prin masca indiană, stoică, îi luceau ochii de o durere neagră, vie.

— Nu ştiu, dar n-am putut să mi-l smulg pe băiatul ăsta de la inimă. Mi-era ca fiul meu, într-o vreme.

Umerii lui încovoiaţi se mişcau o dată cu răsuflarea.

Spuse:

— O să plec de-aici, din locurile astea. Mi-aduce ghinion şi mie, şi la familie. Mai am încă prieteni la Fresno. Ar fi trebuit să rămân la Fresno, să nu fi plecat din Fresno. Am făcut şi eu greşeala care-a făcut-o Manuel, am crezut că pot să vin şi să iau ce vreau. Dar n-au vrut să mă lase să iau nimic. Nu mi-a mai lăsat nimic, nici nevasta, nici fata, nici pe Manuel.

Strânse pumnul şi se lovi în umărul obrazului, uitându-se prin cameră plin de respect speriat, de parcă ar fi fost un bârlog de zei pe care îl profanase. Camera îi aminti ce îndatorire are faţa de ea.

— Ce faceţi aici înăuntru, domnu Archer? N-aveţi dreptul să intraţi aici.

— O caut pe doamna Graff.

— Păi, de ce nu spuneţi. Atunci nu mai era nevoie să spargeţi uşa. Doamna Graff a fost aici acum câteva minute. Îl căuta pe domnu Bassett, doar că nu-i aici.

— Unde e doamna Graff acum?

— S-a dus jos pe plajă. Am încercat s-o opresc, n-arată prea bine. Dar n-a vrut să vină cu mine. Credeţi că ar trebui să-i telefonez lui domnu' Graff?

— Dacă poţi să iei legătura cu el. Unde-i Bassett?

— Nu ştiu, mai 'nainte îşi făcea bagajele. Poate pleacă în concediu. Totdeauna se duce o lună în Mexic când nu e sezon. Mi-a arătat multe poze colorate cu...

L-am lăsat vorbind în camera goală şi m-am dus la capătul bazinului. Poarta din gard era deschisă. Şapte metri mai jos, plaja cobora până la apă, delimitată de linia unduitoare de spumă albă. Vederea oceanului îmi dădea un sentiment de greaţă; îmi aducea aminte de Carl Stern plutind în chip de cadavru.

Pe linia de spumă se ridicau valurile ca nişte arătări şi cădeau apoi ca nişte ziduri. Dincolo de ele, aluneca spre mal un zid şovăitor de ceaţă. Am coborât scările de ciment şi am fost întâmpinat de o frântură de sunet suflat spre mine printre bubuiturile valurilor. Era Isobel Graff vorbind cu oceanul, cu vocea ca un ţipăt de pescăruş. Îl sfida să vină, s-o ia. Stătea ghemuită în genunchi, exact la limita valurilor, şi ameninţa cu pumnul apa bolborositoare.

— Hazna împuţită, nu mi-e frică de tine.

Profilul ei, întins înainte, avea o lucire albă şi un ochi negru de foc. M-a auzit apropiindu-mă şi s-a ghemuit la pământ, apărându-şi faţa cu braţul.

— Lasă-mă-n pace. Nu mă-ntorc. Mai bine mor.

— Unde-ai fost toată ziua?

Ochii negri şi umezi se uitară la mine pe sub braţul ridicat.

— Nu te interesează, pleacă.

— Cred c-o să rămân cu tine.

M-am aşezat lângă ea pe nisipul presat, atât de aproape încât ni s-au atins umerii. Se trase înapoi de la această atingere, dar nu mai făcu şi altă mişcare. Capul ei de pasăre, negru şi ciufulit, se răsuci dintr-o dată spre mine. Spuse cu propria ei voce:

— Bună.

— Bună, Isobel. Unde ai fost toată ziua?

— Pe plajă. Voiam să fac o plimbare mai lungă. O fetiţă mi-a dat o îngheţată, a plâns când i-am luat-o, sunt o hârcă bătrână. Dar asta a fost tot ce-am mâncat azi. Bătrânul ăla scârbos s-ar putea să fie acolo.

— Care bătrân?

— Ăla care s-a dat la mine când am luat somnifere. Când să adorm l-am văzut. Avea o răsuflare împuţită ca a tatii când a murit. Şi avea nişte viermi care erau ochii lui.

Vorbea fără nicio intonaţie.

— Cine?

— Moş-Moarte cu barbă albă lungă şi murdară.

Era într-o dispoziţie urâtă, ambiguă. N-o luase razna prea tare, ca să nu-şi dea seama ce spune, dar destul cât să spună ce spunea.

— S-a dat la mine, numai că eram prea obosită şi m-am pomenit dimineaţa înapoi în acelaşi loc, cu aceiaşi oameni care curg reci şi fierbinţi. Ce să mă fac acum? Mi-e frică de apă. Nu suport să mă gândesc la mijloacele violente, şi somniferele n-ajută la nimic. Te iau, pompează ceva în tine, te pun să te plimbi încoace şi încolo, îţi dau să bei cafea, şi gata, te

pomeneşti de unde ai plecat.

— Când ai încercat să iei somnifere?

— A, de mult, când m-a silit tata să mă mărit cu Simon. Iubeam alt bărbat.

— Pe Clarence?

— Da, el a fost singurul pe care l-am iubit vreodată. Clare a fost aşa de bun cu mine.

Zidul de ceaţă trecuse linia de spumă şi era aproape deasupra noastră. M-am uitat în jos la faţa ei, ridicată spre mine: o faţă palidă ca de stafie, cu două găuri negre în loc de ochi şi încă o gaură în loc de gură. Era atinsă de boală şi nu mai era de mult tânără, dar în noaptea cu ceaţă semăna mai mult a copil decât a femeie. Un copil neastâmpărat care s-a rătăcit, şi în acest ocol s-a întâlnit cu moartea.

Îşi lăsă capul pe umărul meu.

— Sunt prinsă, spuse ea. Toată ziua am încercat să-mi fac curaj să intru în apă. Ce mă fac acum? Nu pot să îndur să stau mereu într-o cameră.

— În religia ta, sinuciderea este un păcat.

— Am făcut eu şi păcate mai rele.

Am aşteptat. Acum ceaţa era de jur-împrejurul nostru, un element compus din aer, apă şi un frig suspect. Eram ca într-un limb în afara acestei lumi, unde se putea rosti orice. Isobel Graff spuse:

— Am făcut cel mai mare păcat din toate. Ei erau împreună în lumină şi eu eram singură pe întuneric. Pe urmă lumina parcă era sticlă pisată în ochii mei, dar tot am văzut unde să trag. Am împuşcat-o în vintre şi a murit.

— Asta s-a întâmplat la voi în *cabaña*?

Dădu uşor din cap. Mai degrabă am simţit mişcarea decât am văzut-o.

— Am prins-o acolo cu Simon. S-a târât aici afară şi

a murit pe plajă. Au venit valurile şi au luat-o. Ce bine ar fi să mă ia şi pe mine.

— Ce s-a întâmplat cu Simon în noaptea aia?

— Nimic. A fugit, ca în altă zi s-o facă iar şi iar şi iar. A fost îngrozit când am ieşit din camera din fund cu pistolul în mână. Pe el voiam de fapt să-l omor, dar a şters-o pe uşă.

— De unde ai avut pistolul?

— Era pistolul de trageri al lui Simon. Îl ţinea la el în dulap. Chiar el m-a învăţat să trag cu el, aici pe plajă.

Se mişcă neliniştită în îndoitura braţului meu.

— Acum ce crezi despre mine?

N-a mai trebuit să-i răspund. În ceaţa de deasupra capetelor noastre se auzea o voce care se deplasa dintr-un loc într-altul. O striga pe ea, Isobel.

— Cine e? Nu-i lăsa să mă ia.

Se întoarse în genunchi şi mă prinse de mână. Mâna ei era rece ca un peşte.

Pe treptele de ciment coborau paşi şi lumina unei lanterne. M-am sculat şi m-am dus în întâmpinarea lor. Raza de lumină se undui spre mine. În spatele ei era silueta întunecată a lui Graff, înconjurată de un nimb. Din mâna cealaltă îi ieşea ţeava lungă şi subţire a unui pistol de trageri. Şi eu eram deja cu pistolul în mâna.

— Eşti acoperit, Graff. Aruncă-l drept în faţa ta.

Pistolul bufni înăbuşit în nisip. M-am aplecat şi l-am ridicat. Era un Walther nemţesc, de calibrul 22, unul din primele modele. Pistolul era încărcat. Neavând încredere în mecanismul de tragere, i-am pus cocoşul şi l-am înfundat sub curea.

— O să iau şi lanterna.

Mi-a dat lanterna. Am întors lumina în sus spre faţa

lui şi o clipă i-am văzut-o complet goală. Avea gura moale şi strâmbă, ochii speriaţi.

— Am auzit-o pe nevastă-mea? Unde e?

Am măturat plaja cu lanterna. Conul de lumină se umplu de ceaţă învăluritâ. Isobel Graff fugi de el. Neagră şi uriaşă pe aerul cenuşiu, umbra fugea înaintea ei. Parcă gonea o furie care o făcea să pară mică, o chinuia şi-i maimuţărea toate mişcările.

Graff o strigă din nou pe nume şi fugi după ea. M-am apropiat şi eu şi am văzut-o căzând, ridicându-se şi căzând din nou. Graff o ajută să se ridice. Se întoarseră spre mine, cu mişcări încete şi stângace. Isobel îşi târâia picioarele, întorcându-şi faţa din lumină. Braţul lui Graff în jurul taliei o împingea înainte.

Am scos pistolul din curea şi i l-am arătat.

— Ăsta e pistolul cu care ai împuşcat-o pe Gabrielle Torres?

Aruncă o privire la pistol şi dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic.

— Nu, spuse Graff. Să nu recunoşti nimic, Isobel.

— A mărturisit deja, am spus eu.

— Soţia mea este inconştientă din punct de vedere mintal. Mărturisirea ei nu este o probă valabilă.

— Nu, dar în schimb pistolul este. Secţia de balistică a şerifului are probabil gloanţele care au ieşit din el. Pistolul şi gloanţele, luate împreună, o să fie o probă de necontestat. De unde ai pistolul, Graff?

— Mi l-a făcut Carl Walther în Germania, acum mulţi ani.

— Vreau să spun, în ultimele douăzeci şi patru de ore. De data asta de unde l-ai luat?

Răspunse cu grijă:

— E al meu, l-am avut tot timpul, de peste

douăzeci de ani.

— L-ai avut pe dracu! Aseară îl avea Stern înainte de-a fi omorât. L-ai omorât ca să i-l iei?

— E ridicol.

— Ai pus pe cineva să-l omoare?

— Nu.

— Cineva l-a curăţat pe Stern ca să pună mâna pe pistolul ăsta. Precis ştii cine a fost şi ar fi mai bine să-mi spui. Acum o să iasă totul la lumină. Nici chiar banii tăi nu mai pot opri acuma nimic.

— Vrei bani de la mine? Îţi dau bani.

Avea o voce tărăgănată, de dispreţ, – pentru mine, şi poate şi pentru el.

— Eu nu sunt de vânzare ca Marfeld. Asasinul tău şef a încercat să mă cumpere. Acum e în clinică la Vegas şi trebuie să justifice un cadavru.

— Ştiu asta, spuse Graff. Dar vorbesc de o sumă foarte mare de bani. O sută de mii de dolari bani gheaţă. Acum. Astă-seară.

— De unde să ai aşa de mulţi bani astă-seară?

— De la Clarence Bassett. Îi are în seiful din birou. I-am plătit aseară. Ăsta a fost preţul pe care l-a cerut pentru pistol. Ia-i de la el, şi sunt ai tăi.

CAPITOLUL 32

În biroul lui Bassett era lumină. Am bătut aşa de tare că mi-am julit degetele. A venit la uşă numai în cămaşă. Era alb ca varul la faţă, cu cearcăne vinete. La ochi semăna cu Lazăr ieşit din mormânt şi părea că nu mă recunoaşte.

— A, tu eşti, Archer? Iar e vreo încurcătură?

— Cu tine, Clarence.

— A, sper că nu.

Abia atunci văzu perechea din spatele meu şi încercă o carte mare.

— Vai, domnule Graff, aţi găsit-o. Ce bine-mi pare!

— Nu mai spune! spuse Graff posac. Isobel i-a mărturisit tot acestui domn. Te rog să-mi dai banii înapoi.

Figura lui Bassett se transformă printr-un proces treptat. Rezultatul final al acestui proces a fost un rânjet larg şi strâmb care semăna cu un rictus de cal mort.

— Nu ştiu dacă am înţeles bine. Dacă dau banii, o lăsăm moartă? Nu mai spune nimeni nimic?

— Ba spune tot. Dă-i banii, Clarence.

Bassett stătea în uşă crispat, barându-mi trecerea. Am văzut cum îi licăresc în ochii albaştri spălăciţi planuri de acţiune şi cum se sting.

— Nu sunt aici.

— Deschide seiful şi o să ne convingem.

— N-ai autorizaţie să faci percheziţie.

— Nici n-am nevoie. Doar vrei să colaborezi cu noi,

nu?

Ridică mâna la gât şi se ciupi deasupra gulerului deschis al cămăşii, întinzându-şi pielea ridată şi lăsând-o să revină.

— M-aţi luat cam pe nepregătite. Sigur că vreau să colaborez. Doar n-am nimic de ascuns.

Se întoarse brusc, străbătu camera şi luă din perete fotografia celor trei săritori. În perete era zidit un seif cilindric. Când a început să învârtă discul cromat ca să formeze cifrul, am îndreptat revolverul spre el pentru orice eventualitate. Probabil că revolverul cu care îl omorâse pe Leonard era în fundul oceanului, dar putea să mai aibă un revolver în seif. Şi totuşi în seif nu erau decât bani, teancuri de bani înfăşurate în benzi de hârtie de la bancă.

— Ia-i, spuse Graff, sunt ai dumitale.

— N-ar face decât să mă încurce. Şi pe urmă, nici n-aş avea din ce să plătesc impozitul la suma asta.

— Râzi de mine. Nu se poate să n-ai nevoie de bani. Doar pentru bani lucrezi, nu?

— Am mare nevoie de bani, am răspuns eu. Dar nu pot să iau banii ăştia. N-ar fi ei ai mei, aş fi eu al lor. Mi-ar cere să fac tot felul de lucruri şi ar trebui să-i ascult.

— Ar fi uşor de justificat, spuse Graff.

Se întoarse spre Clarence Bassett, cu ochi de bazilisc. Bassett se lipi de perete. Frica de moarte îi invada figura şi-i galvaniza trupul. Cu o lovitură, făcu să-mi scape revolverul din mână, se repezi în patru labe şi reuşi să pună mâna pe el. I l-am smuls din mână înainte de a-l apuca mai zdravăn, l-am ridicat de guler şi l-am aşezat pe scaunul de la capătul biroului.

Isobel Graff se prăbuşise pe scaunul de la birou.

Stătea cu capul pe spate, şi părul ei despletit curgea ca un ulei negru peste spătarul scaunului. Bassett evita s-o privească. Stătea strâmb, îngrămădit cât mai departe de ea, tremurând şi suflând greu.

— N-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine. Am ferit o prietenă de consecinţele propriilor ei acţiuni. Şi soţul ei a găsit de cuviinţă să mă recompenseze.

— Asta-i cea mai frumoasă definiţie a şantajului pe care am auzit-o până acum. Şi când spunem şantaj, încă nu spunem nimic. Vrei cumva să spui că i-ai lichidat pe Leonard şi pe Stern tot ca s-o protejezi pe Isobel Graff?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Când ai încercat să dai impresia că Isobel a omorât-o pe Hester Campbell, făcea şi asta parte din serviciul de protecţie?

— N-am făcut aşa ceva.

Femeia îngână:

— Clare n-a făcut aşa ceva.

M-am întors spre ea.

— Te-ai dus la ea acasă în Beverly Hills ieri după-masă?

Dădu din cap că da.

— De ce te-ai dus?

— Mi-a spus Clare că e ultima cucerire a lui Simon. El e singurul care îmi spune, căruia îi pasă de mine. Zicea că dacă îi prind împreună, pot să-l silesc pe Simon să divorţeze. Numai că era deja moartă. Am intrat în casă şi era deja moartă.

Vorbea supărată, ca şi cum Hester Campbell i-ar fi făcut în ciudă.

— De unde ai ştiut unde stă?

— Mi-a spus Clare. Îi zâmbi cu recunoştinţă. Ieri dimineaţă, în timp ce Simon era în bazin.

— Toate astea sunt nişte prostii, spuse Bassett. Doamna Graff are imaginaţie. Nici măcar nu ştiam unde stă, eşti martor.

— Ai vrut să mă faci să cred că nu ştii, dar ştiai foarte bine. O puseseşi sub urmărire, ai şi ameninţat-o. Nu-ţi convenea să ajungă George Wall la ea cât era încă în viaţă. Dar era bine până la urmă să ajungă totuşi. Şi ăsta era rolul meu. Îţi trebuia cineva care să-l conducă la ea şi să-ţi servească să dai vina pe el. În caz că nu-ţi iese păcăleala, ai trimis-o şi pe doamna Graff acolo, ca să fii mai sigur. S-a realizat proiectul numărul doi, cel puţin pentru Graff şi genialele lui cohorte au prins de minune. Ţi-au dat un ajutor prompt şi dezinteresat, ca să se şteargă urmele crimei.

— Eu n-am avut nimic de-a face cu asta, spuse Graff din spatele meu. Doar nu sunt eu răspunzător pentru tâmpeniile lui Frost şi ale lui Marfeld. Au acţionat fără să mă consulte în prealabil.

Stătea singur în uşă fără să intre, ca şi cum n-ar fi vrut să-şi asume niciun rol în discuţie.

— Erau agenţii dumitale, i-am spus eu, şi eşti răspunzător pentru ceea ce făceau. Sunt complici prin tăinuire la omor. Şi dumneata ar trebui să fii băgat în aceeaşi oală cu ei.

Încurajat de ruptura noastră, Bassett spuse:

— Păi sigur, ce să faci şi dumneata? Arunci momeala, poate se prinde ceva. După cum ştii, ţineam la Hester Campbell. N-aveam nimic împotriva ei, niciun motiv să-i fac vreun rău.

— Nici nu mă-ndoiesc că ţineai la ea, în felul tău, cine ştie cum. Probabil că erai chiar îndrăgostit de ea. Totuşi, ea nu era îndrăgostită de tine. A încercat să vadă dacă-i merge, şi i-a mers. În septembrie te-a

lăsat cu buza umflată şi ţi-a luat şi cel mai valoros obiect pe care-l aveai.

— Sunt sărac. N-am obiecte valoroase.

— Mă refer la acest pistol.

I-am arătat pistolul Walther, în aşa fel încât să nu-l poată ajunge.

— Nu ştiu exact cum ai pus mâna pe el prima dată. Dar a doua oară cred că ştiu cum ai făcut. A trecut pe la multă lume în ultimele patru luni, de când ţi l-a furat Hester din seif. Ea i l-a dat prietenului ei, Lance Leonard, El nu era în stare să ducă singur şantajul până la capăt, aşa că l-a cooptat pe Stern, care avea experienţă în chestii de-astea. Stern avea şi legături care-l puneau la adăpost de zdrahonii lui Graff, dar nu şi de tine. Într-o privinţă te admir, Clarence. Ai fost al dracului de tare să te dai la Stern, chiar dacă-l muiasem eu înainte. Mai tare decât Graff cu armata lui particulară.

— Nu l-am omorât eu, spuse Bassett. Ştii doar că nu l-am omorât eu. L-ai văzut când a plecat.

— Da, dar ai plecat şi tu după el. Şi nu te-ai întors decât ceva mai târziu. Ai avut timp să bagi un glonte în el la locul de parcare, să-l înghesui în maşină şi să duci maşina pe faleză; acolo i-ai tăiat gâtul şi l-ai aruncat în apă. A fost un efort remarcabil pentru un om de vârsta ta. Probabil aveai mare nevoie să-ţi iei înapoi pistolul. Erai aşa de ahtiat după o sută de bătrâne?

Bassett se uită peste umărul meu la seiful deschis.

— N-are nicio legătură cu banii.

Era prima dată când recunoştea ceva.

— Nici nu ştiam că are pistolul în maşină, până n-a încercat să tragă în mine. L-am lovit cu levierul şi a căzut. Sau eu pe el, sau el pe mine. L-am omorât în

legitimă apărare.

— Gâtul nu i l-ai tăiat în legitimă apărare.

— Era un om rău, un criminal, care se amesteca în lucruri pe care nu le-nţelegea. L-am distrus aşa cum distrugi un animal periculos.

Era mândru că-l omorâse pe Stern. Îi strălucea faţa de mândrie. Era ridicol.

— Un gangster, un traficant de narcotice, – ce, era mai important ca mine? Eu sunt un om civilizat, de familie bună.

— Va sa zică i-ai tăiat gâtul lui Stern. L-ai împuşcat pe Lance Leonard în ochi. I-ai zdrobit ţeasta lui Hester Campbell cu vătraiul. Există şi metode mai bune să dovedeşti că eşti civilizat.

— Au meritat-o.

— Recunoşti că i-ai omorât?

— Nu recunosc nimic, N-ai dreptul să mă intimidezi. Nu poţi să dovedeşti nimic împotriva mea.

— O să dovedească poliţia. O să te urmărească, o să găsească martori ca să te încolţească, o să găsească revolverul cu care l-ai omorât pe Leonard.

— Nu mai spune!

Se ţinea bine, îi mai ardea să fie sardonic.

— Sigur că da. O să le arăţi şanţul în care l-ai aruncat. Ai şi început să trăncăneşti. Rolul de profesionist cu nervi de oţel nu e genul tău şi n-ar trebui să încerci să-l joci. Aseară, când s-a terminat totul şi erau morţi toţi trei, a trebuit să bei o sticlă întreagă ca să scapi de gândul la ceea ce-ai făcut. Cât crezi că o să rezişti într-o celulă, fără nicio sticlă?

— Mă urăşti, spuse Bassett. Mă urăşti şi mă dispreţuieşti, nu-i aşa?

— Cred că n-o să-ţi răspund. Dar te rog pe tine să-mi răspunzi la o întrebare. Eşti singurul care poate să

răspundă. Ce om e ăla care întrebuinţează drept unealtă o femeie bolnavă? Ce om e ăla care o trimite pe Gabrielle pe lumea cealaltă ca să stoarcă nişte bani de pe urma morţii ei?

Bassett se zvârcoli deodată într-un gest de protest. Se răsuci cu toată partea de sus a trupului, făcând mişcarea să semene cu o convulsie. Spuse cu fălcile încleştate:

— Habar n-ai de nimic

— Atunci lămureşte-mă tu.

— Ce rost are? N-ai să înţelegi niciodată.

— Ba înţeleg mai bine decât crezi. Am înţeles că l-ai spionat pe Graff când era nevastă-sa la sanatoriu. L-ai văzut că se întâlneşte cu Gabrielle în *cabaña*. Ştiai precis că are un pistol în dulap. Tot ce ştiai şi ce-ai mai aflat i-ai spus lui Isobel Graff. Probabil că ai şi ajutat-o să fugă de la sanatoriu şi i-ai dat cheile de care avea nevoie. Toate astea, una peste alta, se numesc omor prin instigare de la distanţă. Asta am înţeles. Nu-nţeleg însă ce-ai avut cu Gabrielle. I-ai făcut avansuri şi ţi-a suflat-o Graff? Sau pur şi simplu pentru că ea era tânără şi tu îmbătrâneşti, nu suportai s-o vezi că trăieşte şi ea în lumea asta?

Bassett se bâlbâi:

— N-am avut nicio legătură cu moartea ei.

Dar se întoarse pe scaun, ca şi cum l-ar fi apucat de ceafă o mână puternică. Se uită acum prima oară la Isobel Graff, repede, cu un aer vinovat.

Isobel stătea dreaptă, nemişcată ca o statuie. O statuie a Dreptăţii oarbe şi schizofrenice, întorcându-i privirea lui Bassett cu ochi împietriţi.

— Ba da, Clarence.

— Nu, vreau să spun că nu ăsta era planul meu. Nici nu mă gândeam la şantaj. Nu ea voiam să fie

omorâtă.

— Dar cine voiai să fie omorât?

— Simon, răspunse Isobel Graff. Simon trebuia să moară. Dar eu am stricat totul, nu, Clare? Din cauza mea totul a ieşit pe dos, nu Clare?

— Fii cuminte, Belle.

Era prima oară când Bassett i se adresa direct.

— Nu mai spune nimic.

— Voiaţi să vă împuşcaţi bărbatul, doamnă Graff?

— Da. Clare şi cu mine trebuia să ne căsătorim.

Graff pufni de indignare sau de râs. Isobel se întoarse spre el.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine. M-ai închis şi mi-ai furat averea. M-ai tratat ca pe o vită de dus la târg. Ridică glasul: îmi pare rău că nu te-am omorât.

— Ca să trăiţi fericiţi, tu şi cu vânătorul tău de zestre mâncat de molii, până la adânci bătrâneţi?

— Am fi putut să fim fericiţi, spuse ea. Nu-i aşa, Clare? Mă iubeşti, Clare, nu-i aşa? M-ai iubit tot timpul?

— Tot timpul, spuse el.

Dar avea o voce goală, fără simţire, şi ochii îl erau stinşi.

— Acum dacă mă iubeşti, te rog fii cuminte, Belle.

Tonul răstit şi neprietenos îi dezminţea cuvintele.

O respinsese, şi Isobel avu deodată o intuiţie şovăielnică, dar profundă.

— Te ştiu eu, spuse ea răguşit, fără intonaţie. Vrei să dai vina pe mine pentru toate. Vrei să mă bage în camera din care nu mai ai voie să ieşi niciodată şi să arunce cheia. Dar şi tu eşti de vină. Tu mi-a spus că dacă îl omor pe Simon, în flagrant... în flagrant delict... n-au ce să facă decât să mă închidă câtva timp. Cum, nu mi-ai spus aşa, Clare? Nu mi-ai spus

tu?

Bassett nu-i răspundea şi nici nu se uita la ea. Ura îi schimonosea obrazul, ca o mască strânsă de cauciuc. Isobel se întoarse spre mine.

— Aşa că vezi, pe Simon trebuia să-l omor. Fetiţa era numai un animal cu care... un animăluţ cu picioarele desfăcute. N-aveam de ce să omor un animăluţ frumos.

Se opri, apoi spuse cu o surpriză ciudată:

— Dar am omorât-o. Am împuşcat-o şi am zdrobit legăturile. Mi-a apărut deodată, pe întuneric, după uşă. Mi-a apărut ca o imagine a păcatului, în care ea era sursa răului. Babalâcul scârbos se dădea la ea. Şi atunci am zdrobit legăturile. Clare s-a supărat pe mine. El n-a văzut ce lucruri urâte făcea.

— Nu era şi el acolo?

— A venit pe urmă. Eu încercam să şterg sângele. Mi-a umplut cu sânge podeaua curată. Încercam să şterg sângele când a intrat Clare. Probabil că aştepta afară şi a văzut-o când s-a târât. S-a târât afară ca un căţeluş alb şi a murit. Şi Clare s-a supărat pe mine. A ţipat la mine şi m-a dat afară.

— De câte ori ai tras în ea, Isobel?

— Numai o dată.

— În ce parte a corpului?

Lăsă capul în jos cu o pudoare forţată.

— N-aş vrea să spun, în public. Ţi-am mai spus.

— Gabrielle Torres a fost împuşcată de două ori, întâi în partea de sus a coapsei şi apoi în spate. Prima rană n-a fost fatală, nici măcar gravă n-a fost. Al doilea glonte i-a străpuns inima. Al doilea glonte a omorât-o.

— Eu am tras o singură dată.

— Nu te-ai dus după ea pe plajă s-o împuşti din

spate?

— Nu.

Se uită la Bassett.

— Spune-i, Clare. Ştii că nu puteam să fac asta.

Bassett se uită la ea s-o înghită, dar nu spuse nimic.

Avea ochii bulbucaţi ca două balonaşe pale, umflate de o presiune dinăuntrul capului.

— De unde să ştie, doamnă Graff?

— Pentru că el a luat pistolul. Eu l-am lăsat pe jos în *cabaña.* El l-a luat şi a ieşit după ea.

Presiunea făcu să ţâşnească cuvintele din gura lui Bassett:

— N-o ascultaţi. E nebună... aiurează. Nu eram nici la zece kilometri...

— Ba erai, Clare, spuse ea liniştită.

În acelaşi timp se întinse peste birou şi îl pocni peste gură cu sălbăticie. Bassett încasă lovitura cu stoicism; în schimb femeia începu să plângă. Spuse printre lacrimi:

— Aveai pistolul la tine când ai ieşit după ea. Pe urmă te-ai întors şi mi-ai spus că e moartă, că am omorât-o eu. Dar că n-o să spui la nimeni, pentru că mă iubeşti.

Bassett îşi plimbă privirea de la ea la mine. Din colţul gurii îi pornea în jos o dâră de sânge, ca o crăpătură roşie în masca lividă. Limba, ca un vierme orb, începu să amuşine sângele.

— Tare aş bea ceva, dragul meu. Vorbesc, dar dă-mi întâi să beau.

— Un minut. Tu ai împuşcat-o, Clarence?

— A trebuit.

Vocea lui deveni o şoaptă care de-abia se mai auzea, ca şi cum îngerul responsabil cu înregistrarea

faptelor ar fi ascuns microfoane în toată încăperea. Isobel Graff spuse:

— Mincinosule, te prefăceai că eşti prietenul meu. M-ai lăsat să trăiesc ca într-un iad.

— Te-am ferit de un iad mai rău ca ăsta. Era în drum spre casa tatălui ei. Şi-ar fi dat drumul la gură imediat.

— Vasăzică pentru mine ai făcut totul, mincinos ordinar! Tânărul Lochinvar a făcut totul de dragul frumoasei Ambrozia Heliopoulos, fiica Vestului de aur!

Acum în sfârşit intuiţia obscură se transforma în înţelegere. Nu mai plângea. Vorbea cu patimă.

— Numai pentru el, am spus eu. A scăpat pleaşca când în loc să vă omorâţi bărbatul aţi tras în Gabrielle. A întrezărit posibilitatea unui premiu de consolare, dacă poate să-l convingă pe Graff că dumneavoastră aţi omorât-o pe Gabrielle. Condiţiile erau ideale pentru înscenare, atât de ideale încât v-a convins şi pe dumneavoastră.

Pe Bassett îl scutură din nou o convulsie de protest, lăsându-l cu gura strâmbă.

— N-a fost de loc aşa. Nici nu m-am gândit la bani.

— Atunci ăştia din seif ce sunt?

— Sunt singurii bani pe care i-am primit sau pe care i-am cerut. Aveam nevoie ca să plec, voiam să mă duc în Mexic şi să rămân acolo. Nici nu m-am gândit la şantaj până nu mi-a furat Hester pistolul şi nu le-a spus criminalilor ălora. Ei m-au silit să-i omor, cum de nu-nţelegi, ei cu lăcomia şi cu indiscreţia lor. Mai devreme sau mai târziu tot s-ar fi redeschis dosarul, şi ar fi ieşit adevărul la iveală.

M-am uitat la Graff pentru confirmare, dar plecase din prag. Cadrul uşii se deschidea spre întuneric. I-am spus lui Bassett:

— Nimeni nu te-a silit s-o omori pe Gabrielle. Nu puteai s-o laşi să plece?

— Uite, n-am putut. Se târa spre casă pe plajă. Eu pornisem toată povestea şi tot eu trebuia s-o termin. N-am suportat niciodată să văd un animal rănit, nici măcar o insectă, un păianjen.

— A, omori din milă?

— Nu, văd că nu pot să te fac să înţelegi. Eram acolo, numai noi doi, pe întuneric. Valurile bubuiau şi ea gemea şi se târa prin nisip. Goală şi plină de sânge, fata asta pe care o cunoşteam de ani de zile, încă de când era un copil nevinovat. Situaţia era oribilă. Nu-ţi dai seama, trebuia să-i pun capăt într-un fel. Nu mai puteam s-o văd cum se târăşte.

— Şi ieri a trebuit s-o omori pe Hester Campbell?

— Nici ea nu era mai bună. Se prefăcea că e nevinovată, mi s-a strecurat sub piele. Îmi zicea unchiu' Clarence, se prefăcea că mă iubeşte şi de fapt nu voia decât pistolul de la mine din seif. I-am dat bani, m-am purtat cu ea ca şi cum ar fi fost fata mea, şi ea m-a trădat. E tragic când vezi fete tinere cum cresc ca să ajungă nişte vulgare, nişte mincinoase, nişte libidinoase.

— Şi atunci ai grijă ca nu cumva să crească.

— Mai bine moarte.

M-am uitat în jos la faţa lui. Nu era o faţă neobişnuită. Era cât se poate de normală, plată, de om trecut de a doua tinereţe, uşor caricaturală din cauza dinţilor prea lungi şi a ochilor bulbucaţi. Nu era faţa tipică de om rău, aşa cum o vede lumea. Şi totuşi, era o întruchipare a răului, târâtă de o dorinţă vagă dar înflăcărată, către fapte întunecate care mai apoi îi stârnesc oroare.

Bassett ridică ochii spre mine ca şi cum eram hăt

departe şi comunicam cu el prin telepatie. Apoi se uită la mâinile pe care le ţinea îndesate pe genunchi. Mâinile se smulseră din încleştare şi degetele începură să se întindă şi să se strângă pe coapsele lui înguste.

Am ridicat receptorul de pe birou şi am chemat comandamentul poliţiei. Au tipicul lor în astfel de lucruri. Voiam să scap odată.

Când am pus receptorul la loc, Bassett s-a aplecat spre mine;

— Ascultă, dragul meu, spuse el politicos, mi-ai promis ceva de băut. Vreau să beau ceva, orice.

M-am dus la barul mobil de la celălalt capăt al biroului şi am scos o sticlă. Dar Bassett a avut parte de un sedativ mai puternic. În momentul acela a intrat pe uşa deschisă Tony Torres. Mergea gârbovit, târşâindu-şi picioarele, cu Colt-ul greu în mână. Ochii lui erau de un negru prăfos. Flacăra a fost scurtă şi palidă, dar bubuitura a fost grozavă. Capul lui Bassett s-a răsturnat pe o parte. Aşa a şi rămas, sprijinit de umăr.

Isobel Graff se uita la el cu o mirare prostească. Apoi s-a ridicat şi şi-a agăţat degetele de gulerul bluzei. Şi-a sfâşiat bluza până jos, dezgolindu-şi pieptul în faţa revolverului.

— Omoară-mă. Omoară-mă şi pe mine.

Tony clătină solemn din cap.

— Domnu’ Graff a spus că domnu’ Bassett a omorât-o.

Îşi băgă revolverul în toc. Graff intră în spatele lui, cam încurcat. Călcând uşor, ca un cioclu, Graff străbătu camera până la biroul unde stătea Bassett. Întinse mâna şi atinse umărul mortului. Cadavrul se răsturnă, scoţând un sunet când atinse podeaua.

Fusese un fel de scâncet, ca strigătul slab şi depărtat al unui copil care-şi cheamă mama.

Graff sări înapoi speriat, ca şi cum atingerea lui electrică ar fi dat afară viaţa din trupul lui Bassett. Într-un sens, aşa şi era.

— De ce l-ai mai băgat şi pe Tony? am întrebat eu.

— Mi s-a părut soluţia cea mai bună. Până la urmă rezultatul ar fi fost aceiaşi. I-am făcut lui Bassett un serviciu.

— Dar nu lui Tony.

— Nu vă îngrijiţi de mine, spuse Tony. De doi ani, acum în martie se împlinesc doi ani de când trăiesc numai pentru asta, să-l prind pe ăla care a omorât-o. Nu-mi pasă dacă mă mai întorc vreodată la Fresno sau nu.

Se şterse pe fruntea udă cu dosul palmei şi-şi scutură sudoarea de pe mână. Spuse politicos:

— Îmi daţi voie domnilor, să ies puţin afară. E cald aici. O să stau pe-aproape.

— Eu n-am nimic împotrivă, i-am spus.

Graff se uită la el cum iese şi se întoarse din nou spre mine cu siguranţă reînnoită.

— Am observat că n-ai încercat să-l opreşti. Aveai pistol, ai fi putut să împiedici omorul.

— Crezi?

— Cel puţin acuma ce e mai rău n-o să apară în ziare.

— Adică faptul că ai sedus o minoră şi la o adică ai fugit lăsând-o în plata Domnului?

Îmi făcu şşşt! şi se uită nervos primprejur, dar Tony era prea departe ca să audă.

— Nu mă gândesc numai la mine.

Îşi aruncă ochii semnificativ la nevastă-sa, care stătea pe jos în cel mai întunecos colţ al camerei. Era

cu genunchii strânşi la bărbie. Îşi ţinea ochii închişi şi era la fel de tăcută şi de nemişcată ca Bassett.

— E cam târziu acum să te gândeşti la Isobel.

— Nu, nu, n-ai dreptate. Are mare putere de recuperare. Am văzut-o şi mai rău ca acum. Dar nu poţi s-o sileşti să apară în faţa unui tribunal, nu poţi să fii aşa de inuman.

— N-o să trebuiască. Procesul cu bolnavi se poate ţine şi într-o odaie de spital. Dumneata însă va trebui să înfrunţi mânia publicului.

— De ce? De ce să mai sufăr? Am fost victima unui Iago. Nu ştii ce-am avut de îndurat în această căsnicie. Sunt o personalitate creatoare, aveam nevoie de puţină drăgălăşenie, de puţină gingăşie. Am făcut dragoste cu o femeie tânără, asta e singura mea crimă.

— Ai aprins chibritul care a declanşat toată povestea. Aprinsul unui chibrit poate fi o crimă, dacă ia foc casa.

— Dar n-am făcut nimic rău, nimic ieşit din comun. Câteva escapade, ce-i aşa de rău în asta? Doar nu vrei să mă ruinezi pentru un fleac ca ăsta? E drept să mă faci pe mine ţap ispăşitor, să-mi distrugi cariera? Aşa crezi?

Elocvenţa lui avântată era lipsită de convingere. Graff trăise prea mult printre actori. Era un cetăţean al oraşului imaginar, o faţadă falsă, proptită cu bârne.

— Nu-mi mai spune mie despre dreptate, Graff. De aproape doi ani ascunzi un omor.

— Am suferit îngrozitor în aceşti doi ani. Am suferit destul şi am plătit destul. M-a costat enorm.

— Mira-m-aş. Ai abuzat de calitatea ta ca să-l plăteşti pe Stern. Ai abuzat de corporaţie ca să-i plăteşti pe Leonard şi pe Hester Campbell. Frumoasă

treabă, dacă-ţi reuşeşte, să-i plăteşti pe şantajişti din bugetul alocat de stat.

Probabil că nimerisem la ţintă. Graff nici n-a mai încercat să protesteze. Se uita la preţiosul pistol din mâna mea. Era singurul obiect fizic care putea servi drept dovadă, ca să fie şi el implicat în proces. Spuse cu glas stăruitor:

— Dă-mi pistolul.

— Ca să mă omori?

Undeva pe şosea, deasupra acoperişului, se auzi urletul unei sirene.

— Mai repede, spuse el. Vine poliţia. Scoate gloanţele şi dă-mi pistolul. Ia banii din seif.

— Îmi pare rău, Graff, dar am altceva de făcut cu pistolul. E justificarea lui Tony pentru omucidere.

Se uită la mine ca la un nebun. Nu ştiu cum m-oi fi uitat eu la Graff, dar l-am făcut să lase ochii în jos şi să se întoarcă. Am închis seiful, am format cifrul şi am pus la loc fotografia celor trei săritori. Prinşi în zbor neclintit, cele două fete şi băiatul se avântau între ocean şi pustiul luminos al cerului.

Urletul sirenei se apropia şi se auzea din ce în ce mai tare, ca un animal pe acoperiş. Înainte de a intra oamenii şerifului, am pus Walther-ul pe jos, lângă mâna întinsă a lui Bassett. Experţii în balistică aveau să facă restul.

SFÂRŞIT